

Giới thiệu Lâm Gia Thiếu Nữ

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Converter: Gà chưa online

Edit: Y lâm

Hai nam nhân, một người đề tên bằng vàng, một người nằm hấp hối trên giường

Kiếp trước nàng - đại tiểu thư Lâm gia gả cho người trước. Chính vì vậy mà bị muội muội thân sinh và phu quân hãm hại đến chết.

Sống lại một lần nữa, nàng nhất định phải gả cho vị tiểu thúc bị bệnh sắp chết kia. Chỉ cần hắn chết là nàng liền thừa kế tài sản của hắn, từng bước đòi nợ những người đã nợ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bỏ mạng

Cuồng phong trời dậy, khiến cho cỏ, cây chập chòn đong đưa. Mưa rào trút xuống.

Chấn song cửa sổ va chạm vào nhau, liên tục phát ra từng tiếng kêu kết kết.

Vào giờ phút này, sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân đã trắng bệch, hai tay nàng cực lực nắm chặt lại, những ngón tay thon dài, xinh đẹp như ngọc đã bám sâu vào lòng bàn tay.

Trên bàn tay trắng nõn kia thoát nhìn thì mềm yếu mỏng manh, nhưng lại nổi lên từng sợi gân xanh, điều đó chứng minh được tâm tình của nàng lúc này.

Bên ngoài là tiếng mưa rơi và tiếng gió thổi vù vù, còn trong lòng của nàng thì hỗn loạn kêu than từng trận!

Cửa phòng mở ra, nàng đứng ngay cạnh bậc cửa bên ngoài, để mặc cho cơn gió lớn điên cuồng thổi bay góc áo nàng.

Bước từng bước đi vào, Lâm Cảnh Nhân sững sờ nhìn đến cảnh tượng đang phát sinh ở trên giường, màn lụa tơ vàng mỏng manh bị gió thổi lên, để lộ ra một đôi nam nữ đang vui vẻ hoan ái ở bên trong.

Khuôn mặt nam nhân tuấn tú, mặt mày phấn khởi, dung mạo nữ nhân thì nhu mì, da trắng như tuyết.

Nam nhân này không phải ai khác, đó chính là Trình Tri Hiểu, phu quân của nàng, nữ nhân kia cũng không phải ai khác, đó chính là Lâm Cảnh Nguyệt, muội muội của nàng.

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy trong miệng của mình khô khốc và đắng chát pha lẫn chút ít mùi vị tanh ngọt của máu, nơi trái tim bé nhỏ của nàng dường như bị người dùng búa đập vào từng phát, Trình Tri Hiểu và muội muội của nàng, không ngờ hai người bọn họ lại ở bên nhau! Đây chính xác là một cuộc tình đã được ước hẹn từ trước! Chẳng trách, chẳng trách, vì sao hôm ấy, khi hắn ôm lấy nàng, hắn cứ luôn miệng gọi tên Nguyệt nhi, bản thân nàng còn ngỡ mình đã nghe lầm, bây giờ nghĩ lại, thực là tức cười quá đi mất!

Vậy lần đó, có phải hắn xem nàng là Lâm Cảnh Nguyệt, mà chiếm lấy nàng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Cảnh Nhân lại nhói lên từng cơn đau khổ.

Trong phòng, gió thổi thật to, đôi uyên ương này giờ hoang dã ở trên giường, vào lúc này đã bùng tình trở lại.

Trong nháy mắt, Trình Tri Hiểu liền nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân, sắc mặt có chút sững sờ, nhưng chỉ được một lát, liền khôi phục lại vẻ điềm tĩnh ban đầu.

Lâm Cảnh Nguyệt chuyển động cơ thể mềm mại không xương của mình, khoác lên người chiếc áo lót mỏng manh, từ trên giường bước xuống, nhìn Lâm Cảnh Nhân đang đứng đó, mềm mỏng nói ra: “Tỷ tỷ, một màn này có đặc sắc không?”

Lâm Cảnh Nhân cắn môi, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt hỏi: “Tại sao?”

Lâm Cảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Tại sao ư? Tỷ nói xem, vào năm năm trước, hai người chúng ta cùng nhau xuất giá, tỷ gả cho một người kim bằng đề tên, còn ta thì lại bị ép gả cho Trình Tri Quân, một gã chỉ biết hít lấy từng chút hơi thở, thói thóp nằm trên giường bệnh! Ta gả đi chưa được một năm, Trình Tri Quân bị bệnh lao mà chết, ta liền trở thành góa phụ, mà người thì sao? Người lại trở thành phu nhân của nhà quan!”

“Từ lúc đó, ta liền thề rằng sẽ đoạt lấy tất cả mọi thứ của ngươi!” Âm thanh của Lâm Cảnh Nguyệt tràn đầy thù hận, không còn nhu mì như trước nữa.

Lâm Cảnh Nhân chưa từng nhìn đến Lâm Cảnh Nguyệt, mà chỉ nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu, nàng muốn nghe hắn giải thích.

Đằng sau những gia đình danh gia vọng tộc, thường có rất nhiều chuyện dơ bẩn lọt ra bên ngoài, chỉ có hắn, một thiếu niên thành công, thăng quan tiến chức, cự tuyệt nạp thiếp, trước kia nàng còn tự hào về phu quân của mình, nhưng hiện giờ!

Biết bao nhiêu người ao ước có được phúc khí tốt như nàng, để có thể gả cho Trình Tri Hiểu không?

Cho nên, nàng dốc hết sức mình, trợ giúp Trình Tri Hiểu đứng vững một chân sinh tồn ở trên triều đình, chưa từng nghĩ... ngày hôm nay lại nhìn thấy một màn này!

Nếu Trình Tri Hiểu muốn nạp thiếp, có thể nói với nàng, nàng cũng sẽ chịu khó mà đồng ý, nhưng vì sao, hắn lại cùng Lâm Cảnh Nguyệt lén lút, còn ở bên nhau nằm chung một giường, vì sao chứ!

Phải hiểu rõ, Lâm Cảnh Nguyệt không chỉ là muội muội của nàng, mà còn là đệ muội của hắn, là phu nhân của Trình Tri Quân!

Vào lúc này Trình Tri Hiểu khẽ cười một cái, mở miệng nói ra: “Nếu nàng đã nhìn thấy, thì chuyện này chính là như vậy, cũng không có gì phải giải thích thêm.”

Lập tức, sắc mặt của Lâm Cảnh Nhân đã trắng bệch, nhìn về mặt ngạo mạn của Lâm Cảnh Nguyệt ở trước mắt, lạnh lùng nói ra: “Trình Tri Hiểu, Lâm Cảnh Nguyệt, hai người các ngươi lén lút làm ra loại chuyện này gọi là tư thông, các ngươi để thể diện của Lâm gia vào đâu đây!

“Lâm Cảnh Nhân, ngươi mới là người làm mất đi thể diện của Lâm gia nhất, thành thân đã được nhiều năm như vậy, cũng không sinh hạ được một đứa con!” Lâm Cảnh Nguyệt, giọng nói lạnh lùng, mang vẻ châm biếm.

Lâm Cảnh Nhân đưa tay che lấy bụng mình, nàng đã từng có con, nhưng đáng tiếc nàng không thể bảo trụ nó.

Lâm Cảnh Nhân nghĩ đến đây, bỗng nhiên hải hùng khiếp vía, vô cùng kinh hãi nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, nói ra: “Ngươi... đứa con của ta có phải là do ngươi hại chết không?”

Hải tử duy nhất của nàng, nó chỉ là một bé gái nhỏ, chưa đủ tháng đã liền sinh ra, bà bà đỡ đẻ nói rằng, khi bé gái được sinh hạ vẫn còn chút hơi thở, cho đến khi Lâm Cảnh Nguyệt ôm lấy hải tử rồi đi, toàn thân của nó đã xanh ngắt, tím tái.

Ngay cả tên còn chưa có, thì nó đã chết non.

Nếu là trước kia, Lâm Cảnh Nhân sẽ kiên quyết và không tin rằng Lâm Cảnh Nguyệt hại chết hải tử của nàng, bởi vì Lâm Cảnh Nguyệt không có lý do gì để làm như thế, nhưng mà hiện giờ... Lâm Cảnh Nhân không thể không nghĩ đến!

Lâm Cảnh Nguyệt liếc nhìn Lâm Cảnh Nhân một cái, lại nói: “Đó là một dã chủng, giữ lại cũng chỉ gieo họa mà thôi!”

Thân thể Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ nhìn Lâm Cảnh Nguyệt, lời nói này có phải là ngầm thừa nhận chăng! Lại nhìn Trình Tri Hiểu, âm thanh có chút run rẩy: “Chàng nghe thấy không? Á chính là một người phụ nhân ác độc, á chính là người đã hại chết nữ nhi của chúng ta!”

Trình Tri Hiểu chỉ thoáng nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi nói: “Đại tỷ à, ngày trước, nàng một mình một người đi đến núi Hồ Đầu, đứa bé đó...”

Núi Hồ Đầu nằm ở ngoại thành Thanh Châu, là hang ổ của bọn thổ phỉ trú ngụ, Lâm Cảnh Nhân đích thực là có đi đến nơi đó, nhưng bởi vì mẫu thân của hắn bị bọn chúng bắt cóc mang đi! Vào lúc ấy, Trình Tri Hiểu lại không có ở nhà, mà bọn thổ phỉ lại yêu cầu nàng một mình giao tiền đến, không còn cách nào khác nàng liền phải đi.

Nàng vốn tưởng rằng, bản thân nàng liều mình mạo hiểm làm chuyện động trời, thì Trình Tri Hiểu sẽ cảm kích nàng, chưa hề nghĩ đến, hành động này lại vô hình chính là mầm mống tai họa chôn nàng xuống mồ!

Trình Tri Hiểu không tin, không tin nàng bảo toàn thân thể mà rời khỏi núi Hồ Đầu! Thậm chí hắn còn hoài nghi thân phận của đứa bé!

Chuyện này đối với Lâm Cảnh Nhân mà nói, so với việc nàng bắt gặp Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt ở bên nhau, quả thực càng khiến cho nàng đau lòng hơn.

Lâm Cảnh Nhân lão đạo, chân nọ đá chân kia, nghiêng ngả đi ra ngoài, nàng phải đi tìm lão phu nhân, đem tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay nói ra!

Trên mặt của Trình Tri Hiểu lộ ra chút tàn nhẫn, cầm lên cái ấm trà hướng về phía lưng của Lâm Cảnh Nhân mà ném tới.

“Lâm Cảnh Nhân, trước khi mẫu thân ngươi chết đi, nhất định vẫn còn để lại cho ngươi một món đồ rất có giá trị, phải không?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Lâm Cảnh Nhân chuyển động thân mình, phát hiện mình đã bị trói chặt, nơi này là phòng chứa cũi.

Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt, hai người bạn họ đang sống vai đứng đối diện nàng.

Lâm Cảnh Nhân quay đầu đi, nàng không muốn nhìn thấy đôi mắt nam nữ này!

Lâm Cảnh Nguyệt cầm lên một tảng đá lớn, đi đến trước mặt Lâm Cảnh Nhân, hung ác đập thẳng xuống đôi tay của nàng: “Hiện giờ, phu quân ta phải thăng chức, cần phải có một chút bạc để đút lót, tỷ mau đem món đồ mà nương tỷ để lại cho tỷ, lấy ra đây, thì chỉ ít, tỷ không cần phải khổ sở như thế này nữa.”

Trên tay truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt, Lâm Cảnh Nhân cắn răng nói ra: “Cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn dự tính mưu toan chiếm đồ của ta sao! Mười tám món đồ cưới của ta, tất cả đều được các ngươi đổi sang thành bạc, đem đi đút lót cho bọn quan lại hết rồi!”

“Tỷ tỷ, ngươi đừng hồ đồ ngu xuẩn như thế, không thì ngay cả sinh mệnh của mình, ngươi cũng không còn, hiểu không? Nếu như ngươi chịu nói ra rốt cuộc món đồ đó đang ở đâu, thì ta còn có thể giảm bớt một ít đau đớn cho ngươi!” Lâm Cảnh Nguyệt mỉm cười thương lượng.

Lâm Cảnh Nhân một mực cắn chặt hàm răng không chịu nói ra, những món đồ đó từ sớm đã không còn rồi! Trước lúc mẫu thân tạ thế, đã cho người mang đến cho nàng một cái hộp, nhưng mà trong cái hộp hình hoa kia cũng không có vật gì là đáng giá cả, chỉ là những món linh tinh, chẳng qua, còn có một chuỗi Phật châu* (tràng hạt), có lẽ mẫu thân để lại cho nàng tưởng nhớ đến người.

Mười ngón tay, từng ngón bị đập đến đập nát.

Lâm Cảnh Nhân tròn mắt, oán hận nhìn Trình Tri Hiểu, làm phu thê đã nhiều năm như vậy, chẳng nhẽ hắn lại trở mặt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt hành hạ, tra tấn, thỏa mạ nàng sao?

Trình Tri Hiểu trông thấy ánh mắt nàng, đột nhiên có chút sợ hãi.

Có điều, chỉ được một lát, sắc mặt của Trình Tri Hiểu càng tàn nhẫn hơn, hắn tự tay lấy ra một thanh đoản kiếm, đi đến trước mặt Lâm Cảnh Nhân, lướt nhẹ vài đường đao...

Trước mặt Lâm Cảnh Nhân giờ đã là một mảnh đen nhánh.

Bên tai liên tục truyền đến âm thanh nhức nhối của hai người bạn họ, kèm theo là dòng máu tươi chảy xuống càng lúc càng nhiều, âm thanh xi và kia dường như đang dần dần tiêu tán, dần dần im ắng... Nhưng đầu óc nàng, càng lúc càng rõ ràng, rất nhiều chuyện trước kia nàng không hiểu, chỉ trong nháy mắt, đều trở nên sáng tỏ.

Trong bóng tối, không một tiếng động, nàng mở miệng, nói ra: “Ta có làm quý, cũng không buông tha cho các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trùng sinh

Lâm Cảnh Nhân vẫn luôn cảm thấy bản thân nàng dường như đang trải qua một giấc mộng dài.

Trong giấc mộng này, nàng hoài niệm rất nhiều thứ.

Nàng nhớ đến chuyện nàng một mực khẳng khái đòi đi đến Phật đường nơi ở của mẫu thân nàng, rồi lại nhớ đến vị nhị nương quá đối dịu dàng, còn có Lâm Cảnh Nguyệt, một muội muội đơn thuần...

Mơ tới bản thân nàng bị hai kẻ mà nàng tin nhiệm nhất cùng nhau phản bội! Rơi vào một kết cục vô cùng thảm, cắt tay, móc mắt. Rốt cuộc thì nàng vẫn không thể có được một cái chết yên lành.

Bên trong giấc mộng, nàng ra sức dẩy dụa, tiếp theo liền phát ra một tiếng hét vô cùng chói tai.

“Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?” Một dòng âm thanh vang lên, triệt để khiến cho nàng giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng.

“Thái Liên?” Lâm Cảnh Nhân mở mắt ra, liền nhìn thấy người đứng trước mặt mình, chỉ trong chớp mắt, nàng liền khiếp sợ hô to một tiếng.

Sao lại là Thái Liên! Làm sao lại là Thái Liên a!

Thái Liên không phải đã...Không phải đã chết rồi sao?

Phải a, nàng cũng đã chết rồi, cho nên nàng và Thái Liên mới gặp tại cõi âm ty này, đúng không?

Nghĩ đến đây, khoe môi nàng kéo lên một nụ cười thê lương.

“Tiểu thư, người nằm mơ thấy ma sao?” Thái Liên sốt ruột lo lắng hỏi.

Tiếp theo, Thái Liên liền ở ngay tại chiếc giường của Lâm Cảnh Nhân vẽ một vòng tròn: “Mộng yểm* (là nằm mơ thấy ma đè), mộng yểm hãy tan đi, hồn này hồn này mau trở về.”

Đây là phương pháp gọi hồn khi gặp mộng yểm.

Lâm Cảnh Nhân nhìn mọi thứ bên trong phòng, cách bày trí đồ vật hết sức quen thuộc, Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ: “Chẳng phải ta đã chết rồi sao? Vì sao ta lại cảm thấy nơi này rất giống với kiếp trước?”

Thái Liên xì một tiếng, nở nụ cười khúc khích: “Tiểu thư! Người vẫn còn nằm mộng sao, cái gì mà chết với không chết, nhiều điềm xấu đó!”

Vừa đúng lúc đó, Lục Hà từ bên ngoài chạy vào, mở miệng nói: “Tiểu thư, phu nhân và nhị tiểu thư đến.”

Tiếng nói của Lục Hà vừa buông xuống, liền có một trận âm thanh của ngọc bội đeo ở đai áo va chạm vào nhau mà truyền đến, Lâm Cảnh Nhân nhìn về vị trí hướng cửa, đã nhìn thấy có hai người đang đi đến.

Dẫn đầu, là một người phụ nhân tuổi còn rất trẻ, tầm khoảng ba mươi tuổi, cả người mặc y phục màu đỏ thẫm, kiểu tóc trên đầu cài theo rất nhiều ngọc châu, hào hoa phú quý mà ung dung, dung mạo lại hiền lành và ôn hòa, lúc này đây đang rất hiền từ mà nhìn nàng.

Còn người đang nói gót theo vào...

Là một thiếu nữ thanh mảnh, duyên dáng yêu kiều, trên người là bộ y phục màu vàng nhạt, một đôi mắt trong suốt như nước hồ thu thông thường, đây là...đây là Lâm Cảnh Nguyệt rồi!

Lâm Cảnh Nhân tròn tròn hai mắt nhìn Lâm Cảnh Nguyệt ở trước mặt, bên trong ánh mắt mang theo nỗi oán hận nồng đậm! Người này dĩ nhiên chính là Lâm Cảnh Nguyệt rồi!

“Nguyên Nương, con có chỗ nào không thoải mái ư? Vì sao đến giờ này vẫn còn chưa chịu thức dậy?” Nguyên Nương là nữ danh của nàng, Trần thị Lâm phu nhân nhìn Lâm Cảnh Nhân, quan tâm thăm hỏi.

Lâm Cảnh Nhân chưa hề nói gì, vào giờ phút này trong lòng nàng có chút hỗn loạn, đầu tiên, nàng xác định bản thân nàng vẫn chưa chết, nhưng mà trong giấc mộng, nàng đã trông thấy những thứ kia, nó cũng không phải là không tồn tại, đó là...Đó là kiếp trước của nàng!

Hình như nàng đã được sống lại, trở về đôi mắt thêm một lần nữa!

Nhưng mà vào lúc này đây, Lâm Cảnh Nhân cũng không hề cảm thấy mừng rỡ hay là ngạc nhiên gì cả, Lâm Cảnh Nguyệt đang ở ngay trước mắt, nàng hận mình không thể xông thẳng lên, trực tiếp lấy đi cái mạng nhỏ của Lâm Cảnh Nguyệt!

“Tỷ tỷ, tỷ đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta, ta sợ...” Lâm Cảnh Nguyệt co rúm người lại, oan uất nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Trần thị thở dài một tiếng, hướng về Lâm Cảnh Nhân mà nói: “Nguyên Nương, ta biết, ta biết con thích Trình Tri Hiểu, mà Nhị nương lại bảo con nhường lại Tri Hiểu cho đứa muội muội này, trong lòng con nhất định sẽ không mấy dễ chịu, cho nên oán hận lên người muội muội con, cũng là lẽ thường.”

Nghe thấy Trần Thị nói như thế, một chút ký ức liền từ từ quay trở về.

Phải rồi, ở kiếp trước, vào thời điểm này, cũng xảy ra một chuyện như thế, thuở nhỏ Trình Tri Hiểu và nàng đã có chi phúc vi thân*(Hai bên cha mẹ, mang thai nhi trong bụng kết làm vợ chồng). Sau khi Trình Tri Hiểu khảo thi đậu thành phó bảng*(Học vị ở dưới Tiến sĩ, trên Cử nhân. Người đi dự thi Hội mà không đủ điểm đỗ tiến sĩ, được lấy đỗ thêm để khuyến khích, tên ghi vào một bảng phụ, nên gọi là Phó bảng), liền đến cầu hôn.

Đúng lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt liền có ý gả cho Trình Tri Hiểu.

Bằng mọi cách Trần thị cũng chu toàn, thiếu chút nữa chuyện này đã thành công rồi.

Chuyện này cuối cùng vì sao lại không thành? Là vì mẫu thân nàng cho người mang của hồi môn đến! Trọn bộ hồi môn là mười tám món, trong mỗi món đều là vật phẩm đẳng cấp! Mà nàng đã được ấn định phải gả cho Trình Tri Hiểu, còn Trình Tri Hiểu thì nhất định phải cưới được nàng.

Cửa hôn sự này mới được hoàn thành.

Trước kia, nàng còn cho rằng Trình Tri Hiểu là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng mà bây giờ suy nghĩ lại một chút, Trình Tri Hiểu nhất mực phải lấy được nàng, chính xác là vì của hồi môn này rồi? Bằng không, trước lúc nàng chết, hẳn cũng sẽ không ép hỏi tung tích của ngân bạc.

“Tỷ tỷ, ta van cầu tỷ, ta thật rất thích Trình đại ca, tỷ nhường hẳn cho ta đi, hiện giờ hẳn cứ nhất định phải cưới tỷ... Chỉ cần tỷ đi nói với hắn, tỷ không muốn gả cho hắn là được rồi!” Lâm Cảnh Nguyệt nghẹn ngào nói.

Lâm Cảnh Nhân nghe thế, mở miệng hỏi: “Chẳng phải muội muội đã được hứa gả cho Trình nhị công tử rồi sao?”

“Tỷ tỷ, hiện giờ người bên ngoài cũng chỉ biết Trình gia tới cầu hôn, đến lúc đó, ta gả cho Trình đại ca, tỷ gả cho Trình nhị công tử, sẽ không một ai nói gì cả đâu!” Lâm Cảnh Nguyệt có chút căng thẳng nói ra.

Chuyện này chính xác là khó, nhưng không phải khó cho việc Lâm Cảnh Nhân gả cho Trình Tri Hiểu, mà là bảo Lâm Cảnh Nhân gả cho Trình nhị công tử!

Toàn bộ Lâm phủ, ai mà không biết Trình nhị công tử là một người hít vào thì nhiều thở ra thì ít, là một kẻ đang mắc bệnh lao chỉ nằm chờ chết!

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã hiểu rõ được chút ít, nàng khẽ thở dài một tiếng, chính nàng cũng đâu muốn gả cho Trình Tri Hiểu, thôi thì cứ gả cho Trình nhị công tử vậy.

Nếu nàng kiên quyết hạ mình, ai cũng không gả, thì đến lúc đó không phải là không có khả năng hủy hôn, mà là về sau thì sẽ thế nào đây?

Nghĩ đến kiếp trước của nàng gặp phải cảnh ngộ như thế, trong lòng Lâm Cảnh Nhân lại dâng lên một mảnh đau đớn, một phu quân chung giường chung gối, ai mà ngờ lại có thể làm ra loại chuyện tuyệt tình đến như vậy, nàng làm sao còn có thể tin tưởng vào vị phu quân tương lai của mình được nữa?

Trình nhị công tử cũng tốt...

Hắn sẽ mau chóng chết thôi, và nàng biết được một điều, hắn cũng không thể cùng muội muội của nàng tới đây gây thêm đau khổ cho nàng nữa.

Làm một quả phụ cũng tốt, so với kiếp trước của nàng, chung quy cũng đã tốt hơn nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân mở miệng, nhàn nhạt nói ra: “Được.”

Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân có chút mệt mỏi, một chữ “được” buông xuống rất nhẹ nhàng và thoải mái, nhưng lại vô cùng rõ ràng rành mạch rơi vào trong tai của Trần thị và Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt vốn đang chuẩn bị một đồng lời để nói, muốn thỉnh cầu Lâm Cảnh Nhân, hi vọng trong lúc Lâm Cảnh Nhân mềm lòng, thì có thể thuận theo nước cờ của nàng, những lời này chưa kịp nói ra, không thể nào ngờ, Lâm Cảnh Nhân đã chịu đồng ý tán thành rồi!

Lâm Cảnh Nguyệt và Trần thị đưa mắt nhìn nhau, hình như bọn họ chưa từng nghĩ đến Lâm Cảnh Nhân lại dễ dàng nói chuyện đến như thế.

“Tỷ tỷ... tỷ vừa mới nói gì, ta nghe chưa rõ.” Lâm Cảnh Nguyệt cẩn thận, không dám có chút sơ sẩy hỏi lại, e sợ Lâm Cảnh Nhân đổi ý.

“Ta nói ta sẽ gả cho Trình nhị công tử, còn muội sẽ gả cho Trình Tri Hiểu, chẳng qua chỉ là, ta có vài điều kiện.” Lâm Cảnh Nhân mở miệng nói ra.

Chuyện này đặt ở ngoài sáng là nàng phải chịu khổ rồi, nếu nàng ưng thuận quá quyết đoán, có lẽ Lâm Cảnh Nguyệt rất có thể sẽ càng suy nghĩ nhiều hơn! Hơn nữa...nàng cần phải vì bản thân mình mà nắm chút lợi tức chứ.

Trần thị giật mình, hỏi ra: “Điều kiện của con là gì?”

Lâm Cảnh Nhân lại nói, “Đồ cưới hồi môn của ta là do mẫu thân ta chuẩn bị, nhưng mà ta vẫn còn cảm thấy chưa đủ, hi vọng quý phủ có thể cho ta một lòng hồi môn giống với Nguyệt nhi ý đức, còn về phần đồ cưới mà mẫu thân cho ta, thì xem như là tài sản riêng của ta.”

“Chuyện này...” Trần thị có chút khó xử, phần đồ cưới này cũng không phải là số lượng nhỏ có thể lo liệu được.

“Không đồng ý thì thôi vậy, ta mệt rồi, nhị nương và nhị muội mau trở về đi.” Lâm Cảnh Nhân nhàn nhạt nói ra.

Lâm Cảnh Nguyệt liền vội giành nói trước: “Nương, người mau đáp ứng đi, Trình đại ca hiện giờ đã là...”

Trong lời của Lâm Cảnh Nguyệt cũng chưa nói hết ý, nhưng đã nhắc nhở Trần thị rằng, chẳng qua cũng chỉ là một lòng đồ cưới thôi, sau này Trình Tri Hiểu phải nhờ vào chức quan này mà tiến thân thêm, đến lúc đó, những thứ tốt hơn làm quái gì mà không có hả! Chuyện này chẳng qua là một cuộc mua bán có lời!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Khép lại cuộc thảo luận!

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Trần thị và Lâm Cảnh Nguyệt một cái, đem hận ý sầm đậm của mình giấu đi, sau đó liền mở miệng nói ra: “Nếu như ngay cả thành ý này mà hai người cũng không có, vậy ta vẫn nên gả cho Trình Tri Hiểu, chỉ ít cũng không cần phải trông coi một con ma ốm yếu kia, nhị nương và

muội muội cứ an tâm, chờ đến lúc đó, ta trở thành chủ mẫu của Trình gia, cứ xem như muội muội có trở thành quả ph—phụ thì, ta cũng sẽ không bỏ mặc muội muội đâu!”

Lâm Cảnh Nhân cố ý nhấn mạnh hai từ chủ mẫu và kéo dài hai từ quả phụ.

Sắc mặt Lâm Cảnh Nguyệt trắng nhợt, liền tức giận mở miệng nói: “Tỷ không được nguyên rủa ta trở thành quả phụ!”

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói: “Trình nhị công tử ở tình trạng nào, trong lòng chúng ta ai nấy cũng đều biết rất rõ, muội muốn ta giả cho hắn, thì phải thỏa mãn điều kiện của ta.”

Lâm Cảnh Nguyệt kinh hãi nhìn Lâm Cảnh Nhân, nàng không biết là vì sao, từ tận đáy lòng nàng lại dâng lên một loại cảm giác khác lạ, dường như Lâm Cảnh Nhân đã không còn giống như trước nữa.

Lâm Cảnh Nhân trước kia, chỉ cần nàng khen một lời, thì bất kể là thứ gì, cô ta cũng đều đem tặng cho nàng... Mặc dù lần này nói về vấn đề chung thân đại sự, nàng cũng nghĩ sẽ không dễ gì nói chuyện với Lâm Cảnh Nhân, nhưng thật không ngờ, chẳng những Lâm Cảnh Nhân có thể chấp nhận, mà còn bày ra bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, đứng lý hợp tình mà cò kè mặc cả với nàng.

“Nhị nương, Cảnh Nguyệt muội muội, ta hơi mệt rồi, nếu hai người vẫn chưa hợp ý xong chuyện này, thì hãy trở về đi!” Lâm Cảnh Nhân hạ lệnh trực khách.

Nàng khoát khoát tay, sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Luận về dung mạo, thì Lâm Cảnh Nhân chẳng hề thua kém, đáng người kiêu diễm, sở hữu đôi mắt hạnh xinh đẹp, làn môi đỏ mọng, tựa như hoa mẫu đơn, còn Lâm Cảnh Nguyệt, đáng vẻ có hơi mảnh mai một chút, nhưng lại mang theo khí chất điềm đạm đáng yêu, tựa như hoa thược dược.

“Cảnh Nhân, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ta sẽ cho người mang qua cho con một phần đồ cưới giống với Lâm Cảnh Nguyệt y như đúc, chuyện này cứ để ta ôm lấy là được rồi.” Trần thị nhanh chóng tạm tính giữa lợi và hại, sau đó mỉm cười nói.

“Đừng nóng vội, hai người nếu đã đáp ứng điều kiện thứ nhất của ta rồi, vậy hãy nghe ta nói thêm hai điều kiện nữa, nếu có chỗ nào không làm ta hài lòng, thì ta cũng sẽ không xuất giá.” Giọng nói của Lâm Cảnh Nhân lạnh buốt như băng mà lại lý trí.

“Con nói đi. Bất kể là thứ gì, nhị nương cũng sẽ hết lòng thỏa mãn cho con.” Trần thị nồng nhiệt nắm lấy tay nàng mà nói, đậm sâu trong đôi mắt xuất hiện một tầng khói mù, con nha đầu chết tiệt này, còn muốn được voi đòi tiên sao?

“Ta phải xuất giá, hiển nhiên sẽ mang theo một người nào đó rồi khỏi đây, hy vọng nhị nương để ta tự mình tuyển chọn, và đem khế ước bán thân gửi lại cho ta.” Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

Điều này là ngoài dự kiến của Trần thị, nhưng mà bà cũng không muốn nghĩ nhiều như thế, chỉ vài tên tôi tớ ti tiện, không có thì về sau mua lại cũng được, nên bà liền gật đầu đồng ý.

“Thứ ba... Ta muốn đi gặp mẫu thân, nhưng phụ thân lại không cho phép, vì thế hi vọng nhị nương có thể nói tốt vài câu giúp ta.” Lâm Cảnh Nhân có chút buồn bã, lời nói mang theo tia mất mát.

Kiếp trước nàng cũng không phải là không có oán giận mẫu thân mình, nhưng hiện giờ...

Nàng không bao giờ quên được, cảnh tượng trước khi mẫu thân nàng tạ thế, đã đem những món đồ cưới gửi cho nàng.

Chính miệng mẫu thân đã nói ra, bà thực sự rất xin lỗi nữ nhi của mình...

Giờ nghĩ lại, ở kiếp trước, mặc dù mẫu thân rất ít hỏi đến chuyện của nàng, nhưng cũng không phải là không có vì nàng mà định liệu, đã có nói qua, đồ cưới hậu hĩnh phong phú ấy cũng là do mẫu thân tự tay chuẩn bị, nếu như không có phần đồ cưới này, thì e rằng Trình Tri Hiếu sẽ không cưới nàng dưới danh nghĩa là đích nữ của Lâm gia rồi.

Sau khi hủy hôn, nàng sẽ có một cuộc sống nhàn nhã.

Chẳng qua chỉ là, chung chung mẫu thân cũng không thể nào mà ngờ đến, những món đồ cưới kia lại là mối họa dẫn đến kết cục bi thảm cho nàng!

Hiện giờ, tâm tính nàng so với ngày xưa cũng đã có nhiều thay đổi rồi, lời xin lỗi mà mẫu thân nói với nàng, giờ cẩn thận ngẫm lại, nàng làm nữ nhi có từng tận hiếu với bà chưa?

Về mặt Trần thị đích xác là vô cùng ngạc nhiên: “Cảnh Nhân, chẳng nhẽ con bị bệnh rồi ư? Đến lúc này rồi vì sao con còn nhớ đến Vương thị? Con yên tâm, nhị nương lúc nào cũng đối đãi con như chính nữ nhi của mình, chuyện con xuất giá, ta sẽ xếp đặt cho con thật tốt.”

“Nhị nương, người đối tốt với ta, ta biết rất rõ, nhưng ta phải xuất giá rồi, thân làm nữ nhi, chung quy cần phải đi gặp bà một lần.” Lâm Cảnh Nhân nhún mày, nói ra.

Trông thấy thái độ của Lâm Cảnh Nhân đối với Vương thị chẳng có gì thay đổi, Trần thị liền gật đầu nói: “Vậy, được.” (biểu thị sự đồng ý, ta định dịch ok là chính xác nhất, mà thời đó ai lại xài ok, cho nên phải giải thích thêm).

Từ đầu đến cuối, trong lòng Trần thị cảm thấy không chút vững tâm gì cả, bà muốn nói chuyện với Lâm Cảnh Nhân nhiều hơn, để xua đi cảm giác thiếu tự tin này của bà, nhưng đành chịu thôi, vì giờ lúc này, về mặt Lâm Cảnh Nhân tựa như không muốn nhiều lời, Trần thị lại sợ nói nhiều sẽ phản tác dụng ngược lại, nên đành mang Lâm Cảnh Nguyệt rời khỏi.

Trên đường trở về, trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt kìm nén không được mà mừng rỡ vui sướng: “Nương, ta thật không ngờ, lại dễ dàng nói chuyện với cô ta như thế nha! Tốt quá rồi, ta không cần phải lo lắng mình sẽ bị gả cho con ma ốm kia nữa!”

Nhìn Trần thị lo lắng, Lâm Cảnh Nguyệt liền vội nói tiếp: “Nương, ta biết nhượng lại đồ cưới đem cho cô ta, trong lòng của người sẽ không mấy dễ chịu, nhưng nương nghĩ thử xem, sắp tới Trình đại ca liền có chức quan, đến lúc đó, ta chính là phu nhân của nhà quan rồi, thì muốn bao nhiêu bạc mà chẳng có đây?”

Trần thị vẫn về cái trán, dung mạo của bà cũng xinh đẹp tuyệt trần, mặc dù nữ nhi đã đến tuổi phải xuất giá, nhưng bà vẫn mang lại cho người khác cảm giác đầm ấm nhu mì, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vì sao phụ thân của Lâm Cảnh Nhân lại độc sủng một mình Trần thị.

Trần thị cau mày nói: “Ta cảm thấy con nha đầu đó nhận lời quá quyết đoán, có hơi chút kỳ lạ.”

“Nương, có gì mà kỳ lạ đâu! Cô ta chính là một kẻ ngốc, có gì mà phải lo lắng!” Về mặt Cảnh Nguyệt không cho là đúng, nói.

Trần thị lại nghĩ đến chuyện, nhiều năm qua Lâm Cảnh Nhân rất quấn quýt với bà như một đứa trẻ quấn quýt cha mẹ vậy. Còn đặt mặt ngoài mà nói, bà có được danh tiếng tốt cũng là do bà đãi ngộ cho Lâm Cảnh Nhân quá tốt mà, trên mặt lại lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo, cho dù trong bụng của Lâm Cảnh Nhân có con sâu gì đi chăng nữa, chuyện này cũng không vội, chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ nhỏ tuổi tác cũng không lớn, chẳng nhẽ còn có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của bà sao?

Lâm Cảnh Nhân nằm ở trên giường, rốt cục cũng không kìm chế được nữa mà khóc rống lên.

Nàng phải đem nỗi khổ nhục bao nhiêu năm đè ép trong lòng buông xả một lần!

Sau khi khóc xong, nàng liền lấy khăn tay lau khô đi nước mắt, nếu nàng đã được ông trời cho thêm một kiếp, vậy nàng nhất định sẽ không để người khác có cơ hội thương tổn đến mình nữa! Không, không chỉ là như vậy, mà nàng còn muốn làm cho những người đó phải trả một cái giá thật lớn!

Nàng chia bàn tay ra, nhìn đến bàn tay thon dài mà trắng nõn, trắng nõn mà dịu dàng, giờ phút này, tay nàng không có bị đập gãy, mắt nàng không có bị khoét xuống... Mọi thứ đều được quay về nơi bắt đầu... Tốt quá...

Chợt nghĩ đến bản thân mình phải gả cho Trình nhị công tử, trong lòng Lâm Cảnh Nhân vẫn có chút lo lắng.

Nói đến, nàng mới nhớ, kiếp trước chỉ gặp hắn được một lần, cũng bởi vì khi đó trong mắt nàng chỉ có một mình Trình Tri Hiểu, cho nên đối với vị tiểu thúc kia, nàng không mấy ấn tượng, hiện giờ ngồi ngẫm lại, cũng không thể nào nhớ nổi dung mạo của hắn.

Chỉ nhớ rõ một thứ, hắn là người rất nhã nhặn sâu sắc, so với Trình Tri Hiểu khí khái phẫn chấn hăm hở kia, đứng chung với nhau, sẽ cho người ta cảm giác hắn không hề tồn tại.

Kiếp trước nàng đã quá thê thảm, vừa mới sống lại, Lâm Cảnh Nhân cảm thấy thân thể mình rất mệt mỏi, vì thế liền thiêm thiếp mà chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngọc Oanh

Chờ đến lúc thức dậy, thì đã là sáng sớm tinh mơ của ngày thứ hai.

Thái Liên bung một chén chè nắm tuyết đá lạnh đi vào, âm thanh ôn hòa, nói ra: “Tiểu thư, ngày hôm qua người cũng chưa dùng qua chén cơm nào cả, hôm nay thức dậy dùng một chút chè đi.”

Sau khi Lâm Cảnh Nhân rửa mặt chải đầu xong, liền nhắc lên một cái muống trắng bằng sứ, nhẹ hóp từng hóp nắm tuyết đá lạnh bỏ vào trong miệng, chè rất ngọt, thời tiết bây giờ đã là giữa hè, ăn được một chén chè như thế này, thật là giải nóng mà.

Thái Liên liếc mắt nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân, có vẻ như sắp sửa muốn nói điều gì đó, nhưng lại do dự chần chờ.

Âm thanh ôn hòa của Lâm Cảnh Nhân phát ra: “Thái Liên, em có lời gì muốn nói? Thì cứ nói đi.”

Sau một hồi phân vân lưỡng lự, vào lúc này Thái Liên mới khó xử nói ra: “Tiểu thư, em nghe nói... Nghe nói, người và Nhị tiểu thư...”

Lâm Cảnh Nhân gật đầu: “Em biết rồi sao? Nếu Cảnh Nguyệt đã thích Trình Tri Hiểu đến như vậy, thì cứ để muội ấy gả đi đi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thái Liên, lập tức liền dấy lên một chút căng thẳng: “Tiểu thư! Làm sao người có thể dễ dàng đáp ứng như vậy! Trình đại công tử đã ở bậc trung rồi, mắt thấy liền biết là một người sắp có công danh, mà Trình nhị công tử... Tiểu thư, người không thể để cho nhị tiểu thư lòng gặt, qua mắt được!”

Lâm Cảnh Nhân lặng lẽ trầm tĩnh nhìn Thái Liên, ở kiếp trước, Thái Liên bởi vì tội danh trộm cắp mới bị Trần thị mang đi đánh chết, bây giờ suy ngẫm lại cái chết của Thái Liên... Sợ không chỉ đơn giản là như vậy? Dù gì, Thái Liên cũng là đại nha đầu ở bên cạnh mình, làm việc rất cẩn thận, làm sao lại có thể là một kẻ trộm cắp chứ?

Đơn giản là vì, ở kiếp trước, Thái Liên ở khắp mọi nơi đều cảnh tỉnh nàng, Trần thị nhìn không lọt mắt, nên mới nghĩ đến việc giết chết Thái Liên!

Thái Liên thấy tiểu thư nhà mình không nói lời nào, nên sợ hết hồn, vội hạ thấp người cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, em biết rõ nói lời này ra có chút quá phận, nhưng mà...”

Lâm Cảnh Nhân đưa tay nâng đỡ Thái Liên, nghiêm túc nói ra: “Thái Liên, ta biết rõ, em là vì muốn tốt cho ta.”

Nói nói, nàng liền tháo ra vòng tay phi thủy màu xanh cánh trà của mình, đeo lên trên tay của Thái Liên.

“Em theo ta đã lâu, nhưng ta cũng chưa từng thưởng qua cho em vật gì cả, vòng tay này em hãy nhận lấy đi.” Lâm Cảnh Nhân ôn hòa nói ra.

Trần thị vì muốn giữ thể diện của mình thật đẹp, cho nên tại nơi này bà cũng chu cấp lượng bạc chi tiêu khá cao, cũng không quá khắt khe với nguyện vọng của nàng, vì thế những thứ đồ tinh phẩm nàng cũng có được đến hai hòm, và hiển nhiên, những thứ đồ tốt hơn mà Lâm Cảnh Nguyệt đang sở hữu thì nhiều đến đếm không xuê được.

Thái Liên càng hoảng sợ hơn: “Tiểu thư, người làm cái gì vậy, vật này em không thể nhận đâu.”

Trên mặt Lâm Cảnh Nhân tràn đầy vui vẻ: “Ta đã cho em, thì em cứ cầm lấy đi.”

“Người đối tốt với ta, trong lòng ta tất có cân nhắc, và hiển nhiên sẽ không đối xử tệ bạc với em, nếu em có việc gì khó xử, chúng chung cũng có thể nói với ta.” Lâm Cảnh Nhân cũng không hy vọng nha hoàn này trung thành và tận tâm với mình, dù gì chỉ có hai lượng bạc mà bị đánh chết, thì thật là uổng cả cuộc đời.

Thái Liên chần chừ ngập ngừng một lát, vì một cái liền quỳ rạp xuống đất, dập đầu liên tục: “Tiểu thư, Thái Liên đích xác có một chuyện muốn thỉnh cầu người...”

Lâm Cảnh Nhân có hơi chút kinh ngạc, đối với người bình thường mà nói, chắc chắn sẽ cho rằng Thái Liên cảm thấy mình được sủng ái mà sinh kiêu, chủ tử vừa mới nói như vậy, nàng liền bắt đầu thỉnh cầu chuyện, nhưng Lâm Cảnh Nhân thì chẳng hề nghĩ như vậy, ở kiếp trước, Thái Liên cũng bởi vì nàng mà đắc tội với Trần thị, cho nên mới nhận lấy một kết cục như thế.

Thái Liên nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, van cầu người đi cứu Ngọc Oanh...”

“Ngọc Oanh?” Lâm Cảnh Nhân liền nhớ đến, trước kia Ngọc Oanh cũng là nha hoàn tam cấp đi theo bên người mình, về sau mang cho Trần thị, rồi về sau nữa, dường như đã bị Trần thị mang tặng cho vị tiểu thúc, để làm di nương.

Lông mày Lâm Cảnh Nhân chau lại: “Giờ Ngọc Oanh như thế nào rồi?”

“Ngũ gia vừa ý Ngọc Oanh, nhưng mà Ngọc Oanh... Ngọc Oanh, cô ấy không muốn đi qua đó, phu nhân liền đem nhốt đi, nói rằng, nếu cô ấy không chịu nhận lời, liền đem bán cô ấy ra ngoài... Là bán vào trong kỹ viện a!” Thái Liên thấp giọng nói.

Lâm Cảnh Nhân vò vò vàng trán, trước kia nàng quả thật hồ đồ rồi, những người thân thiết bên cạnh mình, đều giao cho Trần thị, từng người từng người đều bị bà ta đồng loạt quấy nhiễu, sau đó nàng còn cho rằng Trần thị là người tốt nữa chứ.

Suy nghĩ một chút, nàng liền mở miệng nói ra: “Thái Liên, em đi đến Lăng Khê viện tìm Trần di nương, nói với bà ta, ta muốn Ngọc Oanh trở về làm nha hoàn của hồi môn.”

“Tiểu thư, người... Người thật cho rằng phu nhân sẽ mang người qua đây sao?” Thái liên có chút bất an hỏi lại.

Lâm Cảnh Nhân khẽ mi: “Thái Liên, bà ta không phải là phu nhân gì cả, nương ta vẫn còn ở đây! Chẳng qua bà ta cũng chỉ là một di nương mà thôi, về sau người cứ âm thầm mà kêu bà ấy là di nương đi.”

Giờ phút này, trong lòng Thái Liên có chút bất ổn, tính tình của tiểu thư dường như đã thay đổi thì phải? Xung hô này đã nhiều năm rồi, nhưng vì sao lại đột nhiên đổi thành di nương?

Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói: “Trần di nương đã nhận lời với ta, chỉ cần ta nhận lời gả cho Trình nhị công tử, thì nha hoàn của hồi môn là do ta tự mình chọn lấy.”

“Tiểu thư, người thật sự muốn gả cho Trình nhị công tử?” Thái Liên muốn khuyên nhủ thêm vài câu.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói: “Thái Liên, em yên tâm, ta muốn gả cho Trình nhị công tử, không phải là bởi vì người nào đó đầu độc, mà là trong lòng ta muốn như vậy... Ta... Trước kia đã từng gặp qua Trình nhị công tử một lần, từ đó, trong lòng đã ngưỡng mộ hẳn từ lâu rồi.”

Hai mắt Thái Liên tròn tròn, nhìn chăm chăm nàng: “Tiểu thư! Người... Người nói, người trong lòng của mình là Trình Nhị công tử ư!”

Lâm Cảnh Nhân không biết phải giải thích chuyện kiếp trước của mình như thế nào để cho Thái Liên hiểu, nên chỉ có thể bịa đại chuyện mình thích Trình nhị công tử, vào lúc này, nàng khẽ cắn môi nói ra, “Đúng, ta thích hẳn, mặc dù rất có thể hẳn sẽ không sống được bao lâu, nhưng mà... Nhưng mà... Có thể cùng hẳn làm phu thê một ngày, ta đã mãn nguyện rồi...”

Nàng muốn tạo ra một bộ dáng si tình như thế, để tránh về sau nếu có ai muốn nàng tái giá, nàng cũng có thể dùng lý do này làm có bác bỏ.

“Em mau đi tìm Ngọc Oanh trở về đây, để chậm trễ không chừng Ngọc Oanh lại đáp ứng loại chuyện không nên đáp ứng đó.” Lâm Cảnh Nhân vội nói.

Mặc dù chỉ cần Ngọc Oanh nhận lời, thì có thể nhảy một bước lên thành chủ tử, nhưng ai mà không biết Ngũ gia của Trần gia là cái dạng gì? Ăn chơi phiêu dâm* (Cờ bạc, gái điếm) cái nào cũng có, nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp cũng liền muốn kéo về viện mình, sau khi lôi kéo về viện rồi, chơi đùa không được bao lâu, liền chán mà vứt bỏ không thèm đếm xía.

Cái này vẫn còn đỡ, tệ hơn là sau khi đùa giỡn xong liền đem ra ngoài đưa cho các huynh đệ chơi đùa tiếp.

Thái Liên vội vã đi ra ngoài, không mất bao lâu, thì đã quay về, còn mang theo một thiếu nữ có đôi mắt sưng phù cùng trở về.

Tuổi của Ngọc Oanh so với tuổi của Thái Liên vẫn còn nhỏ hơn, hiện giờ mới mười bốn tuổi, còn chưa đến tuổi cập kê, yếu ớt, sợ hãi tựa như một con thỏ nhỏ.

Nàng trực tiếp quỳ xuống đất, dùng sức đập đầu liên tục: “Ngọc Oanh đa tạ tiểu thư! Đa tạ tiểu thư!”

“Thái Liên, mau đỡ cô bé đứng lên, đầu chảy máu rồi, chớ để tướng mạo bị phá hủy như thế.” Lâm Cảnh Nhân vội nói.

“Ngọc Oanh, người về sau cứ đi theo ta, chỉ cần người trung thành, ta sẽ không đối xử tệ bạc với người, chờ người đến tuổi cập kê, ta sẽ để người tự mình lựa chọn một người phu quân tốt mà gả đi, chuyện này không phải là việc khó gì, nhưng nếu người chân ngoài dài hơn chân trong...” Lâm Cảnh Nhân giả vờ kéo dài âm điệu.

Đối với nàng mà nói, điều tối kỵ nhất chính là việc chân ngoài dài hơn chân trong* đó!

(*Lo việc làm ăn bên ngoài nhiều hơn lo cho công việc được phân công theo phận sự của mình)

Kiếp trước, sở dĩ bị hai người Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt hợp sức quấy rối được nàng, e cũng là do hai tên nha đầu kia, từ sớm đã biết chuyện rồi? Đã thế bọn chúng còn luôn luôn khua môi múa mép nói lời tốt đẹp cho Trần Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt! Và hiển nhiên đó cũng chính là người của Trần thị!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ra ngoài phủ

Nên biết, nha hoàn hồi môn của nàng ở kiếp trước đều do một tay Trần thị đặt mua.

Sở dĩ Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt biết được chuyện mầu thân nàng mang tặng cho nàng cái hộp hình hoa kia, nói đi đâu xa, hiển nhiên là có người mật báo rồi, và không ai khác, đó chính là hai tên nha hoàn bên cạnh nàng, vì bọn chúng mới chính là người biết rõ nhất.

Lâm Cảnh Nhân không muốn mình lại phải sống hồ đồ thêm một kiếp nữa, cho nên người bên cạnh, nàng nhất định phải sử dụng một cách vừa ý nhất.

“Tiểu thư, người yên tâm! Hôm nay, người đã cứu Ngọc Oanh, về sau Ngọc Oanh nhất định sẽ vì người xông pha khói lửa, chết không hối tiếc!” Âm thanh của Ngọc Oanh tràn đầy kiên định.

Lâm Cảnh Nhân khoát khoát tay nói: “Người đứng lên đi, việc trung hay không, thì không phải ở ngoài miệng nói là được, phải xem cách làm của người như thế nào đã rồi hẵng nói.”

“Trần di nương có nói khi nào thì ta có thể ra phủ hay không?” Lâm Cảnh Nhân hỏi.

Thái Liên lắc lắc đầu, nói ra: “Không có.”

Lâm Cảnh Nhân gật gù đầu, việc này cũng nằm trong dự liệu của nàng rồi, mặc dù Trần thị có nhận lời với nàng sẽ nghĩ ra cách để cho nàng gặp được mẫu thân. Nhưng khẳng định bà ta cũng đang e ngại một chuyện, là sau khi nàng gặp được mẫu thân rồi, mẫu thân sẽ không đồng ý cho nàng gả cho Trình nhị công tử, đến lúc đó nàng lại đổi ý.

Lâm Cảnh Nhân phân phó: “Thái Liên, chuẩn bị hai phần bánh ngọt chay khác nhau, chút nữa chúng ta sẽ ra ngoài.”

Trần thị không cho nàng ra ngoài, chẳng lẽ nàng còn vắng lời Trần thị nữa sao?

Nếu là kiếp trước, tuyệt đối nàng sẽ không làm phật ý của Trần thị, nhưng bây giờ, nếu nàng còn nghe lời Trần thị nữa, thì nàng không phải là Lâm Cảnh Nhân!

Lâm Cảnh Nhân xoay người, liền thay lên mình một bộ y phục bằng bông vải mịn màu xanh nhạt, Ngọc Oanh thấy vậy vội chạy đến, nhanh chóng giúp Lâm Cảnh Nhân chải tóc thật gọn gàng, Lâm Cảnh Nhân nhặt lấy một chuỗi ngọc làm bằng hạt châu, đưa cho Ngọc Oanh cài lên tóc cho nàng, đây là trang sức cài đầu mang kiểu dáng mới lạ còn sót lại, nhưng nó cũng không thể đá động gì đến suy nghĩ ở trong lòng nàng hiện giờ.

Những trang sức rực rỡ, y phục đẹp đẽ, nếu nàng yêu thích mang lên người, để mẫu thân nhìn thấy, thì bà sẽ nghĩ như thế nào đây?

Nữ nhi là đứa con gái mà bà khổ cực mang thai mười tháng, lại có quan hệ rất tốt với cái người di nương bỏ lên giường của phu quân bà mà vui vẻ, trong lòng mẫu thân nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu, đúng không?

Lâm Cảnh Nhân nhìn vào bóng dáng mình ở trong gương, khoe môi kéo lên một nụ nhạt nhẽo.

Có điều, nàng mới chỉ được mười lăm tuổi, nhưng khi cười lên, lại khiến cho cảnh vật xung quanh sản sinh thêm tình cảm, dung mạo thanh tú, vẻ mặt trắng trẻo xinh đẹp, gò má phấn hồng, đẹp nhất là đôi mắt, tựa như là nước mắt mùa thu, mang theo một vẻ trầm tĩnh không đồng nhất.

Kiểu trầm tĩnh này, không thuộc về thiếu nữ Lâm Cảnh Nhân mới chỉ mười lăm tuổi, mà là thuộc về Lâm Cảnh Nhân, một đời trải qua rất nhiều đau khổ.

Sau khi Thái Liên trở về, chờ Thái Liên thu dọn thêm vài thứ khác nữa, Lâm Cảnh Nhân liền mang theo Thái Liên đi ra ngoài, còn về phần Ngọc Oanh, vào lúc này cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm một chút.

Hơn nữa, Lâm Cảnh Nhân không dám quá đặc biệt tin tưởng vào Ngọc Oanh, vì dù sao Ngọc Oanh cũng đã ở bên người Trần thị một thời gian lâu rồi.

Lúc ra cửa, là đi bằng cửa sau.

Vào những ngày bình thường, cửa phía sau không có ai đi đến, chỉ khi nào cần chuyển giao một ít rau cải, củi khô hay các thứ linh tinh, thì mới có người đi ra, ở nơi này có một bà tử* (chỉ người già ở tầng lớp tâm thường) tuổi tác khá lớn sinh sống tại đây sẵn tiện trông coi cửa ra vào.

Khi nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân đi đến, bà tử kia liền có chút hoảng sợ.

“Là Chu bà tử?” Lâm Cảnh Nhân hỏi.

“Chao ôi, chao ôi, đại tiểu thư, ta là Chu bà tử nè, vì có gì người lại hạ mình đến nơi này?” Chu bà tử rất ít khi gặp được các chủ tử ở trong phủ mình, vì thế lúc này được gặp, có phần hơi hoảng sợ.

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn Thái Liên một cái, Thái Liên nhanh trí, theo cái liếc mắt vừa rồi của Lâm Cảnh Nhân, mau chóng móc ra một bao tiền từ trong tay áo của mình, đưa cho Chu bà tử.

Vào lúc Chu bà tử vẫn còn lưỡng lự do dự, thì Thái Liên đã nhanh tay nhét bao tiền vào tay của bà ta.

Bà mở tay ra ước lượng, nặng quá, lại bóp một cái, bên trong hẳn là ngân bạc rồi.

Chu bà tử liền khiếp sợ, vội nói: “Đại tiểu thư, người thương cho ta nhiều bạc như vậy để làm gì a? Có câu nói, không công không nhận lộc, tiền này... Bà tử không dám nhận đâu!”

Trong phủ này, Chu bà tử đã ở rất nhiều năm rồi, đương nhiên biết rõ, Lâm Cảnh Nhân không vô duyên vô cớ mà thưởng bạc cho bà.

Thái Liên xụ mặt nhìn Chu bà tử nói: “Tiểu thư mang bạc thưởng cho bà, bà cứ cầm lấy đi, còn câu nói không công không nhận lộc thì, tiểu thư căn dặn bà làm gì, bà cứ làm đó, cái này không được tính là có công sao?”

Dáng người Chu bà tử hơi tròn tròn, vào lúc này khom người xuống có chút mất sức, thấp giọng hỏi: “Thái Liên cô nương, chẳng hay tiểu thư muốn căn dặn bà từ ta làm gì vậy?”

Lâm Cảnh Nhân khẽ cười một tiếng, nói ra: “Ta sắp xuất giá, nên muốn đi ra ngoài mua vài thứ mình yêu thích và mua thêm trang sức cho mình, về điều này mặc dù mẫu thân cảm thấy không thích hợp cho lắm, nhưng mà vẫn cho ta ngân bạc... Ta từng suy nghĩ qua, chung quy ta vẫn chưa xuất giá, nếu mang bộ dạng này mà đi ra ngoài mua đồ cưới cho mình, thì cũng không tốt lắm, vì thế mới đi vòng ra cửa sau của bà...”

Chu bà tử nghe vậy liền buông lỏng người, thì ra là như vậy à.

Lâm Cảnh Nhân nhủ mảy, vẻ mặt có chút sốt ruột và lo lắng, nằng liếc nhìn Chu bà tử một cái rồi nói: “Chu bà tử, chuyện này chỉ có một mình bà biết, nếu bà đem chuyện của ta nói ra, làm hủy hoại danh tiếng của ta, cần trọng mẫu thân ta lột da bà đó!”

Chu bà tử cúi đầu, trong mắt hiện lên chút ít khinh thường, thường ngày bà tử cũng là một người rất thích tám chuyện thiên hạ, có ai mà không nói cái cô đại tiểu thư này là một kẻ ngu ngốc chứ? Phu nhân nói cái gì thì liền tin cái đó, chẳng nhẽ phu nhân lại vì danh tiếng của cô ta bị phá hủy mà bận lòng xử trí hạ nhân à?

Đúng lúc đó, bà liền nghe thấy Lâm Cảnh Nhân tự mình lẩm bẩm nói ra một câu: “Cảnh Nguyệt muội muội và ta cùng nhau xuất giá, nếu danh tiếng của ta bị phá hủy, thì nhất định cũng sẽ làm liên lụy đến Cảnh Nguyệt muội muội rồi...”

Lập tức, Chu bà tử liền bày ra bộ dáng nghiêm nghị hẳn lên, Lâm Cảnh Nhân không phải là đứa khiến bà phải lo ngại e dè, chẳng qua cô ta cũng chỉ mang một cái vỏ đại tiểu thư thôi, còn Lâm Cảnh Nguyệt lại là một cô nương được phu nhân và lão gia yêu thương nhất nha! Nếu bà làm liên lụy đến nhị tiểu thư, nói không chừng phu nhân thật sự sẽ lột da bà luôn đó chứ chẳng chơi.

Bà vội nói: “Đại tiểu thư, hay là cô ở đây đợi ta một chút, ta đi hỏi thử phu nhân, xem bà có cho phép cô ra ngoài không đã?”

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, rồi nói: “Ta đã hứa với Cảnh Nguyệt muội muội sẽ mua giúp cho muội ấy vài thứ, nếu ta ra ngoài quá muộn, vừa hay không mua được, thì phải làm sao?”

Chu bà tử vội nói: “VẬY ĐẠI TIỂU THƯ ĐI SỚM VỀ SỚM, TA SẼ GIỮ CỬA CHO CÔ.”

Lâm Cảnh Nhân sau khi ra khỏi cửa phủ, liền quay đầu lại, híp mắt cười cười nhìn Chu bà tử, nói ra một câu: “Bây giờ bà có thể đi hỏi mẫu thân ta được rồi đó, nhưng lỡ mà ta làm sai ý nguyện của mẫu thân thì... nói không chừng sẽ làm liên lụy đến bà luôn, chỉ có điều, vừa nãy ta cũng đã đền bù cho bà rồi, phải không nè.”

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền thông thả mà đi trước tầm mắt của Chu bà tử, chờ Chu bà tử hỏi phục lại tinh thần, đến lúc đuổi theo, thì đã không còn thấy bóng dáng của bọn họ nữa, Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên đã rẽ qua khúc quanh, biến mất trong một cái ngõ nhỏ.

Ngay lập tức Chu bà tử liền hiểu ra, căn bản là phu nhân không cho phép đại tiểu thư đi ra ngoài! Nhưng mà đại tiểu thư đã đi rồi? Bà có thể làm gì được nữa? Đi tố cáo ư? Người là do chính bà thả đi mà!

Bà lại vội vàng nhìn thoáng qua hai bên, phát hiện xung quanh không có một ai, liền quay về vị trí chỗ ngồi tiếp tục canh cửa, chỉ cần bà không nói ra... Giả sử đại tiểu thư có bị phát hiện đã đi ra ngoài rồi, thì cũng sẽ không một ai biết được, là từ nơi này mà đi ra!

Dù sao quý phủ cũng không chỉ có mỗi cái cửa này!

Chu bà tử tự mình an ủi mình, xem như không có gì xảy ra, lại an phận ngồi đó giữ cửa.

Lâm Cảnh Nhân kéo tay Thái Liên chạy hồng hộc một hồi rồi mới dừng lại.

“Tiểu thư, Chu bà tử sẽ không đi tố cáo chúng ta, phải không?” Thái Liên có chút lo lắng hỏi, nhưng mà, chuyện hôm nay thật sự rất kích động nha, thời gian quan tiểu thư chỉ là một cô gái nhỏ nhả yếu ớt, vậy mà lại có thể mang nàng chạy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần đầu gặp gỡ

Lâm Cảnh Nhân đỡ dành, nói ra: “Chu bà tử sẽ không dám đi tố cáo chúng ta, trừ phi bà ta chính là người ưa thích tìm kiếm rắc rối cho chính bản thân mình!”

Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên, hai người ra khỏi cửa phủ, đi được một lát, liền thuê cho mình một chiếc xe ngựa để đi đến Ngọc Từ Am, Ngọc Từ Am là một ngôi miếu Quan Âm nổi danh nhất trong thành Thanh Châu, bên trong thờ phụng Quan Thế Âm Bồ Tát, chỉ tính nhang đèn thôi cũng không biết hưng thịnh đến cỡ nào, chỉ có điều, ở nơi này lại không có quá nhiều người trú ngụ.

Nói thì nói cao siêu khó lường như thế, kỳ thực nói đúng hơn là, người trú ngụ tại nơi này, mang thân phận không bình thường, có rất nhiều người xuất thân từ danh gia vọng tộc đến đây để ‘tĩnh dưỡng.’

Mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân chính là một trong số đó, là cư sĩ* phát tóc tu hành.

(*Phần lớn, từ Cư sĩ được hiểu dưới nghĩa thứ hai và đồng nghĩa với Cận sự nam (zh. 近事男, sa., pi. upāsaka), Cận sự nữ (zh. 近事女, sa., pi. upāsikā). Cư sĩ là một danh từ chỉ người theo đạo Phật nhưng vẫn giữ đời sống thế gian, đã quy y Tam bảo và giữ năm giới.)

Người của danh gia vọng tộc mà xuất hiện ở nơi này, nói một cách dễ nghe thì ở tại nơi này mà tu hành, còn nói trắng ra thì, kỳ thực chính là những người mắc phải sai lầm, đến đây mà nhận sự trừng phạt, dù gì đi nữa một số gia đình danh gia vọng tộc rất sợ mình mất đi thể diện, và chính xác hơn là thực sự không có cách nào để đưa một kẻ phạm phải sai lầm trực xuất ra khỏi cửa, hoặc là đưa tiễn vào nhà lao. Còn có một số người không cách nào giữ gìn được ý tứ chừng mực, để ở trong phủ cũng chỉ là một vết dơ bẩn, cái này mà tiễn đưa ra ngoài thì cũng không ổn, nên buộc lòng phải phóng thích lên Ngọc Từ Am mà ở.

Mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân họ là Vương thị, nhưng lại là một trong những trường hợp đặc biệt hơn so với những người này, nghe nói, bản thân bà chủ động yêu cầu đến nơi này mà tu hành.

Chỉ có điều, người khác lại không tin vào điều đó, cho rằng Lâm gia cố tình che đậy và giấu diếm, vì thế mới không đem chuyện Vương thị phạm phải sai lầm mà nói ra.

Hơn nữa loại chuyện sai quấy này, khó mà có thể mở miệng nói ra được, dám chắc hơn phân nửa tội danh là tư thông với nam nhân, hoặc là bởi vì ghen tị mà hại chết thiếp thất nào đó rồi.

Ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân đã từng nghe qua những tin đồn bịa đặt nhằm nhĩ đó, nhưng bởi vì từ nhỏ không lớn lên ở bên cạnh mẫu thân, cho nên tình cảm nàng dành cho mẫu thân cũng không quá sâu đậm, hơn nữa vào lúc đó tinh thần và lý trí của nàng cũng đã bị Trần thị một đường cải tạo dần dần, vì thế nàng rất chán ghét mẫu thân của mình.

Lâm Cảnh Nhân đứng tại chân núi Ngọc Từ Am, nhìn cỏ thơm um tùm, đường lên núi có một chút khó đi, nhẹ thở ra một tiếng, tự mình thì thầm ở trong lòng: "Mẫu thân, Cảnh Nhân đến rồi."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền sai bước đi lên núi, Thái Liên nhanh chóng chia tay đỡ lấy Lâm Cảnh Nhân, lo sợ một người chưa từng ra cổng như tiểu thư nhà mình, sẽ bị vấp ngã.

Thực tế thì, sự lo lắng của Thái Liên là không cần thiết, ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân chính là quản gia phụ nhân của Trình gia, chuyện trong ngoài gì cũng là do một tay Lâm Cảnh Nhân lo liệu, xếp đặt, cả người nàng giống như một con quay, làm gì còn bộ dáng tiểu thư yếu ớt như trước nữa chứ.

Ở phía trước, có một nam tử đang dùng một cây gậy chống đỡ, khó khăn bước từng bước đi lên phía trước, người nam tử ấy mặc bộ y phục cẩm y vệ trắng thuần, mặc dù chân bước đi có phần loạng choạng, nhưng vẫn rất kiên trì, không cần đến sự dìu đỡ của gã đầy tớ nhỏ thân mặc y phục màu đen ở bên cạnh.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua cái người đang ở đằng trước mình, lại nhìn đến đỉnh núi, chỉ còn chút nữa là sẽ đến nơi.

Đường đi lên núi rất chật hẹp, nếu nàng muốn đi vòng qua cái người ở đằng trước, thì có chút hơi phiền phức.

Hơn nữa, người ở phía trước lại không phải là một người hoàn toàn khỏe mạnh, nếu nàng làm vậy, ít nhiều gì cũng có chút áy náy. Cho nên nàng liền bước chậm lại.

Chợt Lâm Cảnh Nhân nghe thấy tiếng chuông chùa vang lên, nơi này là vùng đất của nhà Phật, đã từng sống trong cõi u minh, tăm tối của đời trước, được trùng sinh lại một kiếp, nên đối với nơi này, bản thân nàng rất có sự tôn kính, vì thế cũng không muốn ở nơi này mà xảy ra xung đột với người khác, đành chờ đợi người đó đi lên trước đã.

"Công tử, hãy để ta dìu ngài đi." Gã đầy tớ nhỏ nhìn công tử nhà mình, liền vội nói.

Công tử đó lại lắc đầu, khẽ nói: "Tự ta có thể đi."

Ở phía sau, Lâm Cảnh Nhân liền nghe được giọng nói của vị nam tử này, âm thanh của hắn róc rách tựa như nước chảy, lại tựa như dòng suối lạnh ở đầu nguồn của vùng núi mà chảy xuống, hợp vào một ngụm mát ngọt cả miệng, giọng nói đích thực rất êm tai.

Ở phía trước, dưới chân của vị công tử kia là một tảng đá, nó dường như đã nằm ở đó suốt một thời gian dài, cho nên trên mặt tảng đá phủ đầy rêu xanh, có chút trơn trượt.

Vốn hắn đi đứng đã khá bất lợi rồi, dưới chân vừa trượt, liền ngã lăn xuống đất.

Ở cách đó không xa, Lâm Cảnh Nhân quả thực không may mắn chút nào, nàng đứng ngay vị trí đằng sau của vị công tử này. Vào lúc vị công tử cảm y trắng thuần kia ngã nhào xuống, vừa hay lại trúng ngay vào người của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân cũng chỉ kịp nhìn thoáng qua thêm đã ở bên dưới, nàng biết rõ, nếu dựa theo chiều hướng này mà té xuống, thì kiếp này của nàng chưa kịp sống bù liền đã đi đâu thai mất rồi.

Lâm Cảnh Nhân nhanh tay tóm lấy vị công tử này cùng nhau ngã về hướng bên cạnh, cả hai đồng loạt lăn xuống dưới, dù có va chạm vào vật gì đi chăng nữa thì chỉ ít cũng chỉ là đất đai và cỏ cây, chứ không phải là những tảng đá cứng chắc kia.

Nhưng mà hình thế tự nhiên của ngọn núi này rất dốc, hai người bọn họ cứ lăn xuống mãi vẫn chưa thuyên giảm.

Mất thấy hai người bọn họ sắp sửa đụng vào một gốc cây cổ thụ cao to ở phía trước kia, vị công tử cảm y trắng thuần kia liền xoay người lại, lăn thêm một vòng, ôm lấy Lâm Cảnh Nhân che chở ở phía ngoài, còn bản thân hắn thì hướng về cây cổ thụ cao to kia mà đụng tới!

Chỉ nghe một tiếng đau đón thét lên, rồi sau đó thân thể của Lâm Cảnh Nhân mới ngừng hẳn lại.

Vào lúc này, sắc mặt của vị công tử cầm y trắng thuần kia đã tái nhợt, trên khoe môi dẫn ra một chút máu.

Nhìn thấy như vậy, Lâm Cảnh Nhân liền có chút sợ hãi, mặc dù nói rằng nàng bị vị công tử này liên lụy kéo té xuống cùng, nhưng vừa nãy, hắn cũng đã xả thân che chở cho nàng, vì thế nàng cũng rất khó mà ghét bỏ hắn nha.

Lâm Cảnh Nhân bò dậy, y phục trên người nàng đã bị cò cây gọt dưa không ra kiểu dáng gì nữa, chân tay vừa chuyển động, liền có một loại cảm giác đau đón lan tỏa, có điều, xương cốt thì vẫn lành lặn, còn những thứ đại loại như bị thương ngoài da thì hiện giờ Lâm Cảnh Nhân có thể chịu đựng được.

Cái loại đau đón như khoét mắt, cắt tay, nàng còn có thể chịu đựng được, huống chi chỉ là một vết thương nho nhỏ này?

Lâm Cảnh Nhân đưa tay vỗ vỗ vào vai của vị công tử cầm y trắng thuần kia, rồi mở miệng nói ra: "Nè, huynh vẫn ổn chứ?"

Vị công tử chậm rãi mở mắt ra, một đôi mắt trầm lặng, tĩnh mịch như bầu trời đêm, ngay lập tức liền khắc sâu vào trong tầm mắt của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy hắn tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi mới quan sát đánh giá vị công tử đang ở trước mặt mình.

Dáng vẻ này của hắn...

Ngay lập tức, Lâm Cảnh Nhân liền cảm thấy vị nam tử ở trước mắt này nhìn có hơi quen mắt, nhưng rốt cuộc là gặp ở nơi nào, Lâm Cảnh Nhân lại không nhớ ra nổi.

Vị nam tử ở trước mắt này, dung mạo anh tuấn, lạnh lợi, vô cùng xinh đẹp tựa như một viên ngọc hoàn mỹ được người ta đúc nên mà thành, chỉ có điều, hắn lại mang một hơi thở muốn sống thì chết mà đến gần.

Lâm Cảnh Nhân thầm than, hắn là một viên ngọc hoàn mỹ nhưng chẳng hề có độ ấm gì cả, nói chính xác hơn hẳn chính là một viên ngọc lạnh lẽo.

"Huynh vẫn ổn chứ?" Lâm Cảnh Nhân muốn xác định lại vị nam tử này không có bị ngã mà biến thành ngọc, nên mở miệng hỏi thăm lần nữa.

"Chưa chết được." Viên ngọc lạnh lùng này đã chịu mở miệng nói chuyện rồi.

Lâm Cảnh Nhân nghe hắn nói như thế, lông mày nàng hơi nhíu nhíu, lại thấy hắn đang mang dáng vẻ yếu ớt, cho nên không thêm so đo tính toán với hắn, liền mở miệng nói ra: "Đề ta đỡ huynh đứng dậy."

Vị nam tử này lại lạnh giọng nói ra: "Không cần."

Theo đó hắn liền chuyển động cơ thể, từ từ hướng về phía trên để đứng lên.

Những giọt mồ hôi to đùng giống như hạt đậu từ từ xuất hiện trên đầu của hắn, dựa vào đó nàng có thể xác định được tình trạng của hắn bây giờ có vẻ không được tốt cho lắm, chắc chắn là đau đớn đến khó mà nhìn được.

Cuối cùng Lâm Cảnh Nhân cũng động lòng trắc ẩn, nếu không phải hắn là người xả thân che chở cho nàng, thì giờ phút này, có lẽ thất lung của nàng đã bị chặt mất đi phân nửa rồi, tượng tượng đến chuyện thất lung nhỏ bé yếu ớt của nàng mà đụng phải cái cây kia thì, cơ thể của Lâm Cảnh Nhân nhìn không được liền run lên một cái.

Nàng đưa tay ra, nhìn hắn mà nói, giọng của nàng trong vắt mà du dương: "Huynh đã như thế này rồi, đừng cố mà thể diện như vậy nữa!"

Dường như hắn chẳng hề nhìn đến Lâm Cảnh Nhân, tự mình nắm lấy nhánh cây cỏ thom ở phía trước, mượn lực của rễ cỏ, hướng lên phía trên mà ngồi dậy, hoàn toàn tách khỏi cái cây cổ thụ cao to kia.

Lâm Cảnh Nhân cúi mắt nhìn hắn, cảm thấy tên này đúng là quái nhân rồi.

Có điều, nếu hắn đã không cần ai hỗ trợ, vậy nàng cũng không nên mặt dày mày dạn để người ta ghét bỏ mình làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Là hắn

Chỉ là, khi nhìn thấy hắn như thế, Lâm Cảnh Nhân không có cách nào khiến bản thân mình cho rằng cái gì cũng không nhìn thấy được. Bởi vì ở phía sau lưng của vị nam tử cầm y trắng thuần kia có một cành cây đang cắm vào. Có lẽ ngay lúc ngã nhào té xuống, đã không cẩn thận nên bị cành cây đó đâm

trúng, hiện giờ ở phía trên thân nhánh cây, đang nhỏ xuống từng giọt máu tươi, cũng không biết nó đã cắm vào bao sâu rồi.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng chạy đến gần, vị công tử này có ăn chút ít khổ đau, đối với nàng mà nói cũng chẳng can hệ gì, nhưng nếu hấn chết ở đây, thì quả thực nàng sẽ cảm thấy có chút áy náy nha.

Lâm Cảnh Nhân đã được chết qua một lần, tất nhiên hiểu rõ sinh mệnh đối với một người có ý nghĩa biết bao nhiêu.

Lâm Cảnh Nhân bước tới, bản thân nàng biết rõ, cho dù nàng có nói gì đi chăng nữa, thì vị nam tử này cũng không để cho nàng dúi dờ, ngay từ lần đầu nàng gặp hấn, nhìn thấy hấn ở phía trước nàng mà đi, thà hấn té ngã xuống đất chứ không để cho mình nhận sự hỗ trợ từ một ai khác, điều này nói cho nàng biết rõ, mặc dù cơ thể hấn đang mang thương tật, thế nhưng lại có một khí chất cứng cỏi, kiên cường.

Nghĩ lại, có lẽ hấn không phải là loại người dễ dàng đón nhận sự giúp đỡ của người khác.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, hấn đã bị thương thành ra dạng này rồi, dám chắc đánh không lại nàng, vậy còn gì phải sợ nữa!

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền đưa tay mình nhấn lên người của vị công tử cầm y trắng thuần kia.

Cơ thể của vị công tử cầm y trắng thuần có chút chấn động, liền mở miệng nói ra: "Cô nương, muốn làm gì?"

"Nằm sấp xuống, đừng cử động!" Lâm Cảnh Nhân hừ hừ một tiếng, nói ra.

Vị công tử cầm y trắng thuần đó lại càng hoảng sợ hơn, thế nhưng vào lúc này tay của Lâm Cảnh Nhân đã đè lên trên miệng vết thương của hấn, cuối cùng là do thương thế quá nặng, lông mày của hấn nhướn lên, trông có vẻ rất là đau đớn.

Lâm Cảnh Nhân liếc nhìn vị nam tử này một cái, thật bá phúc hấn luôn rồi đó, đã đau đến như thế, vậy mà một chút rên la đau đớn cũng không có.

Lâm Cảnh Nhân trầm giọng nói ra: "Nếu không muốn chết, đừng cử động lung tung nữa."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền tháo xuống y phục cầm y trắng thuần của hấn, liền để lộ ra tám lưng trần trụi của vị nam tử.

Cơ thể của Lâm Cảnh Nhân khẽ run lên, nói cho cùng, tận sâu đáy lòng nàng cũng là một người cực kỳ thủ lễ, hiện giờ nhìn thấy tám lưng trần của vị nam tử này, vẫn có chút mất tự nhiên.

Nhưng rất nhanh, Lâm Cảnh Nhân đã giữ được bình tĩnh, trấn định trở lại.

Suy cho cùng, nàng đã sống qua một kiếp người, cho nên tâm trí của Lâm Cảnh Nhân vẫn thành thục hơn nhiều so với những thiếu nữ bình thường khác, cho đến lúc này vẫn không gây nên tình trạng hỗn loạn gì.

Lâm Cảnh Nhân nhìn xem miệng vết thương, nó thật khiến nàng phải hít một ngụm khí lạnh, nếu bây giờ mà không cầm máu lại, phỏng chừng chờ đến lúc mấy tên tùy tùng của vị nam tử này tìm được đến nơi, thì hấn đã đi đời nhà ma rồi.

Lâm Cảnh Nhân nhìn hấn, khẽ nói ra: "Cố chịu một chút nhé."

Giọng nói còn chưa hạ xuống, Lâm Cảnh Nhân đã dùng hết sức lực đem nhánh cây kia nhổ ra, tiếp theo dùng khăn tay ép chặt miệng vết thương, bên trong miệng vết thương còn có một ít mảnh gỗ vụn thật nhỏ, nhưng hiện giờ cũng không thể kịp thời xử lý được.

Máu ở vết thương này được Lâm Cảnh Nhân ép xuống, tốt xấu gì thì cũng đã ngừng lại rồi.

Từ đầu đến cuối vị nam tử đó vẫn không hề lên tiếng.

Hấn cảm nhận được ở phía trên bờ của lưng hấn truyền đến một lực đạo, trong lòng có chút kinh ngạc, làm thế nào nữ tử này lại có lá gan lớn đến như thế?

Nghĩ lại cũng đúng, dù gì Lâm Cảnh Nhân cũng đã trải qua cảnh ngộ bị người ta khoét mắt, cắt tay, đau đớn thống khổ biết dường nào, tình cảnh hiện giờ chỉ là một trường hợp nhỏ mà thôi, nỗi đau đớn tạm thời này so ra còn kém xa sinh mệnh đáng trân quý, và đương nhiên...nàng sẽ không chần chừ do dự, trực tiếp ra tay.

"Nè, vì sao huynh lại không nói chuyện? Chẳng lẽ chết rồi sao?" Lâm Cảnh Nhân nhin không được liền hỏi.

Nãy giờ hấn vẫn chưa lên tiếng, khiến Lâm Cảnh Nhân có chút lo lắng và bất an, ngộ nhờ người này mà hôn mê ngất đi, thì thực sự là một chuyện vô cùng phiền toái rồi nha.

"Ta...Chưa có...Chết." Âm thanh của hấn có chút buồn bực nói ra, trong giọng nói còn mang theo hơi chút bất đắc dĩ.

Lâm Cảnh Nhân cười một cái, rồi nói: "Chưa chết là tốt rồi, vậy bây giờ chúng ta cần phải làm một chuyện, đó chính là ngồi ở nơi này chờ người đến tìm chúng ta."

Thái Liên vẫn còn ở phía trên núi, cho nên nhất định sẽ nghĩ ra cách đến tìm nàng, đối với lòng trung thành của Thái Liên, Lâm Cảnh Nhân vẫn rất tin

tướng, hơn nữa vào lúc này, cũng chưa có người muốn lấy mạng nàng.

Kẻ địch lớn nhất của nàng chính là Trần thị, bà ta đang đợi nàng gả vào Trình phủ một cách suôn sẻ nhất.

Nói cách khác, không có ai gả cho Trình nhị công tử đó, thì vận mệnh tương lai của Lâm Cảnh Nguyệt thực sự rất đáng lo rồi.

Nói cho cùng phu quân của Lâm Cảnh Nguyệt đã được định là Trình nhị công tử, có nàng thay cô ta đi gả thì còn dễ nói, nếu không có nàng? Thì Lâm Cảnh Nguyệt chỉ còn có thể dựa vào sự an bài ban đầu mà gả đi.

Cho nên, Lâm Cảnh Nhân không hề lo lắng nàng sẽ bị bỏ lại nơi rừng núi hoang sơ này để mà tự sinh tự diệt.

Có điều, cái gọi là họa vô đơn chí, nhà đột còn gặp mưa to là...

Người đến cứu lấy Lâm Cảnh Nhân, lại là một con thú ngang tàng.

Ở phía trước Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy con vật ấy đang nhìn mình chăm chăm.

Nó so với cẩu còn to hơn một chút, ánh mắt của nó vô cùng sắc bén và ác liệt. Nàng thầm thở dài một tiếng, thật là xúi quẩy quá đi, máu trên người của hắn, không ngờ lại là mùi hương dẫn con dã lang này đến.

Lâm Cảnh Nhân và con dã lang nhìn nhau, lại quay đầu nhìn về phía vị nam tử cầm y trắng thuần kia.

Suy nghĩ trong lòng nàng nhanh chóng vụt qua, nếu vào lúc này mà chạy trốn, khẳng định là nàng có thể thoát khỏi nguy hiểm, nhưng chắc chắn một điều, con dã lang này sẽ chuyển hướng nhào tới, vô lên người hắn, bởi vì trên cơ thể hắn đang có mùi máu hấp dẫn nó....

Có điều đừng người khác để cứu mạng mình, loại chuyện như vậy, Lâm Cảnh Nhân nàng không thể làm được.

Nàng nghĩ rằng, mình mình chỉ trung tự hữu thiên ý*. Hiện giờ, nàng có thể sống sót quay trở về, nếu muốn trả thù thì phải trả cho kẻ thù của mình, không nên để người vô tội làm vật hi sinh cho chính mạng sống của mình.

(*tất cả mọi việc xảy ra đều có an bài, đều do trời định)

Hơn nữa, vào lúc Lâm Cảnh Nhân té ngã nhào xuống, hắn cũng đã xả thân che chắn cho nàng, vì vậy nàng cũng không đành lòng nhẫn tâm mà làm như thế.

Rất nhanh, Lâm Cảnh Nhân đã đưa ra quyết định, nàng lùi về sau một bước.

Từ trên chiếc mũ quan ngọc cố định ở trên đầu của vị nam tử cầm y trắng thuần kia có gắn một cây trâm ngọc, nàng liền đưa tay gỡ bỏ cây trâm đó xuống.

Hắn nhìn thấy động tác này của Lâm Cảnh Nhân thì có chút sững sờ, liền hỏi: "Vì sao cô nương lại không chạy?"

Lâm Cảnh Nhân trầm giọng nói: "Im miệng, lẽ nào huynh lại cảm thấy ta là người như vậy sao?"

"Hiện giờ cô nương chạy đi, thì vẫn còn có cơ hội để sống." Nam tử kia lại lắc nhai nói ra, lời nói mang theo ý tứ bảo Lâm Cảnh Nhân chạy trốn.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng: "Huynh là một người nói nhiều như vậy sao."

Nói tới đây, Lâm Cảnh Nhân không nhịn được nữa mà nhiều chuyện hỏi thêm một câu: "Hai người chúng ta rất có thể sẽ cùng nhau đi gặp Diêm vương gia đó, vậy huynh tên là gì? Lỡ như thật sự không sống được nữa, đến lúc đó trên đường hoàng tuyền lại có thêm một người bạn vẫn tốt hơn."

"Trình Tri Quân." Dường như hắn nhận ra Lâm Cảnh Nhân không có ý muốn chạy trốn, giọng nói liền ôn hòa lại.

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, có chút sững sờ, nàng cảm nhận được trong đầu nàng dường như có một âm thanh như sấm vang lên, Trình Tri Quân? Thăng nhải này chính là Trình Tri Quân sao?

Trình Tri Quân là người phương nào đây?

Trình Tri Quân chính là vị tiểu thúc của nàng, vì mất bệnh nên qua đời sớm ở kiếp trước mà! Và kiếp này là người nam nhân sắp sửa trở thành phu quân của nàng đó!

Nàng thật sự muốn mình gả đi, để sau đó được làm quả phụ, nhưng mà nàng không muốn mình chưa gả đi, thì Trình Tri Quân đã đi đòi nhà ma rồi nha, nếu là như vậy, chẳng phải nàng sẽ trở thành quả phụ trước khi cưới sao, còn nữa nha, nếu lúc đó nàng vẫn gả được cho Trình gia thì còn đỡ.

Nếu không gả được, bản thân nàng sẽ mang danh tiếng là kẻ khác chết phu quân tương lai của mình.

Tiếp theo là, nàng cũng sẽ không còn nhân duyên tốt đẹp gì nữa. Hơn phân nửa sẽ bị người ta mang gả cho các nam nhân đã bị góa vợ, hoặc là các loại nam nhân lung tung gì đó để mà tái giá! Theo cách nói trên, đó là khả năng xui xẻo nhất mà nàng bị rơi vào, đến lúc đó quả thảm cho nàng rồi!

Giờ phút này, Lâm Cảnh Nhân không còn dám buông lỏng ánh mắt nhìn con sói ở trước mặt mình nữa, nàng không còn có gì để không thể không cứu lấy Trình Tri Quân được.

"Cô nương gọi là gì?" Trình Tri Quân nhin không được, hỏi lại một câu.

Lâm Cảnh Nhân còn chưa kịp trả lời Trình Tri Quân, thì con dã lang đó đã đợi không nổi, liền nhào tới.

Lâm Cảnh Nhân cảm lấy cây trâm bằng ngọc, tận lực cân trọng tính toán khả năng phòng thủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Giết chết dã lang

Vào thời khắc quan trọng, từ trên mặt đất, Trình Tri Quân đã nhặt lấy một nhánh cây có đầu bén nhọn, đi về phía trước, dùng hết sức mình ném ra.

Lâm Cảnh Nhân còn chưa kịp nhìn thấy rõ, thì nhánh cây đó, đã cắm vào một bên mắt của con dã lang kia.

Con lang hung dữ gào to lên một tiếng, cơ thể hơi ngừng lại, chung chung là vì nó không muốn để con đầu dọa cho hoảng sợ, nên đã đứng im tại chỗ.

Lâm Cảnh Nhân bị hù một chút liền đã hoảng sợ, trên con mắt của dã lang kia, máu tươi liên tục chảy ra, cảnh tượng này khiến lòng nàng hoảng sợ đến ngơ ngẩn, nàng chợt nhớ đến cảnh tượng trước khi chết của mình ở đời trước.

Vào lúc Lâm Cảnh Nhân còn đang ngây ngốc ngơ ngẩn như con gà tre bằng gỗ, thì Trình Tri Quân đã trầm giọng nói ra: "Cô nương! Mau ra tay!"

"Nếu không muốn chết, thì vào lúc này hãy thừa dịp mà động thủ!" Âm thanh Trình Tri Quân có chút gấp rút, thúc giục Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân liền hồi phục tinh thần lại, nhìn con lang hung dữ kia, biết rõ nếu chờ nó hồi phục tinh thần lại, thì nó sẽ trở thành một con lang hung dữ điên cuồng, nếu để đến thời điểm đó, thì hết thấy mọi thứ đều đã muộn rồi.

Vì vậy, Lâm Cảnh Nhân không chút do dự cầm chặt cây trâm ngọc ở trong tay mình, hướng về vị trí trên cổ của con lang hung dữ mà đâm tới!

Xi xì, đó là âm thanh của máu từ trên cổ của con lang kia trào ra, cây trâm ngọc ấy đã cắm vào chính xác vị trí mục tiêu mà nàng đã đề ra.

Con lang hung ác vùng vẫy cơ thể một cái, nó muốn chạy đến cắn Lâm Cảnh Nhân, chỉ có điều, Lâm Cảnh Nhân đã nhanh nhẹn linh hoạt lùi về sau một bước, cho nên đã né tránh được đòn công kích của con lang hung ác! Nàng lại rút cây trâm ngọc ra, đâm vào lần nữa.

Đâm một nhát, lại tăng thêm một nhát.

Chợt nàng lại nhớ đến cảnh tượng trước lúc nàng chết ở kiếp trước, liền đem con lang hung ác ở trước mặt mình, biến thành Trình Tri Hiếu và Lâm Cảnh Nguyệt!

Một nhát, lại một nhát đâm vào! Rất nhiều máu tươi bắn tung tóe lên trên người của Lâm Cảnh Nhân.

Ở tại nơi đất bằng phẳng, Trình Tri Quân đang nhìn Lâm Cảnh Nhân động thủ, tay hắn nắm chặt nhánh cây, có hơi buông lỏng xuống.

Nhìn Lâm Cảnh Nhân này ở trước mặt hắn, Trình Tri Quân có chút kinh ngạc lẫn khiếp sợ, người con gái ở trước mặt hắn, là thiếu nữ chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi ư? Rõ ràng cô nương ấy ra tay không chút lưu tình, so với thứ đồ tể* còn tàn nhẫn hơn!

(*là kẻ sát sinh, chuyên giết loài vật rồi đem bán lại)

Chờ đến lúc con lang hung tàn kia đã triệt để chết đi, nhưng nàng vẫn chưa chịu buông tay, một nhát lại một nhát đâm xuống.

Rốt cuộc Trình Tri Quân cũng nhin không được nữa, liền nói: "Cô nương, lang đã chết."

Dường như Lâm Cảnh Nhân hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói, động tác trên tay vẫn chưa hề buông lỏng.

"Cô nương!" Âm thanh của Trình Tri Quân tựa như ngọc châu từ khay đĩa mà rớt xuống, lại dẫn theo chút ít cường độ âm thanh, vì thế đã mang Lâm Cảnh Nhân từ trong giấc mộng của kiếp trước mà kéo ra ngoài!

Tinh thần của Lâm Cảnh Nhân liền hồi phục trở lại, mơ hồ nhìn thấy vết máu của dã lang ở trước mắt, nàng nhin không được liền hét to một tiếng, tiếp theo là té ngã lùi về sau hai bước, vì không cẩn thận mà tay của nàng đã chạm phải lên tay của Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân hơi nhú nhú mày, đem tay mình rút ra, cũng không nói gì thêm.

Lâm Cảnh Nhân quan sát Trình Tri Quân, lại nhìn thoáng qua đã lang mà nàng đã giết chết, bộ dạng chết hiện giờ của đã lang vô cùng thê thảm, nàng có chút chột dạ.

Đáng vẻ vừa rồi của nàng khi giết chết đã lang, nhất định là rất tàn bạo? Vậy chẳng phải đã để cho Trình Tri Quân nhìn thấy hết rồi sao?

Vừa nghĩ đến việc Trình Tri Quân đã nhìn thấy toàn bộ hành động vừa nãy của nàng, khiến cho Lâm Cảnh Nhân có chút bất an và lo lắng. Bởi vì nàng còn phải gả cho Trình Tri Quân nha...

Tuy rằng dựa theo tình trạng cơ thể hiện giờ của Trình Tri Quân mà nói, thì nàng với Trình Tri Quân không có cách nào để trở thành phu thê chân chính được. Hơn nữa, nàng cũng không có ý nghĩ này, chỉ là, nàng muốn trong thời gian Trình Tri Quân còn sống được bao nhiêu ngày, thì nàng vẫn hy vọng, nàng và hắn có thể làm bằng hữu tốt của nhau...

Cũng chẳng ai ngờ những chuyện phiền phức sẽ đến tìm mình, không phải sao?

Nếu ở trong lòng của Trình Tri Quân giữ lại một bóng mờ, thì về sau chắc chắn sẽ đối lập với nàng, vậy chẳng phải cuộc sống sau này của nàng ở trong Trình Phủ sẽ không mấy gì dễ chịu!

Tâm tư của Lâm Cảnh Nhân xoay chuyển một vòng, liền dè dặt cẩn thận nói ra: "Vừa nãy ta sợ quá, ta..."

"Đây là lần đầu tiên cô nương trông thấy đã lang? Bị dọa đến xuất hồn cũng là chuyện bình thường, sau khi trở về, cô nương nhớ uống một ít canh an thần là được." Âm thanh của Trình Tri Quân cũng không lên không xuống, trong giọng nói cũng nghe không ra có chỗ nào là không thích hợp cả.

Nếu hiện giờ Trình Tri Quân đã không có biểu hiện gì khác, thì đương nhiên Lâm Cảnh Nhân nàng sẽ không chủ động đi tìm chuyện phiền toái cho bản thân mình.

Nàng nhìn đã lang kia, lại nhìn nhánh cây mà Trình Tri Quân khi nãy ném vào vẫn còn ở trên mắt nó, Trình Tri Quân... Khi nãy hắn ra tay như thế nào vậy?

Lâm Cảnh Nhân liền nhìn Trình Tri Quân, tìm tòi nghiên cứu.

Đối với hiểu biết về Trình Tri Quân, nàng cũng chỉ biết vèn vện trong giới hạn Trình Tri Quân trong thời kì niên tráng* liền bị bệnh nằm liệt trên giường rồi mất sớm mà thôi.

(*Nói đàn ông đang ở tuổi sung sức nhất)

Hơn nữa cũng chỉ là phu thê trên danh nghĩa của Lâm Cảnh Nguyệt, không phải là phu thê đúng nghĩa, lúc đó toàn bộ Trình phủ đều lan truyền chuyện này ra bên ngoài, thậm chí là vì chuyện này mà Lâm Cảnh Nguyệt đã chạy đến nàng khóc than mấy lần, vì thế nàng vẫn luôn cho rằng Lâm Cảnh Nguyệt rất đáng thương, rồi càng chăm sóc và quan tâm vị muội muội này nhiều hơn, hiện giờ ngẫm nghĩ lại, đúng là nàng đã nuôi ra một con bạch nhãn lang* rồi.

(Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhãn' thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.)

Tạm thời không nói đến Lâm Cảnh Nguyệt, mà là nói đến Trình Tri Quân, theo như nàng biết, thì hắn chính là người yếu ớt không thể sử dụng một lực đạo như vậy được.

Vừa nãy nhánh cây kia được ném ra, nếu người không có chút bản lĩnh gì, thì làm sao có thể dùng lực đạo một cách chính xác như vậy chứ?

Chỉ có điều, vào lúc này nàng cũng không tiện hỏi ra nghi vấn ở trong lòng mình, vì dù sao ở trong ký ức của hắn hoàn toàn không biết đến nàng, nếu nàng hỏi nhiều quá, lại dễ dàng khiến người khác sinh ra nghi ngờ.

Mà bản thân nàng cũng không muốn người khác biết đến chuyện nàng trùng sinh trở về, để người khác biết được, đến lúc đó người ta sẽ cho rằng nàng là yêu ma quỷ quái mà đánh chết, thế chẳng phải là nàng đã mình bạch mà quay về âm ty địa phủ sao!

"Cô nương, tên gọi là gì?" Đột nhiên Trình Tri Quân hỏi đến tên nàng.

Lâm Cảnh Nhân liếc mắt nhìn Trình Tri Quân một cái.

Ngay lập tức, Trình Tri Quân liền cảm giác được câu hỏi này của mình hình như có hơi chút đường đột, vì hắn là một nam nhân lại đi hỏi khuê danh của một cô nương có vẻ không được tốt cho lắm, cho nên nhất thời trên khuôn mặt liền xuất hiện một chút lúng túng và xấu hổ. Thật ra hắn không có ý tứ gì khác, chỉ là cảm thấy vị cô nương này không giống với những vị nữ tử khác, làm cho hắn sinh ra một chút hiếu kỳ.

Lúc này, nàng cũng đã mở miệng nói ra: "Ta gọi là A Nguyên."

Lâm Cảnh Nhân không muốn mang tên thật của mình nói ra, nên chỉ nói cho Trình Tri Quân biết nữ danh của mình.

Nàng lo lắng rằng, nếu để Trình Tri Quân biết quá nhiều, về sau ngộ nhỡ hắn không muốn cưới nàng, nàng có thể làm gì bây giờ? Uhm, nàng đã nghĩ tới nghĩ lui rất nhiều lần rồi, hiện giờ chỉ có Trình Tri Quân mới chính là đối tượng thích hợp nhất với mình mà thôi!

Còn về tại sao lại thích hợp với nàng nhất? Là vì thân thể Trình Tri Quân đang mang trọng bệnh, chờ sau khi nàng gả qua đó, nếu hắn bệnh mà chết, thì người khác cũng không oán trách được lên người nàng đâu nha!

Còn về phần trở thành quả phụ thì? Đây chính là mục tiêu theo đuổi của nàng nha!

Điều quan trọng nhất là, gả cho Trình Tri Quân, còn có thể đi vào Trình gia, thù ở kiếp trước, kiếp này nàng tất phải báo! Nỗi oán hận của nàng đối với Trình Tri Hiếu và Lâm Cảnh Nguyệt, đã trở thành cái khúc mắc ở trong lòng nàng rồi, đây đã là chấp niệm của Lâm Cảnh Nhân nàng.

Nếu không báo thù, đối với nàng mà nói, được trùng sinh một đời, cũng không còn là ý nghĩa gì to tát nữa.

Có thể nói, thù hận chính là cách để nàng chống đỡ từng bước đi về phía trước.

"A Nguyên? Có phải là chữ 'nguyên' trong nguyên thủy không?" Trình Tri Quân tò mò hỏi.

Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân vô cùng trong trẻo, mang theo nét riêng của người con gái xinh đẹp: "Sở dĩ ta được gọi tên này, nguyên nhân là vì ta là đứa hải tử nhỏ nhất của mẫu thân, và lại ta còn là nữ tử, các trưởng bối còn nói, tính tình ta tương đối khá giống với nước, vì vậy nên dùng tự này! Không phải là nguyên thủy gì gì đó."

Bỗng chốc Trình Tri Quân liền nở một nụ cười hiếm thấy, vị cô nương ở trước mặt hắn, mỗi lời nói, hay mỗi nụ cười đều rất là khác biệt.

Lâm Cảnh Nhân cau mày nhìn thoáng qua con dã lang kia, vết máu trên thân của dã lang khiến cho trong lòng Lâm Cảnh Nhân có chút không thoải mái, hơn nữa, nhìn thấy dã lang này nàng lại chột dạ không biết bao nhiêu lần, liền mở miệng nói ra: "Ta đỡ huynh rồi khỏi đây, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chung sống

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cảnh Nhân không muốn tiếp tục kéo dài thời gian ở đây thêm nữa. Lỡ như chốc lát có người tìm đến, nhìn thấy thi thể của dã lang chết thật thê thảm này thì...

Cho dù Trình Tri Quân có dùng mọi cách để đánh lừa người khác, thì vốn dĩ họ sẽ không tin, mà nếu lỡ như bọn họ bịa đặt tin đồn nhảm, thì nàng sẽ càng không thể chịu đựng nổi.

Hiện giờ vận mệnh của nàng còn bị bắt chẹt trong tay người khác, đương nhiên nàng không muốn có thêm chuyện gì ảm ỉ xảy ra nữa, tất cả mọi thứ đều phải đợi đến lúc nàng gả đi một cách an an ổn ổn rồi mới tính sau được.

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân liền liếc mắt nhìn Trình Tri Quân một cái.

Không biết là vì sao, trong lòng Lâm Cảnh Nhân lại sinh ra một chút lo lắng và bất an, vị phu quân tương lai của mình, dường như không đơn giản như nàng đã nghĩ!

Chỉ có điều, ngẫm đi ngẫm lại, Lâm Cảnh Nhân cũng an tâm được chút ít. Trong lòng nàng thầm kêu hừ hừ một tiếng. Trình Tri Quân, hắn không đơn giản thì sao chứ? Chẳng phải hắn sẽ mau chóng đi đời nhà ma sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt của nàng nhìn Trình Tri Quân vào lúc này tựa như là đang nhìn thấy người chết vậy.

Trình Tri Quân khẽ nhíu mày. Chung quy, hắn vẫn cảm thấy nha đầu này ở trước mặt hắn luôn mang cho hắn một loại cảm giác không giống với người khác, cái loại cảm giác cổ cổ quái quái, cụ thể quái gở như thế nào thì Trình Tri Quân vẫn không thể nói rõ ra được.

Lúc này Trình Tri Quân mới mở miệng nói ra: "Cũng được, ở nơi này mùi máu tanh quá nồng, lỡ như chốc nữa lại gặp phải dã vật khác, e rằng chúng ta sẽ không đủ vận tốt như thế nữa."

Thấy Trình Tri Quân không cự tuyệt sự giúp đỡ của mình. Cho nên, vào lúc này nàng liền vươn tay muốn đỡ lấy Trình Tri Quân. Nhưng vừa đưa tay,

liền nhìn thấy cây trâm bằng ngọc của Trình Tri Quân đang ở trong tay nàng, trên thân cây trâm vậy đầy máu của dã lang, hình dáng nó bây giờ nhìn trông vô cùng thê thảm.

Lâm Cảnh Nhân có chút thẹn thùng xấu hổ, đành lấy ra khăn tay xoa xoa, lau đi lau lại cây trâm bằng ngọc của hắn.

Trình Tri Quân nhìn thấy, hơi nhú mày, nói ra: "Vứt nó đi."

Lâm Cảnh Nhân nhìn cây trâm ngọc ở trong tay mình, đánh giá nó một chút. Mặc dù ở trên bề mặt cây trâm có một ít vết rạn nứt, nhưng là loại ngọc mang chất lượng vô cùng tốt. Lỡ tiện tay rồi, nên nàng bỏ luôn vào trong ống tay áo của mình. Ít nhiều gì cũng bán được hơn mười lượng bạc đó nha.

Về sau, nàng phải làm quả phụ. Đến lúc đó, về phía nhà chồng, thì không có ai là người trong sạch. Hơn nữa, không còn nhà mẹ đẻ ủng hộ, chống lưng, nếu không có bạc, thì làm sao có thể sinh sống qua ngày được chứ?

Trình Tri Quân nhìn thấy động tác này của Lâm Cảnh Nhân, lông mày liền khiêu lên. Dường như có chút khó hiểu là vì sao Lâm Cảnh Nhân lại làm như thế.

Có điều, Trình Tri Quân cũng không hỏi đến việc đó nữa.

(Ta nói nha tỷ lấy đồ trắng trơn ghê, mà huynh bỏ rồi, thì tỷ cứ vô tư mà lượm thôi 😊 😊 😊)

Lâm Cảnh Nhân chìa tay đỡ lấy Trình Tri Quân, bản thân Trình Tri Quân cũng dùng chút ít sức lực, nhưng vừa động, miệng vết thương của hắn lại vỡ ra lần nữa.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng đưa tay ra, giữ chặt lại.

Trình Tri Quân quan sát Lâm Cảnh Nhân, thoáng có ý định tìm tòi nghiên cứu nàng, nói ra: "Lá gan của cô nương cũng rất lớn."

"Hả?" Lâm Cảnh Nhân có chút khó hiểu.

Trình Tri Quân mạnh mẽ giữ vững bàn tay của nàng đi về phía trước, cũng không nói thêm gì nữa. Chẳng qua, hắn chỉ cho rằng, nếu một cô nương bình thường nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, thì nhất định sẽ bị hù cho hồn bay phách lạc. Vậy mà, cái cô nương có tên gọi A Nguyên ở trước mặt này. Tuy rằng có bị dã lang hù cho một ít, nhưng bộ dáng của nàng lúc giết chết dã lang hung ác kia, thì lại không có sợ hãi gì cả.

Hiện giờ, còn có thể tĩnh lặng diu diu chờ hắn rời khỏi đây, đích thực là có chút kỳ lạ.

Hai người đi được một khoảng xa, Lâm Cảnh Nhân liền dắt Trình Tri Quân đi tìm một chỗ bằng phẳng mà ngồi xuống.

"Trình nhị công tử, hiện giờ huynh cảm thấy thế nào rồi?" Lâm Cảnh Nhân niềm nở, ân cần hỏi hắn một câu.

Bỗng nhiên đôi mắt của Trình Tri Quân tràn đầy lãnh ý, hắn liền bắt lấy một tay của Lâm Cảnh Nhân, khí lực trên tay rất lớn, khiến Lâm Cảnh Nhân cảm thấy, chỉ cần hắn dùng thêm một chút lực nữa, thì cánh tay của nàng chắc chắn liền sẽ bị phế bỏ.

Lâm Cảnh Nhân nhin không được thở nhẹ một tiếng, sau đó liền mở miệng nói ra: "Đau, huynh muốn làm gì?"

Trong mắt Trình Tri Quân hiện lên nét u ám lạnh lẽo, hắn lạnh giọng hỏi: "Cô là ai?"

"Hả? Chẳng phải ta đã nói cho huynh biết, ta gọi là A Nguyên rồi sao?" Lâm Cảnh Nhân nhú nhú lông mày, nói ra.

Trình Tri Quân ở trước mắt nàng vào lúc này không còn một chút gì là nhả nhặn sâu sắc nữa, cũng không còn là một viên ngọc xinh đẹp, mà trái lại hắn chính là một thanh đoản kiếm vừa mới được rút ra khỏi vỏ.

"Ta đang hỏi thân phận thực sự của cô! Và vì sao cô lại biết ta chính là Trình nhị công tử?" Trong giọng nói của Trình Tri Quân mang chút chất vấn lẫn phòng bị.

Lâm Cảnh Nhân lặng lẽ quan sát Trình Tri Quân. Chợt phát hiện, sở dĩ hắn phát sinh thay đổi như thế, là vì từ lúc nàng bắt đầu gọi hắn một tiếng Trình nhị công tử ư.

Lâm Cảnh Nhân liền thử giải thích: "Ta đương nhiên là biết huynh rồi, huynh chính là Trình nhị công tử! Bởi vì ta và Lâm Cảnh Nguyệt chính là khuê trung mật hữu, đã từng nghe cô ấy nhắc đến huynh."

Lâm Cảnh Nhân liền đem Lâm Cảnh Nguyệt ra làm lá chắn cho mình. Bởi vì chỉ có cô ta là thích hợp nhất. Dù sao Trình Tri Quân cũng chưa biết được. Chỉ vì Lâm Cảnh Nguyệt muốn gả cho Trình Tri Quân, mà hủy đi hôn ước với hắn đâu.

"Lâm Cảnh Nguyệt?" Trong đôi mắt của Trình Tri Quân ánh lên chút nghi hoặc.

Lâm Cảnh Nhân kinh ngạc nhìn Trình Tri Quân: "Huynh đừng nói là mình không biết Lâm Cảnh Nguyệt nha?"

Trình Tri Quân hơi sững sờ nói: "Ta phải biết cô ta sao?"

"Chẳng phải huynh và Lâm Cảnh Nguyệt đã có hôn ước rồi sao? Sắp tới còn phải đi đến cửa cầu hôn nữa! Vậy mà, hiện giờ huynh vẫn còn chưa biết hả?" Lâm Cảnh Nhân vô cùng kinh ngạc! Dù gì cũng là cô dâu sắp về nhà hắn, thế nhưng hắn lại không biết Lâm Cảnh Nguyệt!

Khí lực trên tay của Trình Tri Quân đã buông lỏng ra, kéo theo là sự bùng phát của tâm trí, lúc này hắn mới mở miệng nói: "Là Lâm gia..."

Vào lúc này Trình Tri Quân mới nhớ đến cái người tên là Lâm Cảnh Nguyệt kia, chỉ có điều, hàng lông mày của hắn nhíu chặt lại, đích xác là cực kỳ không vui. Đường như hắn đối với Lâm Cảnh Nguyệt có nhiều sự chán ghét, uhm, hoặc có lẽ là đối với Lâm gia.

Trình Tri Quân buông Lâm Cảnh Nhân ra, rồi nói: "Vừa nãy là ta đường đột."

"À, không sao, chỉ là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi mà!" Lâm Cảnh Nhân vội nói.

Nếu một người xa lạ mà nàng không quen biết, dám đi đắc tội với nàng, thì loại chuyện vừa rồi nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế. Nhưng về sau nàng còn phải sống chung với Trình Tri Quân dưới một mái nhà nha! Hơn nữa địa vị của hắn ở Trình gia nhất định sẽ cao hơn nàng, trước khi Trình Tri Quân chết, nàng tuyệt đối không thể đắc tội với Trình Tri Quân được.

Mặc dù nàng không có tức giận gì về việc làm vừa nãy của Trình Tri Quân. Nhưng Lâm Cảnh Nhân cũng không ngốc, phản ứng kỳ lạ khi nãy của hắn, đã để nàng chú ý rồi. Nàng cảm thấy, Trình Tri Quân quả thực cũng không đơn giản như nàng nghĩ.

Trong lúc vô tình, nàng chỉ hô lên một tiếng Trình nhị công tử, không ngờ hắn lại có phản ứng lớn như thế.

Trên trán Trình Tri Quân đã rịn ra một ít mồ hôi, cơ thể vốn không tốt, nay lại bị thương, dưới tình huống hiện giờ Trình Tri Quân cũng không khá hơn được chút nào cả.

Lâm Cảnh Nhân nhìn nhìn, trong lòng có chút lo lắng. Cứ để hắn như vậy thì hắn có thể sẽ chết.

Nếu người khác chết đối với nàng không quan trọng, nhưng hắn chính là phu quân tương lai của nàng! Hơn nữa...

Lâm Cảnh Nhân cứ nghĩ tới chuyện Trình Tri Quân phải chết, thì nàng không thể trở thành quả phụ được. Trong lòng liền bất an sốt ruột.

Nếu bây giờ Trình Tri Quân biết được trong lòng Lâm Cảnh Nhân đang nghĩ như thế, thì thật không biết hắn có cảm tưởng gì nữa đây.

Chỉ có điều, không cần biết nàng nghĩ như thế nào, mục đích chính của nàng là không muốn nhìn thấy Trình Tri Quân xảy ra chuyện.

Ở cách đó không xa, dường như có tiếng nước chảy, nàng nghe thấy được, liền mở miệng nói ra: "Ta đi tìm nước mang đến, huynh ở nơi này chờ ta một chút nha!"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tạm biệt

Lâm Cảnh Nhân đi đến cạnh bờ suối. Điều đầu tiên mà nàng muốn làm là rửa tay thật sạch. Vì trên tay nàng dính đầy máu, nên lúc rửa nàng cảm thấy được có chút sền sệt. Tiếp theo nàng liền kéo vạt áo ở trong y phục của mình, mà giặt sạch sẽ.

Trong dòng suối, Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy hình dáng phản ngược của mình thời còn xuân xanh. Mây liễu mắt hạnh, nhìn vô cùng xinh đẹp. Thật khiến nàng cũng phải rung động mà ngẩn ngơ một hồi.

Nàng đưa tay véo má mình một cái, lúc này tinh thần mới hồi phục trở lại. Nàng thực sự đã trở về rồi! Hơn nữa còn gặp được Trình Tri Quân!

Lâm Cảnh Nhân hận người của Trình gia. Nhưng chỉ có một người duy nhất khiến nàng không thể hận nổi, đó chính là Trình Tri Quân. Mà sự thật thì, nàng không có lý do gì để mà hận hắn cả, vì ở kiếp trước, hắn và nàng cũng không có bất kì khúc mắc gì cả, kiếp này hắn cũng gần tới thọ mệnh rồi.

Lâm Cảnh Nhân chẳng những không có giận chó mà đánh mèo, mà ngược lại đối với Trình Tri Quân, nàng vẫn có chút đồng tình thương cảm.

Thằng nhãi này, hắn còn chưa biết bản thân mình sống được bao lâu nữa đâu!

Lâm Cảnh Nhân đem đồ đạc này nọ quay lại, liền nhìn thấy bàn tay của Trình Tri Quân ấn trên nền đất. Có lẽ hắn biết rõ, cho dù có giấy dựa phản kháng cũng không ích lợi gì.

Lâm Cảnh Nhân bắt đầu tiến hành, thận trọng xử lý miệng vết thương cho Trình Tri Quân.

Đối với việc xử lý vết thương nàng cũng không mấy cảm thấy khó khăn gì cả. Bởi vì nàng cũng biết chút ít phương thức xử lý cơ bản mà.

Nàng cẩn thận từng li từng tí, lấy đi những cái gai nhỏ trên lưng của hắn.

Trình Tri Quân cảm nhận được có một lực đạo rất nhẹ nhàng mềm mại đặt lên phía sau bờ lưng của hắn. Khiến hắn có chút hơi mất tự nhiên, bên trong sự đau đớn, lại mang theo chút yêu thương và ngửa ngáy....

"Ê! Người đang làm gì công tử nhà ta!" Một âm thanh bén nhọn truyền đến.

Ngay lập tức nàng liền trông thấy có một đoàn người lao đến đứng vào bên vai phải nàng, khiến Lâm Cảnh Nhân lao đảo một cái, ngồi ngã ngồi xuống đất.

Lâm Cảnh Nhân nhìn người vừa đến, liền mơ hồ nhớ ra, đây là tên tiểu tử áo đen đi theo bên người Trình Tri Quân đây mà.

"Tà Kiếm, không được vô lễ!" Âm thanh Trình Tri Quân trầm xuống.

Tà Kiếm liền nhìn xem chủ tử nhà mình, vào lúc này chủ tử nhà hắn đang nằm sấp trên nền cỏ xanh, y phục ở sau lưng, bị người tháo xuống, để lộ tám lưng trần trụi và một vết thương dữ tợn. Lại nhìn về thứ đồ mà cô nương kia đang nắm ở trong tay, đó là chiếc khăn tay đã bị nhuộm đầy máu, và hiển nhiên là cô ta đã giúp chủ tử hắn xử lý miệng vết thương rồi.

Tà Kiếm tuổi vẫn còn rất nhỏ, ước chừng khoảng mười tuổi, vào lúc này, trên mặt của hắn quét qua một vầng mây ửng đỏ, lúng ta lúng túng nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Đôi tay thì không biết để ở đâu cho đúng, thấp giọng nói một câu:"Cô...Cô nương, thực xin lỗi nha, cô người là người đại nhân đại lượng, chắc sẽ không tính toán so đo với ta, phải không?"

Tà Kiếm có nước da ngăm đen, hai mắt to to vô cùng có thần, trên đầu được chải một búi tóc nhỏ, nhìn trông rất là sạch sẽ và nhanh nhẹn.

Kiếp trước, Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân tiếp xúc cũng không nhiều. Cho nên, những ký ức về hắn nàng cũng rất mơ hồ, và cũng không thể nhớ được tên tiểu tử tùy tùng bên cạnh Trình Tri Quân này đâu.

Từ trên nền đất, nàng khó khăn đứng dậy, nhìn Trình Tri Quân rồi nở nụ cười rục rờ, nói ra:"Không sao cả, ta không trách vị tiểu ca nhỏ tuổi này."

Mặt mày Trình Tri Quân vẫn rất lạnh lùng, cứ tự hỏi lòng, vì điều gì mà vị cô nương này lại có thể ân nhân như thế? Nghĩ như vậy, ánh mắt Trình Tri Quân liền liếc qua chiếc khăn tay mà nàng đang nắm chặt. Và đương nhiên là, hắn biết rõ trong lòng nàng đang rất bức tức, nhưng nàng vẫn hết sức nhẫn nại, ngậm chịu đựng.

"Tiểu thư! Tiểu thư! Tiểu thư!" Âm thanh của Thái Liên hơi đứt quãng truyền đến.

Lâm Cảnh Nhân nghe tiếng, liền vui mừng không thôi, nàng hít một hơi dưỡng thần* rồi hô lớn:"Thái Liên! Ta ở đây, ở trong này nè!"

(*nghỉ ngơi; dưỡng thần (giữ trạng thái thăng bằng của của cơ thể và tâm lý)

Thái Liên nghe được âm thanh của Lâm Cảnh Nhân, liền thở phào nhẹ nhõm. Tiếp theo nàng nhanh chóng chạy tới. Khi nhìn thấy trang phục của Lâm Cảnh Nhân rất tán loạn và chật vật. Ngay lập tức, Thái Liên liền kinh hãi, thảm thán nhẹ, hô to một tiếng:"Tiểu thư!"

Thái Liên nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân, quan sát nàng từ trên xuống dưới, phát hiện vết máu trên người của Lâm Cảnh Nhân không phải là do trên cơ thể nàng chảy ra, liền có chút an tâm lại.

Chỉ là, nàng vẫn hồi hộp căng thẳng nhìn mớ tóc hỗn độn kia, y phục của tiểu thư đã bị cây cỏ gọt cho hư rồi, mà người của tiểu thư lại đầy máu, liền hỏi:"Tiểu thư, người như thế nào rồi? Có cảm thấy chỗ nào không được thoải mái không?"

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu. Bày tỏ bản thân nàng hiện giờ không có chuyện gì cả. Chỉ có điều, gân cốt bị thương, nhất định phải tịnh dưỡng mấy ngày mới được.

Lúc này Thái Liên mới thực sự hoàn toàn an tâm. Sau đó lại quay sang trừng mắt với Tà Kiếm đang đỡ Trình Tri Quân đứng dậy, nàng tức giận nói ra:"Người, cái người này nha! Lúc đi đường vì sao lại không cẩn thận chú ý chứ, bản thân mình tự rơi xuống thì thôi, còn hại tiểu thư của ta té xuống nữa!"

"Tiểu thư nhà ta là thiên kim tử nhỏ được yêu thương chiều chuộng, thân thể cảnh vàng lá ngọc, người đụng hổng rồi thì thường nổi sao?" Về mặt Thái Liên hằn thù, trợn mắt nhìn Trình Tri Quân.

Lông mày Tà Kiếm hơi nhíu lại, trừng mắt nhìn Thái Liên, nói ra:"Nha đầu người nha, tính tình như vậy thì không tốt chút nào! Công tử nhà ta không cần thận trọng chân té xuống, ai mà biết đằng sau lại có người chứ?"

Mắt thấy hai người bọn họ sắp sửa cãi nhau ầm ĩ, Lâm Cảnh Nhân liền vội mở miệng nói: "Thái Liên, chúng ta không thể ở đây làm lỡ chuyện nữa, hiện giờ phải mau lên núi thôi."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân chấp tay, nói một câu: "Trình nhị công tử, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Sau đó Lâm Cảnh Nhân liền mang Thái Liên rời đi, để lại một cái bóng lưng cho Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân thích thú, ý tứ không rõ hàm xúc nhìn thoáng qua bóng dáng của Lâm Cảnh Nhân. Lúc này mới mở miệng nói: "Tà Kiếm, chúng ta cũng đi lên thôi."

"Công tử, hiện giờ ngài đã thành ra dạng này rồi, làm sao mà lên núi được?" Tà Kiếm lo lắng trùng trùng nói ra.

Trình Tri Quân giấu cợt cười một tiếng: "Người nghĩ ta mang bộ dạng này trở về, thì ở nhà có thể dưỡng tốt thương thế sao?"

Tà Kiếm nghe vậy không dám mở miệng nữa.

"Đi lên thôi, ở trên núi còn có Tĩnh An sư thái, bà ấy vẫn biết chút y thuật." Trình Tri Quân mở miệng nói.

Lúc này Tà Kiếm liền đỡ lấy Trình Tri Quân đi lên trên núi.

Vừa mới này Lâm Cảnh Nhân còn chưa cảm thấy gì cả, nhưng hiện giờ, phải bước đi nhanh về phía núi, mới phát hiện cơ thể mình có chút đau nhức, nghĩ cũng phải, từ trên cao như vậy lăn xuống, mặc dù ở bên ngoài không bị thương, nhưng không có nghĩ là không có nội thương nha.

Muốn không có bị thương, e là kì quái rồi!

Đợi đến lúc tới được Ngọc Từ Am, Lâm Cảnh Nhân liền thấp giọng phân phó một câu: "Nếu mẫu thân có hỏi tới, em phải nói ta là không cẩn thận mà ngã té xuống, còn trên thân đầy máu, là do ta gặp phải dã lang."

Dù sao thì, vào lúc này có lẽ thi thể của dã lang kia đã bị con vật hoang dã nào đó đem đi chia ăn hết rồi.

Bản thân nàng giết chết dã lang, tuy có để lại chút ít ấn tượng, khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn chưa đủ để người khác chăm chú để ý gì đâu.

"Còn chuyện của vị công tử vừa này, một chữ em cũng không được nói ra, hiểu không." Lâm Cảnh Nhân căn dặn.

Thái Liên vội gật đầu nói: "Tiểu thư, em biết nguyên tắc ở nơi này, em bảo đảm chuyện này đã bị em nuốt như vào trong bụng rồi, sẽ không ai biết đâu!" Ngày đại hôn của tiểu thư sắp đến, để người khác biết rõ tiểu thư nhà mình cùng với nam tử khác dùng chân ở nơi núi rừng hoang vắng này thì, loại chuyện này mà bị truyền ra bên ngoài để người ta bàn tán thì danh tiếng của tiểu thư liền bị phá hủy.

Lâm Cảnh Nhân có chút hài lòng, liền gật đầu nói: "Đi gõ cửa thôi."

Lâm Cảnh Nhân gõ gõ vào cánh cửa của Ngọc Từ Am, không mất bao lâu thì đã có một vị tiểu ni cô trẻ tuổi, dung mạo thanh tú đi ra mở cửa cho Lâm Cảnh Nhân. Lúc tiểu ni cô nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân, thì sợ đến phát khiếp.

"Nữ...Nữ thí chủ, cô đây là..." Bàn tay của tiểu ni cô không từ chủ được mà nắm chặt cây chổi đang ở trong tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mẹ con gặp nhau

Lâm Cảnh Nhân vội mở miệng nói ra: "Khi ta lên núi, đã không cẩn thận, nên mới té xuống sườn núi. Máu trên người ta, chính là của dã lang."

Nghe được Lâm Cảnh Nhân giải thích như thế, tiểu ni cô đã bình tâm trở lại. Thế nhưng liền chụp lấy người của Lâm Cảnh Nhân, mà cân nhắc quan sát. Phát hiện ra trên y phục của Lâm Cảnh Nhân, có một ít lông của loài vật. Vào lúc này, nàng mới tin vào lời nói của Lâm Cảnh Nhân.

Mặc dù, Ngọc Từ Am là nơi ai cũng có thể đến được, nhưng người con gái này lại lịch không rõ ràng. Hơn nữa, tiểu ni cô vẫn nên có chút đề phòng, liền hỏi: "Không biết, hai người đến đây là có việc gì?"

"Ta là cô nương của Lâm gia, lần này ta đến đây, là muốn gặp Lâm phu nhân." Lâm Cảnh Nhân giải thích.

Tiểu ni cô lặng im suy nghĩ, rồi chợt vui mừng, mở miệng hỏi: "Có phải là đại tiểu thư của Lâm Gia? Lâm Cảnh Nhân không?"

Lâm Cảnh Nhân liền vội gật đầu, nói: "Là ta."

Nhưng nàng lại hoài nghi, hỏi thêm một câu: "Vì sao tiểu ni cô lại biết ta?"

"Tình hiền thái sư có nhắc đến cô." Tiểu ni cô giải thích.

Lâm Cảnh Nhân nghe được tên gọi này, liền có chút sững sờ, nhưng rất nhanh nàng đã kịp phản ứng trở lại. Đây là pháp danh của mẫu thân nàng mà, mặc dù mẫu thân ở đây để tu hành, không có xuất gia làm ni, nhưng vẫn có một pháp danh để gọi.

Rốt cuộc, tiểu ni cô kia đã buông lỏng cảnh giác, dẫn Lâm Cảnh Nhân và Thái Liên đi vào bên trong.

Tiếp theo là dẫn vào một gian phòng trống không, rồi nói: "Hai người ở đây chờ nha, ta đi gọi Tình Hiền thái sư đến."

Lâm Cảnh Nhân quan sát gian phòng đơn sơ này. Ở bên trong, chỉ có một tấm ván gỗ làm thành giường. Ở trên là được lót bởi tấm vải bố màu xám, và còn có một cái bồ đoàn* được đặt ở trên tấm gỗ, ngoại trừ mấy thứ này, thì cũng chỉ có một cái ngăn tủ mà thôi. Những thứ đồ vật như là gương hay bàn trang điểm, hoặc các thứ này nọ, cũng không có.

Bồ đoàn. Bồ là một thứ cỏ, đoàn là vật hình tròn. 蒲团 (bồ đoàn) là dụng cụ để nằm (gọi là pho bồ đoàn pho 敷蒲团) hoặc ngồi (gọi là toạ bồ đoàn 座蒲团), hoặc để đắp như cái chăn (gọi là quai bồ đoàn 掛蒲团).

Ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân chưa bao giờ đi đến Ngọc Từ Am. Hiện giờ, lại được nhìn thấy chỗ ở bản khổ của mẫu thân mình, trong lòng nhói lên một chút đau đớn.

Tại nơi này, mẫu thân phải sống kham khổ qua ngày, thế nhưng đã để lại cho nàng rất nhiều đồ cưới, không phải là bà không yêu thương nàng, mà bởi vì bà không khéo về cách biểu đạt ở bên ngoài. Hơn nữa, nàng lại bị chính Trần thị đầu độc, cho nên đã khiến hai mẹ con nàng phải ly tâm.

Không mất bao lâu, nàng liền nghe cửa động. Tiếp đó có một người nữ tử từ ngoài cửa đi vào.

Nữ tử này khoảng chừng ba mươi tuổi, một đầu tóc đen được phát lên, trên thân vận một tầng bào màu xám.

Về mặt bà có chút lãnh ngạo, mặc dù trên người đã khoác lên một bộ áo tăng bào, nhưng vẫn khó nén được khí chất xuất chúng của bà. Nếu có ai mà nhìn thấy cũng đều phải thán ca một tiếng "đáng tiếc", một nữ tử xuất chúng như vậy, lại đi nương tựa nơi cửa chùa.

Và hình dáng của Lâm Cảnh Nhân với bà đích xác là có vài phần giống nhau. Chỉ có điều, Lâm Cảnh Nhân ít đi vài phần ôn hòa, nhưng lại có nhiều phần lãnh ngạo, tựa như hoa mai lạnh lẽo giữa trời đông lạnh giá, là một hoa mai nở rộ trong mùa đông gió tuyết.

Từ trước đến nay, Lâm Cảnh Nhân không thích mẫu thân của mình. Là bởi vì, nàng cảm nhận được mẫu thân chẳng những lãnh ngạo mà còn bất chấp lý lẽ. Hiện giờ gặp được mẫu thân, cũng không còn dạng suy nghĩ này nữa.

Lúc Vương thị vừa tới, thì đã trông thấy Lâm Cảnh Nhân toàn thân là máu, trên nét mặt đã có chút kinh hãi. Tiếp theo liền bước nhanh về phía trước, thế nhưng khi nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân vẫn khỏe mạnh đứng đó, bộ dáng có vẻ không giống như là đang bị thương, Vương thị liền dừng bước lại, đứng ngay tại chỗ nhìn Lâm Cảnh Nhân.

Trông thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi và ánh mắt lo lắng thân thiết kia của Vương thị, khiến cho Lâm Cảnh Nhân có chút kìm lòng không được, tiếp đó là nước mắt từ trên gương mặt mà rơi xuống, nàng kêu lên một tiếng buồn bã, bị thương: "Nương!"

Vương thị có chút sững sờ, đã bao lâu rồi bà không nghe được nữ nhi của bà gọi bà một tiếng 'mẹ' này?

Vương thị còn chưa kịp hồi phục tinh thần, thì lâm Cảnh Nhân đã nhào tới, ôm lấy Vương Thị nghẹn ngào nói: "Nương, nương. A Nguyên đến thăm người, A Nguyên rất nhớ người! Nương..."

Nghe Lâm Cảnh Nhân gào to từng tiếng 'mẹ'. Rốt cuộc, Vương thị cũng không chịu nổi nữa, liền duỗi tay ôm lấy nữ nhi của mình.

Lâm Cảnh Nhân không ngừng được nước mắt đang chảy xuống của mình, nàng muốn khóc thật nhiều, muốn đem nỗi nhớ thương và nỗi hổ thẹn mà kiếp trước nàng đã đối với mẫu thân nàng, nàng muốn khóc thật to, muốn đem hai kiếp người ủy khuất mà khóc cho thỏa lòng mình.

Những người thân thiết của nàng, có ai đã từng thật tâm đối tốt với nàng đâu chứ? Chỉ có mỗi mẫu thân nàng, mới thật sự yêu thương nàng mà thôi!

"A Nguyên, con thế nào rồi, đừng khóc nữa." Âm thanh của Vương thị hòa hoãn lại, hỏi thăm nàng.

Mặc dù âm thanh của bà rất trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong đó cũng đã mang âm điệu dịu dàng hơn.

Lâm Cảnh Nhân nắm lấy y phục của Vương thị, nước mắt nói ra: "Nương, con không sao, chỉ là con rất nhớ người, lúc té xuống sườn núi, con rất lo lắng mình sẽ không được gặp người."

Vương thị nghe nói như thế, bà làm sao mà không hiểu, toàn thân Lâm Cảnh Nhân thảm hại đến như thế là vì điều gì chứ.

Bà cảm nhận được, nữ nhi mà bà yêu thương lại ôm lấy mình khóc to một trận, khiến bà cũng phải mềm lòng, nói cho cùng đó chính là da thịt ở trên người bà rót ra. Cho dù nhiều năm qua, bà không thể nhìn thấy được nữ nhi của mình trưởng thành, nhưng hai người chính là huyết mạch tương liên, điều này không ai có thể thay đổi được sự thật đó.

Trước kia, không phải Vương thị không muốn thân cận với nữ nhi của mình. Mà bởi vì khi đó Lâm Cảnh Nhân không hiểu được chuyện, điều gì cũng nghe lời của Trần thị, nhưng cũng không thể trách Lâm Cảnh Nhân được, từ nhỏ nó đã lớn lên ở bên cạnh Trần thị mà.

Lúc nàng còn nhỏ, nhìn thấy Trần thị đối với mình rất tốt, rất dịu dàng, nàng cảm thấy Trần thị xem nàng như chính nữ nhi ruột của mình. Còn về phần mẫu thân mình, nàng đã không cần trọng mà nghe lời của Trần thị, đã cho rằng mẫu thân của nàng làm ra loại chuyện bậy bạ không rõ minh bạch! Vì thế, nàng ngày càng chán ghét mẫu thân mình, còn cảm thấy mẫu thân mình chính là một vết dơ bẩn.

Hiện giờ suy nghĩ lại, nàng đúng là một nữ nhi bất hiếu, đã nợ mẫu thân nàng rất nhiều. Trong lòng nàng thầm nói, nếu đã được làm lại từ đầu, vậy kiếp này, nhất định nàng sẽ làm một nữ nhi thật tốt, không để cho mẫu thân phải bị tổn thương nữa.

Còn về Vương thị, khi nhìn thấy nữ nhi của mình thân thiết với mình. Kỳ thật mà nói, trong lòng bà rất vui vẻ, thậm chí có chút không thể tin được.

Chỉ có trời mới biết được, mỗi lần bà nhìn thấy nữ nhi của mình đi chung với Trần thị, thì trong lòng bà như đang có hàng ngàn kim châm đâm vào tim bà đến nhói đau.

Có ai làm mẹ mà không quan tâm đến nữ nhi của mình đâu chứ?

Vương thị cúi tay lau đi nước mắt trên gương mặt của Lâm Cảnh Nhân. Sau đó mở miệng nói ra: "Thân con toàn là máu, có bị thương chỗ nào không?"

Lâm Cảnh Nhân vội vàng giải thích: "Nương, người đừng lo lắng, con không có bị thương, máu này là của dĩa lang."

Nghe có dĩa lang, Vương thị nhin không được liền thở nhẹ một tiếng: "Vậy, không có chuyện gì xảy ra với con?"

Lâm Cảnh Nhân lại nói: "Dĩa lang kia vốn đã bị thương, nên cũng không dũa thương đến con."

Vương thị thở phào nhẹ nhõm, quan sát Lâm Cảnh Nhân từ trên xuống dưới, phát hiện trên người của nữ nhi mình không có vết thương gì cả, lúc này mới an tâm.

"A Nguyên, sao con đến Ngọc Từ Am?" Vương thị hỏi.

Bà cảm thấy rằng, đột nhiên nữ nhi của mình xuất hiện ở nơi này, nhất định là đã có chuyện gì rồi. Huống chi, thái độ của A Nguyên đối với bà, hình như đã có thay đổi lớn.

Vương thị nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng liền trầm xuống, không phải là Trần thị đã làm gì A Nguyên rồi chăng? Nếu không, sao A Nguyên lại có biến đổi lớn như thế, còn đột ngột xuất hiện tại nơi này?

Lâm Cảnh Nhân nhìn mẫu thân. Trước kia, nàng cảm thấy mẫu thân rất lạnh lùng, hiện giờ ngắm kỹ, trong ánh mắt ấy, tràn đầy vẻ từ ái

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giội nước bẩn

Lâm Cảnh Nhân dịu dàng nói ra: "Nương, con nhớ người, nên liền đến đây nhìn người một chút."

Vương thị có chút sững sờ. Dường như bà chưa hề nghĩ đến việc bà và nữ nhi của mình có thể thân thiết với nhau như thế này được. Thế nhưng, lời nói vừa rồi đã hàm xúc bao nhiêu điều mà nữ nhi của bà muốn nói ra.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy dáng vẻ này của Vương thị, trong lòng liền có chút khổ sở. Sau đó, nhỏ giọng nói ra: "Nương, trước kia là do A Nguyên không hiểu chuyện, đã để người phải đau lòng. Người yên tâm, về sau, A Nguyên nhất định sẽ hiểu thuận với người thật nhiều."

Trong lòng Vương thị liền trầm xuống, giọng nói có chút hòa hoãn lại, rồi hỏi tiếp: "A Nguyên, có phải Trần thị đã làm gì con rồi phải không?"

Chắc hẳn Trần thị đã làm gì thương tổn đến A Nguyên rồi! Mới khiến A Nguyên đột nhiên thay đổi đến như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương thị liền có một chút áy náy. Đáng lẽ ra bà không nên bỏ mặc nữ nhi mình như thế! Lúc trước, khi bà bảo Trần thị hãy đối đãi với A Nguyên thật tốt, bắt kẻ là thật hay giả, chỉ cần A Nguyên có thể ở trong phủ mà lớn lên, cũng đã đủ rồi.

Cho dù, bà biết rất rõ việc Trần thị đối đãi với nữ nhi của mình chỉ là giả, thì cũng không quan trọng.

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, nói ra: "Bà ta không làm gì con cả. Chỉ là, con sắp đến tuổi cập kê, cũng không thể lại là một người không hiểu chuyện giống như trước kia được. Và tất nhiên liền hiểu, cho dù Trần thị đối đãi tốt với con nhiều hơn bao nhiêu nữa, cũng không thể là thân nương của con."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền dựa sát vào trong lòng của Vương thị."A Nguyên biết rõ, con và mẫu thân tuy không thể gặp mặt nhau thường xuyên, nhưng trong lòng mẫu thân sẽ luôn luôn nhớ đến con."

Vương thị vô cùng xúc động ôm lấy Cảnh Nhân, trong hốc mắt đã đỏ lên rồi.

Tựa như chỉ trong một đêm, nữ nhi của bà đã trở nên hiểu chuyện, thật khiến trong lòng Vương thị ấm áp hẳn lên.

Vương thị bật khóc, Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy, cũng không kìm được nước mắt của mình. Hai mẹ con thẳng thẩn ôm nhau cùng khóc.

"A Nguyên, con có thể nghĩ được như thế, thật sự khiến cho nương cảm thấy rất vui." Vương thị lau đi nước mắt của mình. Ngay lập tức bà liền cảm thấy, đã nhiều năm như thế, chỉ có hôm nay, bà mới thật sự là hài lòng nhất.

Hai người vốn dĩ là mẹ con, thì làm sao có thù hận được.

Ngày xưa, mặc dù hai người có chút hiểu lầm. Nhưng hiện giờ, hiểu lầm đó cũng đã được gỡ bỏ!

Chờ Vương thị ép chặt cảm xúc, bà liền kéo tay của Lâm Cảnh Nhân mà hỏi:"A Nguyên, có phải Trình gia đã cử người đến cầu hôn?"

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói:"Đã đưa người đến, qua ít ngày nữa, sẽ đưa sính lễ qua."

Vương thị liền vui mừng nói ra: "Mặc dù ta và phụ thân nói chuyện với nhau không hợp, nhưng cửa hôn sự này, ta vẫn nên phải cảm ơn hẳn. Đại công tử của Trình gia là một người tuấn tú nho nhã, hiện giờ đã có công danh, nửa đời sau của con, xem như đã có nơi để nương nhờ vào. Còn về phần Trần thị... Ta cũng không sợ cô ta cản trở con, con chính là đích nữ của Lâm gia, từ sớm ta đã chuẩn bị phần đồ cưới rồi! Bên phía Trình gia chỉ mong sao mau chóng cưới được con vào nhà nữa là!"

Nói xong, Vương thị liền thở dài một tiếng:"Chỉ cần con sống thật tốt, nương đã yên tâm rồi."

Lâm Cảnh Nhân do dự một chút, tiếp theo liền nhỏ giọng nói ra: "Không phải là đại công tử của Trình gia, mà là... là... Là nhị công tử."

Lời nói của Lâm Cảnh Nhân vừa hạ. Ngay lập tức, Vương thị liền có chút sừng sờ, ngây ngẩn cả người. Tiếp đó là vì nhịn không được nữa, giọng nói mang theo lửa giận, âm điệu tăng cao:"Sao hả? Là Trình nhị công tử? A Nguyên! Con còn dám nói là Trần thị không ức hiếp con! Không phải là Trình nhị công tử kia đã định ra hôn sự với Lâm Cảnh Nguyệt rồi sao? Hiện giờ, tại sao lại muốn con gả cho hắn?"

"Từ sớm ta đã đoán được, nhất định cô ta sẽ không an lòng mà để nữ nhi của ta gả đi làm phu nhân của nhà quan chức gì?" Trong giọng nói của Vương thị tràn đầy lửa giận.

Vào lúc này, bà đã đứng dậy, vội vã chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn bộ dáng này, nhất định là quyết đi tìm Trần thị tính sổ rồi!

Lâm Cảnh Nhân vội vờn tay ra, bắt lấy tay của Vương thị. Rồi âm giọng nói ra: "Nương, người trước hết đừng có gấp, hãy nghe con nói hết lời."

Lúc này Vương thị mới bình tĩnh trở lại, bên tai chỉ nghe giọng nói nhu hòa, nhỏ nhẹ của Lâm Cảnh Nhân vang lên: "Nương, chuyện này thật sự không có liên quan đến Trần di nương, là vì con tự nguyện gả đi."

Đầu lông mày của Vương thị liền nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin được nhìn Lâm Cảnh Nhân, mở miệng hỏi lại: "A Nguyên! Con có biết vị Trình nhị công tử kia..."

"Nương, ta biết rõ, thân thể của Trình nhị công tử không tốt., Có lẽ, không bao lâu lâu nữa, hắn sẽ chết." Lâm Cảnh Nhân thản nhiên nói ra, đối với lời nói của Vương thị, việc này không có gì là bất ngờ với nàng cả.

Vương thị cau mày: "A Nguyên, có phải Trần thị đã nói gì với con không? Đã mê hoặc con gả đi chăng?"

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, nói ra: "Nương, người đừng lo lắng, mặc dù bà ấy có muốn con gả đi, con cũng không muốn. Cho nên bà ấy làm sao có thể ép con được? Muốn gả cho Trình Tri Quân, đó thật sự là chủ ý của con."

"Nhưng vì cái gì? Dù sao con cũng phải nói cho ta biết lý do?" Vương thị không hiểu hỏi lại.

Lâm Cảnh Nhân biết rõ, chuyện này nếu nói cho ai nghe, thì bọn họ cũng sẽ cảm thấy khó hiểu. Dù sao, Trình Tri Hiểu thoát nhìn cũng còn tốt hơn là Trình Tri Quân mà.

Lâm Cảnh Nhân cắn cắn môi, thấp giọng nói ra: "Nương, từ sớm Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt đã có...Có tư tình rồi."

Kỳ thật, Lâm Cảnh Nhân nói điều này ra không biết có chính xác hay không nữa. Vì vào lúc này, hai người đó vẫn chưa có gì, nhưng mà, đối với đôi câu nam nữ này, thì sớm muộn gì cũng sẽ tư thông thôi. Hiện giờ nàng nói như vậy, cũng không tính là tin đồn vô căn cứ, vì không có lừa làm sao có khó đây.

Hiện giờ, vì để mình có thể triệt để hoàn toàn rời xa Trình Tri Hiểu, mà gả cho Trình Tri Quân, thì hy sinh một Lâm Cảnh Nguyệt cũng không tính là gì cả!

Trong lòng Vương thị trầm xuống, tiếp đó là tức giận nói ra: "Con nói cái gì? Bọn họ đã có tư tình từ trước sao? Chuyện này...Ta cũng không lạ! Trần thị là một người không ra gì, sinh ra một tiểu tiện nhân cũng không an phận. Cũng là lẽ thường tình!"

Mặc dù Vương thị lạnh lùng, xinh đẹp đến thoát tục, nhưng khi mắng chửi người, cũng không chút lưu tình.

Lâm Cảnh Nhân biết rất rõ tính tình của mẫu thân mình, nên cũng không lạ gì cả. Bởi vì tính tình của mẫu thân như vậy, cho nên mới có chỗ cho Trần thị chui vào, và được phụ thân sủng ái đến mức mê mẩn!

Trần thị nhõng nhẽo yêu kiều, cười lên như một đóa hoa trắng nhỏ, khóc lên thì nước mắt như mưa, nam nhân nào thấy thế mà không thể thích cho được?

Mẫu thân tính tình cứng cỏi, cố chấp. Nói kiên cường như thế, nhưng kỳ thật lại có chút đơn thuần, không hiểu những loại...kia, chỉ biết làm âm ỉ, cho nên mới gặp phải cảnh ngộ như thế.

Sống lại một đời, rất nhiều chuyện Lâm Cảnh Nhân đã nhìn thấu triệt để.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, làm vẻ mặt ưu sầu nói: "Bọn họ đã có tư tình từ trước, con gả đi thì tính là gì? Chờ con gả đi, cô ta cũng gả cho Trình nhị công tử. Chẳng nhẽ cô ta sẽ đoạn tuyệt tư tình với Trình đại công tử ư? Nếu đến lúc đó, bọn họ cùng nhau cấu kết lại, thì thể diện của con để ở đâu?"

Lâm Cảnh Nhân vừa nói như thế, Vương thị liền cau mày nói ra: "Nếu thật sự là như vậy, thì đương nhiên là không thể gả!"

Vương thị xuất thân từ danh gia vọng tộc. Cho nên chịu nền gia giáo* rất tốt, và tất nhiên nhìn không được chuyện tư thông kia rồi! Chuyện này so với việc nạp thiếp còn đáng giận hơn vạn phần!

*gia giáo (sự giáo dục của cha mẹ đối với con cái).

"Chúng ta không thể cứ nuốt trôi cục tức này được. Hiện giờ, ta phải trở về hỏi cho rõ ràng, cần phải cho người đem tiểu tiện nhân Lâm Cảnh Nguyệt đi trầm lòng heo*!" Trong ánh mắt của Vương thị, còn bám thêm vài tia ngạo lệ!

Từ sớm, bà đã tâm tàn ý lạnh, căn bản cũng không muốn cùng Trần thị tranh thủ tình cảm. Vì vậy, mấy năm gần đây, bà vẫn luôn tịnh tu ở Ngọc Từ Am.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Khuyên bảo

Chỉ là, khi Vương thị nghe được Trần thị ức hiếp nữ nhi của mình. Ngay lập tức, bà liền nổi giận. Ngày hôm nay, bà đã không nhịn nổi nữa rồi.

Lâm Cảnh Nhân vội vươn tay giữ chặt lấy tay của Vương thị, gấp gáp nói ra: "Nương! Người không thể đi như vậy được, nếu hiện giờ người đi, chúng ta lại không có bằng chứng xác thực, Lâm Cảnh Nguyệt chịu thừa nhận sao?"

"Đến lúc đó, Trần di nương sẽ đánh trả lại. Rồi sẽ cho rằng chúng ta có ý vu oan cho họ." Lâm Cảnh Nhân vội vã nói.

Vương thị nghe xong, có chút sững sờ. Sau đó liền hồi phục tinh thần lại, cau mày nói ra: "Nhưng chuyện này cũng không thể dễ yên như vậy được!"

"Nương, con không biết rõ là nương có nghĩ tới điều này hay không. Nếu để cho người khác biết được Lâm Cảnh Nguyệt tư thông với Trình đại công tử, vậy điều đó cũng sẽ phá hủy luôn danh tiếng của con..." Trong giọng nói của Lâm Cảnh Nhân mang chút ủy khuất.

Vương thị nghe vậy, liền hiểu rõ ý tứ mà Lâm Cảnh Nhân muốn truyền đạt.

Tiếp đó, Vương thị liền nói ra: "Dựa theo lời con nói. Đại công tử của Trình gia đích xác là một phu quân không ra gì, nhưng trình nhị công tử thì..."

Nói đến đây, Vương thị có chút ngập ngừng: "Trình nhị công tử này cũng không phải là lựa chọn tốt đẹp! Nương lại không muốn con còn trẻ mà phải thủ tiết rồi!"

Lâm Cảnh Nhân thở dài, nói ra: "Nương, nữ nhi vẫn cảm thấy Trình nhị công tử chính là một sự lựa chọn tốt nhất."

"A Nguyên, Trình đại công tử này, chắc chắn ta sẽ không gả con cho hắn. Nhưng Trình nhị công tử, cũng không thể gả đi. Mặc kệ mất mặt nhiều tới bao nhiêu, nương cũng phải đi tìm cha con nói cho rõ ràng, không thể để con rơi vào hố lừa mà chết được!" Ngữ khí Vương thị kiên định, trong lòng bà thật sự quan tâm đến Lâm Cảnh Nhân.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân dâng lên một chút cảm động, càng cảm thấy bản thân mình đã mắc nợ mẫu thân rất nhiều, nếu nàng có thể chăm sóc quan tâm mẫu thân nhiều hơn, thì mẫu thân đâu thể nào bơ vơ, không chốn nương tựa, cơ cực mà mất bệnh qua đời chứ?

Lâm Cảnh Nhân thu hồi suy nghĩ của mình, phấn chấn tinh thần, hăng hái nói ra: "Nương, cho dù ta có thể gả được cho một đức lang quân như ý, thì như thế nào đây? Nam tử ở thiên hạ, lắm kẻ bạc tình, rồi lại phải cùng người ở trong trạch viện tranh đấu tình cảm với nhau, vậy chẳng bằng, chờ Trình Tri Quân chết đi. Đến lúc đó, được làm quả phụ, con sẽ nghĩ ra biện pháp thoát khỏi Trình gia, và hoàn toàn có được sự tự do mà con mong muốn!"

Vương thị nghe thấy Lâm Cảnh Nhân nói như thế, liền kinh ngạc, khiếp sợ nhìn Lâm Cảnh Nhân: "A Nguyên! Vì sao con lại có ý nghĩ này!"

Lâm Cảnh Nhân nghe thấy Vương thị hỏi như vậy. Trong lòng giật cả mình, hiểu rõ bản thân có chút đắc ý mà đã quên mất một việc. Nàng đã vô ý đem tâm tư của mình nói ra cho mẫu thân biết, tất nhiên mẫu thân làm sao có thể đã thông được chuyện này cơ chứ.

Lâm Cảnh Nhân thở dài một tiếng: "Nương, cho dù bây giờ người bảo cha tìm cho con một gia đình tốt, nhưng ông có thể tìm cho con một gia đình tốt không? Hay là muốn dùng con đổi cho bản thân ông một chút lợi ích? Đến lúc đó, dựa theo tính tình của con, làm sao có thể sống trong một hậu trạch nước sôi lửa bỏng được? Đợi đến lúc đó..."

Lâm Cảnh Nhân dừng một chút, lại liếc nhìn Vương thị, sau đó tiếp tục nói ra: "Chi bằng cứ dựa theo ý nghĩ của chính mình mà lựa chọn con đường tự do."

Vương thị hơi sững sờ, hiểu rõ Lâm Cảnh Nhân nói lời này là có ý gì, không phải bà cũng là một vật hi sinh trong việc tranh đấu hậu trạch sao?

Nghĩ đến đây, tinh thần vương thị có chút chán nản và thất vọng.

"Nhưng mà, A Nguyên, con còn trẻ như vậy, cuộc sống của con không phải là như thế được!" Vương thị có chút không cam tâm nói ra.

"Nương, bây giờ con và người đi tìm cha nhao nháo một trận, cha cũng không dễ dàng thuận theo ý chúng ta đâu..." Lâm Cảnh Nhân, chỉ cần nói một câu cũng đã nói toạc ra mẫu cốt của vấn đề rồi.

Vương thị hơi nhú mồm, sắc mặt có hơi đen lại, tựa như đang hồi tưởng lại một điều gì đó không tốt cho lắm.

Lâm Cảnh Nhân cầm lấy tay của Vương thị: "Nương, con biết rõ, người vì con mà đã chuẩn bị rất nhiều của hồi môn, có chút ít của hồi môn ở bên người, con có thể hoàn toàn tạo lập môn hộ*(địa vị trong xã hội), đến lúc đó con sẽ có một cuộc sống ung dung tự tại thôi!"

Vương thị nghĩ đến khả năng này, nếp nhăn trên trán cũng đã giãn đi chút ít.

"Nương, người nhận lời con nha, nếu như bệnh của Trình Tri Quân có chuyển biến tốt hơn, thì con và hần nhất định sẽ có một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng nếu hần chết, thì cũng đã là ý nguyện của con rồi. Còn về phần Trình Tri Hiểu, mỗi lần nghĩ đến hần và Lâm Cảnh Nguyệt ở cùng nhau... Trong lòng con vô cùng chán ghét và ghê tởm, con kiên quyết, tuyệt đối không gả cho hần." Lâm Cảnh Nhân tiếp tục nói.

"Con để ta suy nghĩ lại đã." Vương Thị vẫn không muốn để nữ nhi của mình gả cho Trình Tri Quân.

Lâm Cảnh Nhân khẽ cắn môi nói ra: "Nương, con nói thật với người, con thích Trình Tri Quân!"

Vương thị kinh ngạc, nhìn Lâm Cảnh Nhân: "Con thích Trình Tri Quân sao?"

Lâm Cảnh Nhân gật đầu nói: "Phải, nương, con rất thích Trình Tri Quân! So với Trình Tri Hiểu, thì hần tốt hơn rất nhiều lần!"

Vương thị trầm tư, lặng im suy nghĩ, rồi nói: "Nương hiểu rồi, chuyện này, chúng ta nên trì hoãn lại đi."

Lâm Cảnh Nhân hiểu rõ, nàng không thể ngay lập tức lay động mẫu thân liền được, nhưng mục đích duy nhất của nàng đã đạt được rồi, đó chính là mẫu thân không còn ép nàng phải gả cho Trình Tri Hiểu nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng của Lâm Cảnh Nhân vô cùng dễ chịu và vui sướng.

Vương thị nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân rồi nói ra: "A Nguyên, mấy năm nay nương thật sự đã không quan tâm chăm sóc cho con thật tốt, những tưởng con ở trong phủ vô cùng tốt, chưa hề nghĩ rằng, đức lang quân của con lại bị nữ nhi của Trần thị cướp đi... Trong lòng nương quả thật rất hổ thẹn!"

Lâm Cảnh Nhân rơi nước mắt, trong giọng nói mang theo vài phần thoải mái, nhẹ nhàng: "Nương, trước kia là A Nguyên không hiểu chuyện, bị Trần thị mê hoặc. Ngày sau, A Nguyên nhất định sẽ làm một đứa bé hiếu thuận."

Vương thị xúc động một lần nữa, nhìn Lâm Cảnh Nhân, ánh mắt kiên định, nói ra: "A Nguyên, nương phải trở về phủ."

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, có chút sững sờ, mẫu thân đã nhiều năm không trở về phủ, thế nhưng hôm nay lại nói ra những lời này, hiển nhiên là vì nàng rồi?

"Nương...Nương...Nếu người thích ở lại đây để mà thanh tịnh..., thì cũng không cần..." Lâm Cảnh Nhân ngập ngừng nói ra, nàng đến đây, là chỉ muốn gặp mặt mẫu thân mình, tuyệt đối không có ý định muốn mẫu thân buông bỏ đi cuộc sống của bà, rồi ra mặt giúp nàng.

Cái gọi là người mẹ quy tắc, cổ chấp, cứng cỏi, vì thế mới khiến cho Lâm Cảnh Nhân không thể ở bên cạnh Vương thị suốt mấy năm nay. Vương thị gần như cũng đã quên mất đi hình dáng của nữ nhi mình, cho nên tâm tư cũng mang thêm chút ít lạnh nhạt. Nhưng hôm nay, nhìn thấy nữ nhi của mình bị

người ta ức hiếp. Lại nghe nữ nhi của mình luôn miệng nói rằng sẽ hiếu thuận với bà. Cho nên bà càng không thể tiếp tục làm người ngoài cuộc nữa.

Vương thị lạnh giọng nói ra: "Nương muốn cho nữ nhi của mình phải phong quang* mà xuất giá! Cho dù, con có gả cho Trình nhị công tử kia, thì cũng phải làm một lễ cưới lớn hơn, phô trương hơn cái loại thứ muối kia!"

(* Một đường thuận lợi, vui vẻ, sáng láng).

Lâm Cảnh Nhân nhìn Vương thị, nhỏ giọng nói: "Nương... Tính tình của người như vậy, sau khi trở về, sợ nhịn không nổi liền sẽ cùng với bà ta..."

"Ta chỉ sợ ả không làm được thôi!" Vương thị nhướn mày, trong giọng nói mang đầy lãnh ý.

Tính tình của Vương thị không đến nỗi là yếu đuối, nhu nhược. Chỉ là, không có tâm cơ âm trầm như Trần thị mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân thở dài một tiếng, nói ra: "Hiện giờ, bên nhà ngoại tổ cũng không có ai, chúng ta như thế này, cũng chỉ có thể áp chế được Trần thị, nhưng cũng không có cách nào ép phụ thân khuất phục được..."

Nghe Lâm Cảnh Nhân nói thế, Vương thị liền hoảng hốt, mất một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, thần sắc mang chút cô đơn, hui quạnh nói ra: "Nương đã hiểu, nhưng ta sẽ không để con phải nhận lấy ủy khuất."

Thật ra Vương thị chính là một người nữ tử có tính tình cực kỳ kiên cường, ở trên núi chờ đợi nhiều năm như thế, kỳ thật chính là không muốn mất mặt mà trở về.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyết định của Vương thị

Lâm Cảnh Nhân nhẹ thở dài một tiếng, cảm thấy cánh ngò của mẫu thân và mình vào lúc này thật phần khó xử.

Vương thị khẽ cắn môi nói ra: "Lần này, nương đã nghĩ thông suốt rồi, nếu cứ mãi ở trên núi này tui thân chờ chết, thì chi bằng trở về đấu một trận thật lớn với Trần thị kia vậy!"

Lâm Cảnh Nhân nghe nói như thế, ánh mắt liền sáng bừng lên. Kỳ thực mà nói, nàng cũng mong muốn mẫu thân nàng trở về, nếu cứ nán lại ở nơi rừng sâu núi thẳm này mãi, cuộc sống cũng rất bần hàn. Dù sao mẫu thân nàng cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, hiện giờ chịu khổ như vậy...

Nếu nói ra, thì quả thực rất là ủy khuất.

Dường như Vương thị đã hạ quyết tâm, bà muốn cùng Lâm Cảnh Nhân trở về.

"A Nguyên, lần này ta trở về, con cứ an tâm mà chờ, nương sẽ mau chóng làm chủ cho con, sẽ không để người khác khi dễ hoặc xem thường con nữa!" Trong giọng nói của Vương thị tràn đầy kiên định.

Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một hồi, trong lòng cũng đã có quyết định.

Nếu mẫu thân đã muốn trở về. Vậy nàng sẽ trợ giúp mẫu thân một tay. Hiện giờ, đối với mọi chuyện, nàng nên cẩn thận suy tính, nhất định sẽ không để mẫu thân phải chịu thêm bất kì ủy khuất nào nữa!

Lâm Cảnh Nhân ở lại dùng cơm trưa, món ăn thì có chút hơi khác biệt, trên cái xanh cũng không hề có dầu mỡ. Trong lòng nàng có chút buồn ngủ, tâm lại không vui, nàng quyết định sẽ không để mẫu thân mình phải sống cơ khổ một mình nữa. Dù sao, mẫu thân cũng là nữ nhi của đích thất nhà họ Vương. Năm đó nhà họ Vương tiếng tăm lừng lẫy! Thậm chí còn có một vị hoàng phi! Chỉ có điều, sao khi vị hoàng phi kia mất bệnh qua đời, nhà họ Vương liền tuột dốc, địa vị sa sút. Rồi về sau, lại xảy ra vài chuyện, khiến cho nhà họ Vương hoàn toàn bị bỏ quên.

Hiện giờ, gia chủ họ Vương, chỉ còn lại vài người, dựa vào cửa hàng nhỏ mà duy trì kế sinh nhai.

Còn về phần Lâm gia, ngày càng phát triển thịnh thế hơn. Hiện giờ, Trình gia sắp kết thông gia, cũng có thể nói là đã phát triển rất nhanh rồi. Còn phụ thân của Lâm Cảnh Nhân là Lâm Tân Mẫn, lại có thái độ không thích Vương thị ra mặt, cho nên cũng không muốn nhìn thấy Vương thị.

Dùng xong bữa trưa, Lâm Cảnh Nhân buộc phải trở về, với thân phận của nàng hiện giờ mà nói, vẫn không thể ở bên ngoài quá lâu được.

Mặc dù Vương thị có chút không nỡ xa rời nữ nhi của mình, nhưng bà biết rõ, bây giờ không phải là lúc cùng nữ nhi ôn lại chuyện cũ.

Trong lúc trở về, Lâm Cảnh Nhân vô ý lơ đãng nhìn thấy Tả Kiếm, người hầu bên cạnh Trình Tri Quân, trên tay hắn hình như đang cầm một xấp giấy vàng, đang rẽ vào khúc quanh mà đi.

Lâm Cảnh Nhân đứng lại, nhìn thoáng qua, lông mày hơi nhíu lại.

Tiểu ni cô dẫn Lâm Cảnh Nhân ra ngoài, cảm thấy Lâm Cảnh Nhân nhìn vị nam tử kia có chút không vui, thì liền giải thích: "Đó là người hầu bên cạnh của Trình nhị công tử. Lần này, Trình nhị công tử đến đây là để dâng hương."

Lâm Cảnh Nhân hiểu kỳ, hỏi thêm một câu: "Là dâng hương cho ai?"

Dù sao, Trình Tri Quân cũng sắp trở thành phu quân của nàng. Vì thế, nàng nhiều chuyện hỏi thêm một câu, nàng vẫn nên tìm hiểu kỹ một chút về hắn nha.

Tiểu ni cô thở dài, rồi nói: "Là mẫu thân của hắn."

Lâm Cảnh Nhân kinh ngạc, hỏi: "Mẫu thân hắn sao?"

"Phải, là thân mẫu, nghe đầu vị kia ở trong phủ... Không phải là thân mẫu của hắn." Tiểu ni cô cẩn trọng nói.

Lần này, Lâm Cảnh Nhân cũng phải giật mình kinh ngạc. Kiếp trước, nàng ở trong Trình phủ được mấy năm, thế nhưng cũng không biết được điều này nha! Nàng còn nghĩ rằng Trình Tri Quân và Trình Tri Hiểu là huynh đệ thân sinh, không ngờ, bên trong còn có ẩn tình khác.

Tiểu ni cô không muốn nói nhiều, cho nên Lâm Cảnh Nhân cũng không hỏi thêm gì nữa.

Vì vậy, nàng cùng Thái Liên đi xuống núi.

Lúc trở về, Chu bà tử đang ở trước cửa chờ, thấy Lâm Cảnh Nhân trở về, ánh mắt liền sáng lên: "Tiểu cô nãi nãi của ta ơi, rốt cuộc người cũng đã trở về rồi!"

Nói xong, Chu bà tử liền kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi hỏi: "Đại tiểu thư, cô..."

Trên người của Lâm Cảnh Nhân đã thay hẳn một bộ trang phục mới, nhưng vẫn để lại chút ít vết thương ở trên người. Chỉ là, nhìn chung cũng không chật vật như lúc ban đầu.

Lâm Cảnh Nhân nhìn Chu bà tử, hừ lạnh một tiếng, nói ra: "Nếu có người lan truyền ra ngoài, làm hư đi danh tiếng của Cảnh Nguyệt muội muội, cần trọng mẫu thân ta cắt luôn lưỡi của bà!"

Đương nhiên, Chu bà tử biết rõ, trong miệng Lâm Cảnh Nhân nhắc tới hai từ mẫu thân là đang nói đến Trần di nương. Vì vậy, Chu bà tử cũng không dám nói gì nữa.

Ở nơi này, chuyện của hậu trạch, có những chuyện nên nói và những chuyện không thể nói.

Ngay lập tức, Chu bà tử vội cúi đầu, nói ra: "Đại tiểu thư, cô mau vào đi, xem như hôm nay ta không nhìn thấy ai cả."

Nói xong Chu bà tử còn bổ sung thêm một câu: "Người chưa từng ra khỏi cửa."

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Chu Bà tử, rồi nói: "Chuyện này, ta phải xem thử, bà là người thông minh hay không. Nếu bà thuận theo ý ta, đương nhiên ta cũng không làm chuyện lớn thêm. Nhưng nếu bà không thuận theo ý ta. Ta sẽ nói với mẫu thân, thu hết bạc của bà, rồi đuổi bà ra khỏi phủ."

Lâm Cảnh Nhân khúc khích cười một cái: "Ta là một cô nương sắp phải lập gia đình, dù có xảy ra chuyện gì, phụ thân và mẫu thân cũng sẽ vì sĩ diện mà không nghiêm trị ta, nói lùi một bước thì, ta vẫn là một vị tiểu thư con của đích thất ở trong Lâm phủ này. Chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không vì chuyện ta ra ngoài lần đầu, mà xử phạt ta! Nhưng một nô tài như bà, thì sao hả, có khả năng là bà xúi quẩy rồi."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền thân nhiên đi vào.

Để lại Chu Bà tử đứng ngơ người tại chỗ, kinh sợ nghĩ về bóng dáng của Lâm Cảnh Nhân. Bà ngậm miệng im lặng, tựa như ve sầu mùa đông, không dám nói thêm gì nữa.

Trong lòng bà thầm nghĩ, cảm giác này là sao đây? Đại tiểu thư đã đổi tính rồi sao? Trước kia, tính tình của đại tiểu thư nhu hòa, thiện lương rất dễ bắt nạt, là một người mà ai đó cũng có thể giẫm lên một cước, nhưng hiện tại...

Trên đường trở về, Thái Liên hưng phấn nói ra: "Tiểu thư, lúc nãy người hù dọa Chu bà tử, em cảm thấy người không giống như trước nha, thật sự quá là lợi hại!"

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười nói: "Về sau, ta sẽ không để ai bắt nạt em nữa!"

Sau khi trở về, thì đã nhìn thấy Ngọc Oanh ở trước cửa nhìn quanh.

Lâm Cảnh Nhân ngụ ở một viện nhỏ, gọi là Tĩnh viện. Cái tên cũng đã nói lên, nơi này đích xác là một nơi yên tĩnh vô cùng. Trong phủ không ai đi đến đây, một nơi rộng rãi, cũng đủ để người ta hiểu được, Trần thị không hề khắt khe với nàng, mà là cho rằng nàng yêu thích sự yên tĩnh.

Nếu ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nhân sẽ nghĩ Trần di nương vì nàng mà sắp đặt.

Nhưng kiếp này suy nghĩ cẩn thận hơn thì, nàng ở trong viện này, lại cách nơi ở của phụ thân rất xa, điều này cũng đã nói rõ là bà ta không muốn nàng trở thành vật chứng ngại cho bà rồi.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua, rồi mới hỏi Ngọc Oanh: "Ngọc Oanh, có người nào đến không?"

Ngọc Oanh lắc đầu nói: "Phụ nhân có mời tiểu thư đi qua chọn đồ, em nói tiểu thư đã ngủ, không muốn đi ra ngoài, nên đã đuổi người đi rồi ạ."

Lâm Cảnh Nhân gật đầu: "Em làm rất tốt."

Sắc mặt Ngọc Oanh ứng hồng, có chút ngượng ngùng nhìn Lâm Cảnh Nhân: "Tiểu thư, người chớ khen em, em làm những điều này cũng là lẽ đương nhiên."

Lâm Cảnh Nhân rất hài lòng, mở miệng nói: "Thái Liên, Ngọc Oanh, hai em trở về nghỉ ngơi đi, tạm thời ở đây, ta không cần các em hỗ trợ."

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Thái Liên và Ngọc Oanh rốt cuộc vẫn không chịu rời đi, mà thay phiên nhau canh giữ cửa.

Lâm Cảnh Nhân muốn nhắm mắt ngủ một chút, nhưng trong đầu, lại hiện lên bóng dáng của Trình Tri Quân.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lâm đầu gặp Trình Tri Hiểu

Qua ba ngày, quý phủ liền có khách đến viếng thăm.

Không phải ai khác, đó chính là người mang sính lễ đến.

Lâm Cảnh Nguyệt lo lắng việc Lâm Cảnh Nhân trước khi lâm trận sẽ đổi ý. Cho nên, từ rất sớm đã đến tìm Lâm Cảnh Nhân.

"Tỷ tỷ, tỷ xem vòng tay này, tỷ đeo thật là đẹp." Lâm Cảnh Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp. Vô cùng niềm nở cầm vòng tay đeo lên tay của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân khẽ mỉm cười nói ra: "Cảm ơn."

Khi bàn tay của Lâm Cảnh Nguyệt đụng đến tay nàng, nàng nhìn không được mà liền nhớ đến kiếp trước của mình. Bàn tay nàng bị Lâm Cảnh Nguyệt dùng đá đập đứt từng ngón. Thân mình nàng run lên một cái, kìm chế xuống lửa giận ở trong lòng.

Hiện giờ, tất cả mọi thứ đã được lặp lại, vận mệnh ở kiếp trước, nàng nhất định sẽ không để nó xảy ra!

"Tỷ tỷ, trăm bộ váy lụa này là muội có ý chuẩn bị mang đến cho tỷ đó. Hôm nay, chúng ta mặc bộ váy này đi ra ngoài nha!" Lâm Cảnh Nguyệt lấy ra một bộ váy. Bộ váy đó rất hoa lệ, có màu đỏ thắm, trên mặt váy còn có thêu thêm một bông hoa mẫu đơn bằng tơ lụa vàng. Có điều, bộ váy này mà mặc lên người thật khiến người ta nhìn đến cảm thấy có chút tầm thường và tục khí.

Lâm Cảnh Nhân trào phúng cười lạnh, lại nhìn bộ váy màu thủy lam mà Lâm Cảnh Nguyệt đang mặc trên người. Nàng nghĩ, nếu nàng mặc y phục đó mà đứng chung với Lâm Cảnh Nguyệt, chắc chắn là chỉ có thể đứng đó mà làm nền cho cô ta. Bởi vì không duyên không có, sao lại đem bộ y phục trông có vẻ lớn tuổi mang đến cho nàng được.

"Tỷ tỷ, chớ lát nữa, chúng ta sẽ nhìn thấy hai vị công tử của Trình gia. Đến lúc đó, tỷ đừng nói gì cả, đừng nói lời nào được không? Muội sẽ đem tất cả mọi thứ xử lý một cách thỏa đáng nhất!" Tựa như Lâm Cảnh Nguyệt đang muốn bàn bạc với nàng.

Lâm Cảnh Nhân không đồng ý, nhưng cũng gật đầu, trong giọng nói lại có chút phản khởi: "Vừa hay, ta lại không muốn nói chuyện, có muội muội phối hợp, trong lòng ta cũng thực sự rất an tâm!"

Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt hừ lạnh, từ sớm nàng đã biết vị tỷ tỷ của mình là một kẻ nhu nhược, yếu đuối dễ bắt nạt, chỉ cần mang cho ả vài thứ tốt thì đã có thể lừa được rồi, nhưng nàng vẫn thân thiết nói ra: "Tỷ tỷ, ở trong phủ này, hai ta đều là tỷ muội, đợi đến lúc gả được vào Trình gia, thì chúng ta lại trở thành thực lý*, ta phối hợp với tỷ cũng là điều nên làm!"

"Thực lý" 妯娌 tiếng chị em dâu xưng hô với nhau.

Lâm Cảnh Nhân cười cười, dưới đáy mắt ánh lên nét trào phúng.

Ở kiếp trước, nàng hiền lành, yếu đuối, cho nên mới bị người bán đứng, rồi số bạc kia của nàng cũng bị người khác lấy đi, nhưng kiếp này, mọi thứ sẽ không giống như trước nữa!

Quốc hiệu hiện giờ là quốc gia Đại Thuận, bá tánh thường dân cũng cởi mở hơn. Cho nên, những nữ tử trước ngày thành thân, cũng không cần phải giấu mặt với vị phu quân tương lai của mình nữa.

Và tất nhiên, việc lên lút gặp mặt không còn được đề cập đến nữa, thời điểm đem sính lễ qua, cũng là lúc các trưởng bối làm chứng cho buổi gặp mặt, cũng là cho phù hợp lễ nghi.

Mặc dù Lâm Cảnh Nhân đã đoán ra được tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng vẫn cứ dựa theo lời của Lâm Cảnh Nguyệt mà làm trước đã.

Vào lúc này, nàng không còn hi vọng cứ mãi khẳng khái giữ lấy Trình Tri Hiểu nữa đâu, cách tốt nhất chính là Trình Tri Hiểu cứ liếc mắt nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt luôn cho rồi.

Lúc đó, nàng liền có thể vui mừng mà gả cho Trình Tri Quân.

Oh ha, còn về phần Trình Tri Quân này? Lâm Cảnh Nhân cảm nhận rằng, hẳn chính là một người mắc bệnh đang chờ chết, khẳng định sẽ không tranh giành với Trình Tri Hiểu, nếu Trình Tri Hiểu nhìn trúng Lâm Cảnh Nguyệt, thì Trình Tri Quân đành phải chấp nhận mà nhường lại thôi, còn cái hữu danh tục khí kia. Hừ...

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân liền nở nụ cười vui vẻ.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút không hiểu rõ lắm, mỗi lần nàng đưa cho Lâm Cảnh Nhân những đồ vật mới, thì ả cũng không cần, chỉ là lắc đầu cười như thế, nhưng giờ...!

Tận sâu trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt kìm nén nổi khinh bỉ với Lâm Cảnh Nhân. Tính tình cô ta như thế, bị nàng bắt nạt cũng là đáng đời! Cô ta ngốc như vậy, thì làm sao có thể xứng đôi với Trình Tri Hiểu chứ?

Lúc này, ở bên trong phòng khách của Lâm gia. Lâm Tân Mẫn đã bắt đầu chiêu đãi người của Trình gia.

Trần thị đi bên cạnh Lâm Tân Mẫn, nhìn thấy Trình Tri Quân đứng ở phía trước, liền mỉm cười.

Hôm nay, Trình Tri Hiểu vận một cẩm bào màu tím khảm viền vàng, trên đầu đội mũ ung quan bay liệng, trên tay còn có một chiếc quạt trắng bằng ngọc. Cả người toát lên vẻ phong lưu, khôi ngô, hăng hái.

Còn về phần Trình nhị công tử, thì không thấy xuất hiện.

Nếu là trước kia, Trần thị khẳng định sẽ rất tức giận. Nhưng vào lúc này, Trần thị lại cảm thấy, Trình nhị công tử kia không đến thì vẫn tốt hơn, đỡ phải chường mặt bà.

"Thế bá, tiểu diệt* đã mang đến sính lễ!" Trình Tri Hiểu giơ tay hành lễ, đằng sau là vài cái rương màu đỏ thẫm.

(tiếng cháu xưng hô với bác).

Lâm Tân Mẫn là một nam tử khoảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi niên kỷ. Khuôn mặt nho nhã, thoát nhìn thì nét đẹp này tựa như đã được tu dưỡng, trên mặt luôn mang nụ cười nhẹ. Hiện giờ, nhìn thấy những kiện đồ cưới ở phía sau, thì trên mặt Lâm Tân Mẫn đã nở nụ cười lớn hơn, vội mở miệng nói ra: "Hiền diệt, con mau ngồi xuống đi, bây giờ đã đậu yết bằng, chắc hẳn con cũng rất bận rộn với những buổi tiệc xã giao thân mật. Vào lúc này, mà bắt con phải tự mình đến đây xin cầu hôn, thật khiến ta cảm thấy có chút áy náy."

Lâm Cảnh Nhân đang trên đường đi đến, liền nghe được Lâm Tân Mẫn nói ra câu này.

Lâm Cảnh Nhân nở nụ cười trào phúng. Kiếp trước, nàng còn cho rằng Trình Tri Hiểu là một người trọng tình trọng nghĩa. Hiện giờ suy nghĩ, nếu hẳn có nhiều những buổi tiệc xã giao thân mật kia, thì hẳn cần gì phải tự mình đem đồ cưới đến chứ?

Bây giờ Lâm gia đã không còn tham gia vào triều chính, nhưng việc làm ăn thì lại không ít, là một Lâm gia vô cùng giàu có và niên phú.

Mà mẫu thân nàng, đã từng là hậu nhân của nhà họ Vương tiếng tăm lừng lẫy một thời. Lúc mẫu thân nàng gả cho phụ thân, là mười dặm hồng trang, là một câu chuyện đề đời, khiến mọi người phải khen ngợi, ca tụng, khiến cho biết bao người ghen tức đến chết.

Trình Tri Hiểu biết rõ, nếu hẳn có những thứ này, thì về sau sẽ là bàn đạp giúp hắn tiến lên. Cho nên, hắn mới nhanh chóng tự mình dẫn thân đến đây mà xin cầu hôn.

Giờ phút này, mũi chân của Lâm Cảnh Nguyệt đã muốn vênh lên, đôi mắt phát sáng nhìn Trình Tri Hiểu, bộ dáng tựa như nóng lòng muốn nhào đến ngay nhưng lại không thể.

Ánh mắt của Lâm Cảnh Nhân cũng đặt ở trên người Trình Tri Hiểu.

Trình Tri Hiểu rất khôi ngô, tuấn lãng, khắp người đều mang khí chất hăng hái. Là một người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ rộng mở. Lúc hấn nở nụ cười, thì ánh mắt lại hàm chứa từng sợi tình ý.

Ở kiếp trước, cũng chính vì tình ý này, mà nàng từng bước, từng bước bị kéo xuống vực sâu thẳm.

Hai tay nàng gắt gao nắm chặt thành quả đấm, móng tay liên tục ấn mạnh vào lòng bàn tay mình, ngấm ngấm chịu đựng.

Lâm Cảnh Nguyệt quay đầu nhìn lại, thì liền bắt gặp bộ dáng của Lâm Cảnh Nhân như thế. Ngay lập tức, nàng liền đề phòng. Mặc dù Lâm Cảnh Nhân đã nói là sẽ nhường người cho nàng, nhưng ai mà biết, lúc Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Trình Tri Hiểu, thì sẽ hối hận hay muốn làm phản với nàng thì sao?

Dù gì Trình Tri Hiểu cũng là một nam nhân ưu tú thế kia mà!

Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ tới đây, liền nhanh chóng thân thiết nắm lấy tay của Lâm Cảnh Nhân mà bước vào.

Chờ đi vào giữa đại sảnh của phòng khách, Lâm Cảnh Nguyệt dừng bước, cánh môi hồng cong lên, cả người hướng về phía trước, trực tiếp ngã vào người của Trình Tri Hiểu.

Bởi vì xảy ra quá đột ngột, lại chưa kịp chuẩn bị, Trình Tri Hiểu liền vươn tay ra, ôm lấy cái người đang ngã về phía hấn.

Một cơ thể mềm mại, mùi hương thơm ngát, giờ phút này đã nằm lòn gọn ở trong ngực của Trình Tri Hiểu.

Lâm Cảnh Nguyệt dùng tay chống đỡ, cố gắng đứng lên, nhưng tựa hồ không có sức lực, cả người lại rơi xuống lần nữa, tiếp đó cơ thể mới từ từ vững vàng trở lại.

Lúc này tay chân của nàng có chút luống cuống nhìn Trình Tri Hiểu, sau đó lùi về sau vài bước, gìn giữ khoảng cách lễ nghĩa, về mặt ủy khuất nhìn Lâm Cảnh Nhân nói ra: "Tỷ tỷ! Tại sao tỷ lại đột nhiên đẩy ta vậy?"

Lâm Cảnh Nhân ngạc nhiên. Từ khi nào mà nàng đẩy Lâm Cảnh Nguyệt chứ?

Ở kiếp trước, nàng thật sự quá ngu ngốc rồi, chưa từng phát hiện ra một Lâm Cảnh Nguyệt thoát nhìn vô cùng ngây thơ và đơn thuần như vậy, lại chính là một người có tâm cơ khó lường nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tặng lễ

Lâm Cảnh Nhân trào phúng cười một tiếng. Hừ, Lâm Cảnh Nguyệt này thật chẳng biết xấu hổ gì cả, tự mình đi quyến rũ Trình Tri Hiểu, nhưng lại không quên kéo theo nàng làm tấm đệm lưng cho ả.

Lâm Cảnh Nhân chỉ đứng ở đó, vẫn chưa nói gì, chỉ cúi đầu nhìn mũi giày của mình. Xem ra nhìn nàng bây giờ với ngày thường cũng không mấy gì khác nhau, muốn nhu hòa, hiền diệu, dễ bắt nạt bao nhiêu thì liền có bấy nhiêu.

Tiếp đó, Lâm Cảnh Nguyệt liền dịu dàng thi lễ với Trình Tri Hiểu, ủy ủy khuất khuất, tựa như thỏ trắng nhỏ bị người ta làm cho giật mình kinh hãi, nói ra: "Phải rồi, thực xin lỗi, không phải là muội cố ý, mà là tỷ tỷ..."

Trình Tri Hiểu mỉm cười nói: "Không nghiêm trọng, cô nương cẩn thận một chút, lỡ như té ngã nữa thì không hay."

Lâm Tân Mẫn tự mình đánh giá đôi trai gái này. Bọn chúng đều được ví von như hoa kiêu, tự trong lòng ông rất là hài lòng.

Cho đến khi ánh mắt của ông dừng lại trên người của Lâm Cảnh Nhân, thì tận trong đáy mắt của Lâm Tân Mẫn xuất hiện một tia chán ghét mà người khác khó mà phát giác ra được.

Tiếp theo, hấn liền trầm giọng nói ra: "Con đi đứng cũng không chịu để ý gì cả, tỷ tỷ làm sao có thể đụng vào con được chứ? Nếu con để mình bị thương thì phải làm sao?"

Lâm Cảnh Nhân chỉ nhàn nhạt nhìn Lâm Tân Mẫn một cái, đây là người cha trên danh nghĩa của nàng.

Nàng và phụ thân của mình, từ xưa đến nay không có gần gũi và thân thiết. Chỉ là tới lui thăm hỏi một chút, nhưng sự quan tâm của phụ thân dành cho

Trình Tri Hiểu thì rất lớn, cho nên ông ta mới quan tâm đến nàng, còn về phần thân tình giữa cha con thì không hề có.

Lâm Cảnh Nguyệt không vừa lòng, nói ra: "Rõ ràng là..."

"Cảnh Nguyệt." Trần di nương tựa như đang muốn nhắc nhở Lâm Cảnh Nguyệt.

Lâm Cảnh Nguyệt lập tức không nói nữa.

Trình Tri Hiểu lại là một người có tâm tư rộng rãi, cho nên liền lên tiếng hòa giải: "Tri Hiểu tiếp kiến hai vị cô nương."

Lúc này, Trần di nương mới mỉm cười nói: "Đây là con gái lớn của ta, Lâm Cảnh Nhân. Còn đây là con thứ hai của ta, Cảnh Nguyệt."

Ở mặt ngoài, từ trước đến giờ Trần di nương cũng không để người khác mượn cớ hạ đài bà, cho nên ở phần giới thiệu cũng không quên đi Lâm Cảnh Nhân.

Ánh mắt của Trình Tri Hiểu đặt trên người Lâm Cảnh Nhân, rồi lại đặt trên người của Lâm Cảnh Nguyệt. Dường như vẫn còn cảm nhận được trên người mình lưu lại chút ít mùi thơm ngát, trong lòng hần nhấp nhô chút rung động. Chỉ có điều, rất nhanh hần đã nhận xuống được, liền gật đầu mỉm cười với Lâm Cảnh Nhân.

Ở kiếp trước, bởi vì hình dáng này của Trình Tri Hiểu mà khiến Lâm Cảnh Nhân bị mê muội suốt một kiếp người.

Hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy Trình tri Hiểu, rung động ư, dù chỉ là một chút cũng chẳng hề có, thì làm gì mà có si mê đây?

"Trình công tử, mau an tọa." Trần di nương chào hỏi.

Tiếp theo lại hô to: "Cảnh Nguyệt, còn không mau lại đây châm trà cho Trình công tử?"

Lâm Cảnh Nguyệt nũng nịu nói ra: "Nương, con biết rồi."

Nói xong, liền chậm rãi đi về phía trước, bước đến châm trà cho Trình Tri Hiểu, bàn tay trắng nõn nà khẽ lật, vừa cười, vừa nói: "Đây là trà ta nấu vào sáng sớm tinh mơ, huynh nếm thử xem."

Trình Tri Hiểu không hề bị lay động chỉ mỉm cười nói: "Cô nương quả thực rất sáng dạ và khéo tay."

Hần không có uống trà.

Trình Tri Hiểu không ngốc, tất nhiên đoán được ý đồ của Trần di nương, nhưng, hiện tại cô nương mà hần muốn kết hôn, chính là người bên nhà họ Vương, không phải là nhị tiểu thư của Lâm gia.

Ai mà không biết, năm đó Vương thị gả đến quý phủ, có biết bao nhiêu là trân phẩm, hần cũng đã tra qua, những vật quý giá này, Vương thị không có dùng đến. Tổng cộng là mười phần đồ cưới, hiện giờ, bà ta dùng để làm của hồi môn cho Lâm Cảnh Nhân.

Trình Tri Hiểu cũng không muốn làm ra loại chuyện này, nhưng nghĩ đến những người khác khảo thi cùng mình đều ứng cử. Phần do nhà hần lại không có tiền, hiện giờ, lỡ sa chân một bước, trong lòng hần tất nhiên không cam lòng rồi.

Lâm Cảnh Nhân kia, cứ như một người ngốc đứng ngây ở đó.

Trình Tri Hiểu liền hóa giải đi vẻ lúng túng của Lâm Cảnh Nhân, mở miệng nói ra: "Lâm đại tiểu thư, nàng đứng đó làm gì? Lại đây ngồi đi."

Lâm Cảnh Nhân liền mỉm cười đi tới, nàng đã đoán được Trình Tri Hiểu đang muốn làm gì rồi.

Vừa đến bên cạnh Trình Tri Hiểu, nàng liền nhìn thấy Trình Tri Hiểu lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo từ trong tay áo, hần mở miệng nói ra: "Vật này là do mẫu thân ta dọn mang đến cho nàng."

Lâm Cảnh Nhân đón nhận cái hộp gỗ kia, nhưng cũng chưa có ý định mở ra xem.

Bên trong là một cây trân ngọc bằng cổ xưa, trước kia nàng còn thật sự tin rằng, vật đó là do mẫu thân của Trình Tri Hiểu tặng nàng. Nhưng về sau, nàng mới nghe được, vật này là do Trình Tri Hiểu ở bên ngoài tùy tiện mua được mà thôi.

Chỉ có điều, khi đó nàng đã là chính thê của Trình Tri Hiểu rồi, còn có thể làm gì được? Chỉ có thể tự trách mình không biết rõ chuyện mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân cũng phải thừa nhận, Trình Tri Hiểu rất biết lấy lòng người.

Lúc này ánh mắt của Lâm Cảnh Nguyệt tựa như con dao nhỏ sắc bén đặt ở trên mu bàn tay đang cầm cái hộp của Lâm Cảnh Nhân.

Nếu vật này đưa cho Lâm Cảnh Nhân mà nói. Thì về phía vụng trộm riêng tư là mang đến hiềm khích, còn về phần danh nghĩa mẫu thân thì, có thể nịnh nọt được với Lâm gia, còn có thể nịnh nọt Lâm Cảnh Nhân, cái này còn được xem là một mũi tên bắn hạ hai con nọ. Đó.

Ở kiếp trước, cũng chính vì vật này, mà khiến Lâm Cảnh Nhân phải rung động.

Kiếp này của nàng, nàng phải giữ lại mọi thứ!

Nhất định phải giữ lại!

Và tất nhiên là không phải nàng giữ lại để tưởng nhớ đến Trình Tri Hiểu, mà giữ lại để nhắc nhở nàng rằng, ở bất cứ thời điểm nào nàng cũng đừng bao giờ quên hận ý của mình đối với Trình Tri Hiểu!

"Tỷ tỷ, bên trong là thứ gì vậy? Có thể cho Cảnh Nguyệt xem một chút không?" Về mặt Lâm Cảnh Nguyệt hiếu kỳ, lại tựa như là một thiếu nữ ngây thơ đơn thuần.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nguyệt, cười giễu cợt.

Đúng lúc, Lâm Tân Mẫn cũng vừa cười vừa nói: "Muội muội con đã hiếu kỳ như thế, thì con hãy cho nó xem một chút đi."

Nói xong, Lâm Tân Mẫn nhìn đứa con gái thứ hai của mình nói thêm một câu: "Cảnh Nguyệt là một đứa trẻ nhỏ, so với Lâm Cảnh Nhân cũng không nhỏ tuổi hơn bao nhiêu, nhưng nó mãi mãi cũng là một đứa nha đầu không lớn nổi, thỉnh Trình công tử bỏ qua cho."

"Nhị tiểu thư là một người mơ mộng ngây thơ, con làm sao có thể trách móc được." Trình Tri Hiểu âm giọng nói ra.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân thầm oán một câu, quả không hổ danh là người thi đấu phó bảng, nói chuyện lúc nào cũng văn chương nho nhã, một từ nói ra toàn lời khách sáo thôi.

Lâm Cảnh Nhân tiện tay mở cái hộp kia ra, bên trong là một cây trầm bằng ngọc phi thủy cổ xưa, trên thân cây trầm còn có những đường viền cổ, nhìn tựa như là một vật cũi của người già.

Nếu đồ vật này mà trực tiếp đưa cho Lâm Cảnh Nguyệt, hẳn ả sẽ cảm thấy rất chướng mắt. Nhưng mà, vật này chính là của Trình Tri Hiểu mang đến, là 'đồ gia truyền'. Đối với ả mà nói, ý nghĩa không giống rồi.

Lâm Cảnh Nguyệt cực kỳ hâm mộ nhìn thoáng qua cây trầm. Rốt cuộc cũng không có ý định đưa tay xin đồ.

Căn bản nàng cũng không muốn mất mặt, với lại cũng chưa muốn Trình Tri Hiểu biết rõ lòng nàng.

"Hôm nay xá đệ không thể đến đây được, nên sinh lễ của nhị cô nương, con đã mang đến luôn rồi." Trình Tri Hiểu nhìn Lâm Tân Mẫn nói ra.

Lâm Tân Mẫn có chút bất mãn, vì ông phải đem nữ nhi của mình gả cho vị Trình nhị công tử kia. Vạn lần ông ta cũng không vui nổi, nhưng giờ Lâm gia đã có một Trình Tri Hiểu, ông cũng không thể sĩ diện nhiều quá được.

Đàn phái ậm ừ nói ra: "Đã làm phiền rồi."

Ông cũng không thèm hỏi đến chuyện của Trình Tri Quân.

Dựa theo phong tục của quốc gia Đại thuận, lúc đưa sinh lễ đến, bên nhà gái sẽ giữ nam tử ở lại dùng cơm.

Trên dưới Lâm phủ, đã rộn ràng hẳn lên.

Lâm Tân Mẫn cùng Trần di nương liền lập tức rời đi, để lại bọn trẻ có cơ hội chung đụng với nhau.

Dù sao, nếu không có việc kết giao thành thân, thì nam nữ cũng khó mà gặp mặt nhau để giao lưu, giờ giao lưu một chút, về sau cũng sẽ tốt hơn, người trong Đại Thuận, đều là dựa vào lễ nghi như thế mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ân cần

Lúc này, bên trong phòng chỉ còn lại ba người là Lâm Cảnh Nhân, Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiểu mà thôi.

Vốn dĩ ngay từ đầu Lâm Cảnh Nguyệt đã rất bất mãn với Lâm Cảnh Nhân, cho nên chỉ nhìn thoáng qua. Sau đó, lại nhìn Trình Tri Hiểu đến ngây ngốc.

Lâm Cảnh Nhân bắt gặp một màn này, liền cảm thấy rất là chướng mắt, vì vậy đã đứng dậy, nói ra: "Thân thể ta có chút khó chịu, đành phải xin phép về trước, Cảnh Nguyệt muội muội, nhờ muội ở lại bồi Trình đại công tử thay ta nha."

Đây là Lâm Cảnh Nhân muốn tạo ra cơ hội cho hai người bọn họ. Để xem thử Trình Tri Hiểu có còn khăng khăng muốn cưới nàng nữa hay không. Chỉ sợ là bọn họ cảm dỗ nhau còn không kịp nữa là... Chẳng lẽ bảo nàng nhảy vào hố lửa thêm một lần nữa hả?

Ánh mắt Lâm Cảnh Nguyệt sáng lên: "Tỷ tỷ, nếu tỷ đã không thấy thoải mái, vậy mau trở về đi."

Lúc này, Trình Tri Hiểu cũng đã đứng dậy, nhìn Lâm Cảnh Nhân nói ra: "Đại tiểu thư, ta đưa nàng trở về nhé."

Lâm Cảnh Nguyệt trừng to hai mắt, rồi nói: "Trình công tử, huynh định đi đến khuê phòng của tỷ tỷ ta sao? Chuyện này thì không thể được!"

Nghe vậy, Trình Tri Hiểu ngượng ngùng ngồi xuống, sau đó liền giải thích: "Ta không có ý gì khác, chẳng qua..."

Lâm Cảnh Nhân không mặn không nhạt, nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu rồi nói: "Ta không cần huynh bồi ta, huynh cứ ở lại đây trò chuyện với Lâm Cảnh Nguyệt đi." Nói xong, trực tiếp rời đi, dù chỉ một lần Lâm Cảnh Nhân cũng không thêm nhìn Trình Tri Hiểu.

Trong ánh mắt của Trình Tri Hiểu chợt lóe qua một tia mắt tự nhiên, hắn không hề nghĩ rằng, Lâm đại tiểu thư lại có thái độ này đối với hắn. Chẳng lẽ hắn không hấp dẫn được người sao?

Nhưng khi hắn nhìn thấy bộ dáng của Lâm Cảnh Nguyệt nhìn hắn đến si ngốc, liền ngầm nghĩ lại thái độ của Lâm Cảnh Nhân đối với hắn khi này, thì lòng tự trọng của hắn tựa như bị tổn thương và có chút bất mãn.

Nhưng thật sự mà nói thì hắn vẫn thích Lâm Cảnh Nguyệt hơn, nhìn nàng ta như một đóa hoa, lời nói dịu dàng, chứ không giống như vị đại tiểu thư Lâm Cảnh Nhân kia, vừa tâm thường lại gần bướng, chẳng thú vị chút nào, chỉ là Lâm Cảnh Nhân có thứ mà hắn cần dùng đến mà thôi.

Xem ra, nữ nhân đối với hắn mà nói, so với đường làm quan thì...Con đường thăng tiến trước mắt vẫn quan trọng hơn.

Về sau, chỉ cần hắn có thể vượt xa mọi người, muốn nữ nhân dạng nào mà lại không có? Tội gì để cho một Lâm Cảnh Nhân như à sĩ nhục chứ?

Lâm Cảnh Nhân cũng chưa trở về phòng của mình, mà ngồi ở trong hoa viên nghỉ ngơi một lát.

Ai mà ngờ, lúc đang ngồi xuống, lại bắt gặp Trình Tri Hiểu tìm tới.

Tay Trình Tri Hiểu lắc lắc chiếc quạt một cái, rồi đi đến bên cạnh Lâm Cảnh Nhân, hắn quả nhiên mang bộ dáng anh tuấn tài giỏi, nhưng bộ dạng này của hắn ở trong lòng Lâm Cảnh Nhân thì như là loài rắn rết khó ưa. Cho nên, Lâm Cảnh Nhân liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, Trình Tri Hiểu chìa cánh tay ra, ngăn cản bước đi của nàng.

"Cảnh Nhân..." Trình Tri Hiểu đã sửa lại xưng hô.

Lâm Cảnh Nhân nhướn mi, nhìn Trình Tri Hiểu hỏi lại: "Có việc gì sao?"

"Tại sao nàng lại có thái độ này đối với ta? Bộ dáng này của nàng, thật khiến trong lòng ta không mấy dễ chịu, ta cũng không biết rõ là đã làm gì để khiến cô nương không vui? Nhưng, cô nương cứ nói ra, ta nhất định sẽ sửa lại." Về mặt Trình Tri Hiểu ôn hòa, nói.

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, trong lòng mình thì lớn tiếng nói ra, người chọc ta chỗ nào ư? Người và muối muối của ta tư thông! Bày kế lấy hết đồ cưới của thê thử người! Hại chết nữ nhi thân sinh của người! Người hại thê tử người phải ôm hận mà chết đó!

Nhưng lời nói này chỉ ở trong lòng của Lâm Cảnh Nhân mà gào thét, tất nhiên không có buột miệng nói ra, nhưng ánh mắt của nàng thì u ám khiến người khác nhìn đến cũng phải rung mình khiếp sợ.

Bộ dáng này của Lâm Cảnh Nhân cũng khiến lòng của Trình Tri Hiểu phải khẽ run lên, Lâm Cảnh Nhân lạnh nhạt với hắn như thế, càng khiến hắn cảm thấy rằng, hắn đã làm ra loại chuyện gì khiến nàng chán ghét hắn rồi.

Nhưng cái này thì không thể được, hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp, khiến Lâm Cảnh Nhân gả về cho hắn.

"Cảnh Nhân, chúng ta sắp phải thành thân, nếu nàng có bất mãn gì đối với ta, hoặc có điểm nào không vui, thì có thể nói cho ta biết." Trình Tri Hiểu lại nói, lời này nói ra là muốn nhắc Lâm Cảnh Nhân rằng, nàng phải thay đổi thái độ của mình, vì dù sao bọn họ sẽ mau chóng thành thân.

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn Trình Tri Hiểu, nói: "Ai nói là ta muốn gả cho huynh chứ?"

"Nàng..." Trình Tri Hiểu kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Nhân, từ tận trong tâm đã cảm nhận được ý tứ khác rồi.

"Huynh nghĩ không sai, ta sẽ không gả cho huynh!" Lâm Cảnh Nhân nói ra suy nghĩ của mình, trong lòng cảm thấy rất là vui sướng.

"Chuyện này là không thể, chúng ta đã đính hôn, cho dù nàng không thích ta, thì cũng phải gả cho ta..." Thần sắc Trình Tri Hiểu có chút kích động, lúc này đã vờn tay bắt lấy tay của Lâm Cảnh Nhân.

Trong lòng của Trình Tri Hiểu cho rằng, chuyện Lâm Cảnh Nhân cự tuyệt hắn, chính là bẻ gãy mặt mũi hắn. Mà loại chuyện này cho hắn một thứ cảm

giác thất bại vô cùng.

"Trình đại ca! Sao huynh lại đi tới nơi này?" Lâm Cảnh Nguyệt bước nhanh đi tới.

Nhìn bàn chân nhỏ bé bước từng bước một, bóng dáng xinh đẹp lượn lờ của Lâm Cảnh Nguyệt, Lâm Cảnh Nhân chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi quay lưng rồi đi, để lại cho Trình Tri Hiểu một bóng lưng mờ ảo.

Vừa nãy, hắn mượn danh nghĩa là đến tìm Lâm Cảnh Nhân, hiện giờ đã bị Lâm Cảnh Nguyệt phá vỡ, thần sắc của hắn có chút khó coi.

Hắn nhìn Lâm Cảnh Nguyệt như thế, đương nhiên biết rõ trong lòng của Lâm Cảnh Nguyệt đang giữ tâm tư gì.

Hắn lại nhìn về bóng lưng của Lâm Cảnh Nhân, trong lòng liền suy nghĩ, nếu theo như lời nói của Lâm Cảnh Nhân, nàng không muốn gả cho hắn, lý do là có phải do Lâm Cảnh Nguyệt cứ mãi đeo bám hắn, khiến nàng tức giận chăng? Dù sao, nữ tử ai ai cũng đều thích ăn đấm chua mà.

Nghĩ như thế, hắn liền cẩn thận ngẫm nghĩ lại mọi chuyện!

Chẳng trách vì sao Lâm Cảnh Nhân lại có thái độ như thế đối với hắn, làm cho hắn cứ cảm thấy có chút gì đó không rõ ràng cho lắm, thì ra vốn dĩ là lý do này.

Mẫu thân của nàng thì không ở trong phủ, mà Trần thị lại muốn Lâm Cảnh Nguyệt gả về cho hắn, nói không chừng là Lâm Cảnh Nhân đã bị bà ta ép buộc, cho nên khiến nàng tức giận, mà giận chó đánh mèo lên người hắn, oh, có lẽ cũng là vì ghen đây mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trình Tri Hiểu liền cảm nhận được mấu chốt của vấn đề là ở đâu, cho nên tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

Trình Tri Hiểu khẽ lắc cây quạt ở trong tay mình, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ rằng Trình Tri Hiểu mỉm cười vui vẻ như thế là bởi vì nhìn thấy nàng. Cho nên, nhất thời cũng quên mất chuyện Lâm Cảnh Nhân gặp Trình Tri Hiểu vừa rồi, nhưng cũng không phải là đã quên hẳn đi.

Ngay từ thời điểm bắt đầu, nàng đã cảm nhận được Trình Tri Hiểu đến đây chỉ để tìm Lâm Cảnh Nhân. Nàng cảm nhận được ngoài mặt Lâm Cảnh Nhân nói sẽ nhường Trình Tri Hiểu cho nàng, nhưng kỳ thực thì lại đi vụng trộm, cảm dỗ quyến rũ Trình Tri Hiểu!

Hừ, quả nhiên là một nữ nhân bí ối vô liêm sỉ mà! Trong lòng Lâm Cảnh Nguyệt nhìn không được mà mắng chửi Lâm Cảnh Nhân một trận.

Chỉ là, vào lúc này Lâm Cảnh Nhân thì ngược lại. Nàng không thêm nghĩ đến đôi câu nam nữ này dù chỉ một lần. Không phải là nàng không có ý định báo thù, mà là bởi vì vào lúc này, nàng chỉ là một nữ tử không có nơi để nương tựa, nếu nàng phát tác cơn tức giận này chỉ để báo thù thì cũng không có năng lực.

Nàng cần phải chờ đến thời cơ thích hợp, sau đó liền nghĩ ra biện pháp, để cho đôi câu nam nữ Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt này biết rõ, cái gì là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Nhưng bây giờ, nàng phải bảo vệ tốt bản thân nàng đã!

"Tiểu thư, Trình nhị công tử cũng đã tới quý phủ rồi." Đến thời điểm dùng ngọc thiện, Thái Liên liền đi đến bẩm báo cho Lâm Cảnh Nhân biết.

Thái Liên cũng chưa có nhìn thấy người của Trình nhị công tử, nhưng nghe được từ lời người khác nói.

Lâm Cảnh Nhân liền nghĩ đến Trình Tri Quân, hắn hoàn toàn không giống một kẻ đang bị bệnh sắp chết, trên khuôn mặt của hắn còn mang theo một nụ cười tỏa nắng nữa chứ.

"Tiểu thư, người sẽ không thật sự thích Trình nhị công tử chứ?" Thái Liên có chút khản trương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gặp nhị công tử Trình Tri Quân

Lâm Cảnh Nhân chỉ mỉm cười hỏi lại: "Trình nhị công tử có điểm nào không tốt sao?"

Thái Liên cũng không dám nói gì thêm. Dù sao chuyện này cũng là chuyện của chủ tử nhà mình, nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa nha hoàn mà thôi. Thái Liên lo lắng trừng trừng nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nhân, trong lòng thở dài một tiếng, đại tiểu thư là một người tốt, tại sao lại phải cứ nhất quyết gả cho Trình nhị công tử đang mất bệnh sắp chết kia chứ?

"Tiểu thư, người không muốn đi gặp Trình nhị công tử sao?" Thái Liên lại hỏi thêm.

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, cách cư xử không lễ phép thì chỉ có một mình Lâm Cảnh Nguyệt mới có thể làm được, nàng sẽ không thể để cho người khác biết, là nàng có tâm tư tính toán lên người của Trình Tri Quân đâu.

Nếu dựa theo tính cách của Lâm Cảnh Nguyệt thì... Cho dù nàng ta không thích Trình tri Quân đi nữa, thì cũng sẽ đem tội danh nào đó gắn lên người vị em rể này, còn về bản thân cô ta thì, khẳng định là sẽ nguy trang thành người bị hại cho xem.

Và kết quả cuối cùng chính là Lâm Cảnh Nguyệt thì được lợi hờ mà còn ra vẻ thông minh!

Cho dù nàng có muốn gả cho Trình Tri Quân, thì cũng sẽ không trực tiếp ra mặt. Mục đích của nàng là muốn cho Trình Tri Hiếu và Lâm Cảnh Nguyệt có một kết cục ở phía sau cơ.

"Không cần đi, chờ đến buổi tiệc đêm nay, hiển nhiên sẽ gặp thôi." Cảnh Nhân mỉm cười nói.

Ngo thiện cũng chỉ đơn giản dùng qua vài món rồi tan, nhưng tiệc đêm mới chính là quyết định định ra hôn kỳ. Vào lúc ấy, Lâm Cảnh Nguyệt nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để Trình Tri Hiếu cưới cô ta.

Uhm, mà dựa theo tính cách của Lâm Cảnh Nguyệt thì...

Suy nghĩ của Lâm Cảnh Nhân chuyển nhanh một cái. Đã vậy thì, nàng sẽ giúp cho Lâm Cảnh Nguyệt một tay.

Vì để tăng thêm tính thần và sức lực làm những chuyện này, Lâm Cảnh Nhân liền đi an giấc một lát. Tất nhiên, nàng đã lặng lẽ phân phó Thái Liên chú ý động tĩnh của Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt rồi.

Ngày vừa tối mờ, Lâm Cảnh Nhân đã tỉnh dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Thái Liên chờ ở cửa, liền nói: "Tiểu thư, Ngọc Liễu, người bên cạnh của Trần di nương đã ra phủ một lần, lén lén lút lút trở về, trên tay còn cầm theo vật gì đó nữa.

"Hửm? Ngọc Liễu sao?" Lâm Cảnh Nhân nhíu mày, Ngọc Liễu chính là đại nô tỳ của Trần di nương, chuyện này rõ ràng là chuyện lớn rồi, cho nên bà ta mới liền bảo Ngọc Liễu ra ngoài!

Lâm Cảnh Nhân lại hỏi: "Có thể hỏi được Ngọc Liễu đi đến nơi nào không?"

"Đường như là đi đến một được đường*(tiệm thuốc) nhỏ." Thái Liên đáp

Lâm Cảnh Nhân liền suy ngẫm một lát, tại thời điểm mấu chốt Ngọc Liễu liền đi ra ngoài, hơn nữa lại đi đến một được đường nhỏ, trong này chắc chắn có chuyện mờ ám rồi! Nếu Ngọc Liễu muốn đi xem bệnh, cũng không cần đi đến một cái được đường nhỏ bé kia.

Lâm Cảnh Nhân lại nhớ đến. Ở kiếp trước, bản thân nàng không cẩn thận đã làm rơi chén canh bằng ngọc trắng kia. Trong lòng liền dấy lên suy tính.

Kiếp trước, trong buổi tiệc đêm đó, bởi vì nàng thẹn thùng, tay chân liền luống cuống, không cẩn trọng mà đánh ngã chén canh bằng ngọc trắng kia. Khi đó, thái độ của Trần di nương cũng rất khác thường, đã quở trách nàng một trận.

Nên biết là, ở trước mặt người khác và cho đến bây giờ, Trần di nương cũng chưa từng mắng chửi nàng dù chỉ là một lời nói nặng nề, cũng chưa từng có.

Nếu không phải hôm nay nàng gặp phải loại chuyện giống như thế thì Lâm Cảnh Nhân cũng còn chưa xem loại chuyện này là có mờ ám gì.

Hiện giờ suy nghĩ lại, trong chén canh bằng sứ kia, chắc chắn là có điều mờ ám!

Trong lòng nàng rất nhanh đã có dự tính, xem ra Lâm Cảnh Nguyệt đã có biện pháp đối phó với nàng rồi!

"Tiểu thư, Trần di nương bảo người sang đây gọi chúng ta qua bên đó, chúng ta đi thôi." Thái Liên mỉm cười nói.

Lâm Cảnh Nhân gật đầu, thu dọn mọi thứ, rồi đi đến phòng khách.

Vào lúc này đã là giữa hè, vừa vận hoa mẫu đơn ở trong phủ đã nở, trên cây còn có vài cái lồng đèn được treo lơ lửng, gió mát ẩm áp khẽ thổi qua, làm rung động đèn và hoa. Cảnh vật đêm nay quả nhiên rất đẹp.

Lâm Cảnh Nhân bước tới phòng khách, chợt có chút rụt rè, không phải là sợ Trần di nương bày kế nàng, mà là...

Nàng làm sao có thể đem chuyện xảy ra hôm trước mà quên đi được! Chỉ một chốc nữa thôi nàng liền gặp được Trình Tri Quân rồi!

Nếu nàng chưa từng gặp qua hắn, thì đã không quan trọng rồi. Nhưng cách đó không lâu, nàng đã gặp hắn ở trên ngọn núi kia, nghĩ đến tình cảnh nàng và hắn đã trải qua, chuyện không hợp lẽ nghi ấy, thật khiến nàng có chút quần bách.

Nàng muốn Trình Tri Quân làm phu quân của mình. Cho nên mới làm như vậy, nàng thật không thể nhìn Trình Tri Quân chết đi? Nếu hắn chết, nàng phải

gã cho ai?

Có điều, người đã đến, nàng cũng không thể lùi bước.

Nàng khề cán môi, Trình Tri quân kia có thể cán nàng, ăn nàng sao? Nàng làm gì phải sợ một cái gã đang mang bệnh sắp chết kia chứ!

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền sải bước đi vào bên trong!

Vừa xuất hiện, Trần di nương liền mỉm cười nói: "Ai dồ, A Nguyên, đứa trẻ nhỏ này, vào thời điểm quan trọng như thế mà vẫn có thể ngủ trưa được sao?"

Giọng nói của Trần di nương tuy oán trách nhưng lại kèm theo sùng ái, khiến người nghe thấy cũng chỉ biết Trần di nương chính là một người mẹ hiền từ phúc hậu.

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười nói: "Di nương, ta lại để người phải lo lắng rồi."

Trong lúc ứng phó với Trần di nương, nàng cũng đã quan sát người ngồi ở đây, kế bên Trình Tri Hiểu còn có một người. Người đó thân vận thanh y viền trúc văn, tựa như một cây trúc xanh, trên người còn mang theo vài phần khôi ngô, anh tuấn. Trên đầu hắn còn mang theo một cây trâm bằng ngọc, hình dáng cảnh mai, lúc hắn cúi đầu, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn ly trà trước mắt hắn.

Sau khi nghe thấy âm thanh của Lâm Cảnh Nhân vang lên, dường như hắn có chút khó tin, liền ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt mát lạnh rơi ngay trên người của Lâm Cảnh Nhân.

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy có chút chột dạ, lần đó gặp mặt, nàng cũng không để Trình Tri Quân biết được thân phận thật sự của nàng mà.

Vào lúc này, Trình Tri Quân chắc sẽ không...

Lâm Cảnh Nhân lắc lắc đầu, nghĩ nghĩ Trình Tri Quân sẽ không nhân cơ hội này mà nói ra những lời nói gây bất lợi cho nàng, vì dù sao đi nữa tồn thất cũng không chỉ mỗi một mình nàng đâu.

Nghĩ như thế, Lâm Cảnh Nhân liền định thần trở lại.

Nhìn người con gái xinh đẹp, thanh tú đến động lòng người, thật khiến Trình Tri Quân phải há mồm kinh ngạc, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Cảnh Nhân nhẹ nhàng thi lễ, sau đó nói: "Tiếp kiến Trình nhị công tử."

"Cô nương... Không cần khách sáo đến như vậy." Vào lúc này vẻ mặt của Trình Tri Quân đã trở nên lạnh nhạt. Nữ tử này, về sau chính là phu nhân của Trình Tri Hiểu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Trình Tri Quân nhìn Lâm Cảnh Nhân cũng mang theo vài phần lạnh lẽo.

Dường như Lâm Cảnh Nhân cũng cảm giác được Trình Tri Quân mang ý bất thiện với nàng, nhưng cũng chỉ nghĩ là do nàng không nói thật với hắn, vì thế đã đắc tội với hắn. Nàng nghĩ nghĩ, có lẽ nên tìm thời gian thích hợp giải thích với hắn một lần.

Chuyện xảy ra ở trên núi là do nàng quá hoảng sợ, nên nhất thời đành nói dối để ứng phó Trình Tri Quân mà thôi.

Hiện giờ xem ra, bản thân nàng sắp có một kết cục thảm hại... trong lòng Lâm Cảnh Nhân bi ai than lên một tiếng, có chút cảm thấy hối hận rồi.

Lúc này Trình Tri Hiểu nhìn Lâm Cảnh Nhân cười một cái rất là phong nhã.

Lâm Cảnh Nhân ngồi xuống, yên tĩnh an lành không nói một tiếng nào, còn riêng Lâm Cảnh Nguyệt thì nói lúi ra lúi rít không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hạ được

Lâm Cảnh Nhân biết rõ trong lòng của Lâm Cảnh Nguyệt nghĩ gì. Chẳng qua nàng ta cũng muốn biểu hiện một chút gì đó trước mặt Trình Tri Hiểu mà thôi.

Cũng không biết là, có phải do Trần di nương đang có ý sắp đặt hay không, nhưng Lâm Cảnh Nhân lại ngồi đối diện với Trình Tri Quân, còn Lâm Cảnh thì lại ngồi đối diện với Trình Tri Hiểu.

Một cái bàn hình chữ nhật, hai cặp ngồi đối diện nhau chỉ cách một lối đi nhỏ, chỉ cần Lâm Cảnh Nhân nhẹ ngẩng đầu lên, liền có thể chạm mặt Trình Tri Quân.

Lúc này, Trình Tri Quân đang cúi đầu uống trà, tựa như tình huống đang xảy ra vào lúc này cũng không hề có quan hệ gì với hắn. Bản thân hắn đang đắm chìm vào thế giới của mình, nếu không phải Trình Tri Quân dùng thái độ này đối với Lâm Cảnh Nhân như nàng đã mong đợi, thì nàng thật sự sẽ mạnh dạn lớn tiếng hỏi hắn một câu rằng: Trình Tri Quân, nương tử tương lai của ngươi đang thương nhớ, tơ tưởng đến đại ca ngươi, chẳng lẽ một chút để ý đến nàng, ngươi cũng không thêm quan tâm đến sao?

Chỉ có điều, Lâm Cảnh Nhân lại thấy rằng, đáp án cuối cùng của Trình Tri Quân chính là không quan tâm. Nhìn bộ dáng của hắn hiện giờ, dường như chẳng hề đặt Lâm Cảnh Nguyệt vào trong mắt hắn.

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, liền mỉm cười nói: "Qua ngày hôm nay, chúng ta đã bàn bạc xong về chuyện hôn sự, vậy mọi người cùng cạn một chén nào."

Lâm Tân Mẫn rất hài lòng về việc Trình Tri Hiếu sẽ làm con rể của mình, còn về phía Trình Tri Quân, cho dù vào lúc này ông không vui cũng có thể làm được gì? Làm sao ông có thể đắc tội với Trình gia đây.

Sau khi tiệc đêm kết thúc, Lâm Cảnh Nhân vẫn không nhìn thấy chén canh bằng sứ ở kiếp trước. Liền cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ, sau khi nàng sống lại, sự tình phát sinh cũng sẽ thay đổi chẳng?

Vào lúc này, liền có người đến châm rượu, người đến rót rượu không phải ai khác, đó chính là Ngọc Liễu.

Nhìn bình rượu xanh ngọc, khoe môi của Lâm Cảnh Nhân quyến rũ ra một đường cong rất đẹp mắt, xem ra, trong bình rượu này đã có thuốc để hạ nàng rồi, phải không?

Có điều, ở kiếp này và kiếp trước có chút thay đổi. Vì kiếp này là bỏ thuốc vào rượu, nhưng mà, bất kể bên trong là thứ gì, Lâm Cảnh Nhân ta đây cũng không có trúng chiêu đâu. Kiếp trước do cơ duyên xảo hợp khó mà tránh khỏi, nhưng kiếp này, nàng nhất định phải cho Lâm Cảnh Nguyệt biết rõ, cái gì gọi là lấy đá đập vào chân mình!

Lâm Cảnh Nhân nhìn Lâm Cảnh Nguyệt một cái, thấp giọng nói ra: "Cảnh Nguyệt muội muội, hình như Trình đại công tử đang nhìn muội kìa!"

Lâm Cảnh Nguyệt nghe thế liền vui mừng, lập tức ngẩng đầu nhìn sang.

Lâm Cảnh Nhân nhanh chóng lấy tay áo của mình, che lấp hai ly rượu, đem rượu đổ đi, tiếp theo nàng liền cầm lấy ly rượu nâng lên, nhìn Lâm Cảnh Nguyệt nói ra: "Muội muội, tình cảm tỷ muội của hai ta từ trước đến nay vẫn luôn rất tốt, hiện giờ lại còn có thể cùng nhau gả vào Trình gia, vậy về sau hai ta nhất định phải sống hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau nhé!"

"Cái này là đương nhiên rồi!" Lâm Cảnh Nguyệt liền lập tức nhận lời.

Kèm theo đó chính là âm thanh chạm cốc vang lên, hai người đều đem ly rượu của mình uống một hơi hết sạch.

Một lát sau, Lâm Cảnh Nhân liền vuốt vuốt bờ trán của mình nói ra: "Cảnh Nguyệt muội muội, ta...nhức đầu quá..."

"Tỷ tỷ, vậy để ta đưa tỷ trở về nha." Lâm Cảnh Nguyệt liền đỡ lấy Lâm Cảnh Nhân trở về.

Còn về phía Trần di nương, bà cũng đã phân phó người của mình an bài chỗ nghỉ ngơi cho Trình Tri Quân và Trình Tri Hiếu lưu lại trong phủ, lại phái người đỡ Lâm Tân Mẫn quay trở về phòng.

Sự tình tiếp theo liền sẽ như nước chảy thành sông, rất nhanh Lâm Cảnh Nguyệt đã bị mê lực của thuốc làm cho mơ màng, Lâm Cảnh Nhân bảo Thái Liên mang Lâm Cảnh Nguyệt đưa đến chỗ ở của Trình Tri Hiếu, chuyện còn lại thì, rất đơn giản mà.

Dựa theo tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt đối với Trình Tri Hiếu thì nhất định ả sẽ đến tìm hắn.

Cho dù có chút mất mặt đi nữa, nhưng ả sẽ mau chóng cùng hắn gao nấu thành cơm thôi, chung quy cũng là một cái tốt thôi!

Lâm Cảnh Nhân nghĩ như thế, liền thân nhiên đi trở về. Chỉ còn chờ đợi đúng thời điểm để đi bắt gian mà thôi.

Lâm Cảnh Nhân quay về phòng của mình, vừa định ngồi xuống, liền cảm giác được trong phòng nàng dường như đang có thêm một người.

Nàng hơi sững sờ, khiếp sợ đến giật bắn cả người, vén lên cái màn che treo ở trước giường nàng, liền bắt gặp Trình Tri Quân, sắc mặt hắn nghiêm chỉnh nhưng hơi ửng đỏ đang nằm ở trên giường của nàng đây mà!

Trong lòng nàng thầm kêu lên một tiếng 'không tốt' rồi, không ngờ hắn cũng trúng chiêu! Nhưng mà, ban nãy cũng đâu thấy hắn uống bao nhiêu rượu đâu chứ, rốt cuộc Ngọc Liễu làm cách nào đưa rượu cho hắn uống đây...

Vào lúc này, nàng cũng đâu kịp suy nghĩ vì sao hắn lại đến được chỗ của nàng, việc cấp bách bây giờ là, phải nghĩ ngay biện pháp đem Trình Tri Quân rời khỏi đây một cách bí mật, thần không biết quỷ không hay! Nói cách khác, chính là phải đưa Trình Tri Quân rời khỏi viện của nàng một cách an toàn, không khéo, kẻ sách mà nàng chuẩn bị, lại đập ngược lại nàng, thì sẽ đi tong!

Ngay lúc này, Trình Tri Quân đã mở mắt, ánh mắt hần nhìn Lâm Cảnh Nhân sáng rực, cắn răng nói ra: "A Nguyên sao? Cô được lắm, được lắm!"

Hai tiếng được lắm này hàm chứa biết bao nhiêu ý tứ nghiêng cả răng lợi, Lâm Cảnh Nhân vội vàng giải thích: "Ta nói cho huynh biết, huynh bị như thế không phải là do ta hại nha. Mau chóng rời khỏi phòng ta! Nếu không đừng trách ta kêu người đến!"

Ngay lập tức, từ trên giường, Trình Tri Quân đột nhiên ngồi dậy.

Vào giờ khắc này, trên người hần lại mang theo một khí lạnh thấu xương, hần duỗi tay ra, liền đã bắt được Lâm Cảnh Nhân, cả người nàng nhào vào lòng hần. Sau đó, hần trầm giọng nói ra: "Không cần phải lớn tiếng như thế. Nếu không, để người khác nhìn thấy chúng ta như vậy, ta liền sẽ không giúp đỡ được cô đâu!"

Khuôn mặt của Lâm Cảnh Nhân đã đỏ hồng đến cả mang tai, nhìn Trình Tri Quân nói ra: "Huynh muốn làm gì? Ta nói cho huynh biết, đừng có làm bậy đó nha!"

Mặc dù ban đầu nàng vốn định gả cho Trình Tri Quân, nhưng vào lúc này, nàng thật sự chưa muốn dâng hiến cho Trình Tri Quân đâu nha...

Ý mà khoan đã! Hần căn bản không hề có khả năng mà!

Ở kiếp trước, Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Quân cơ bản đều có viên phòng, khi đó, Lâm Cảnh Nguyệt còn nói, bản thân muốn có một người con, dù cho là nam hay nữ, nên đã hạ được với Trình Tri Quân, nhưng Trình Tri Quân cũng không chạm vào nàng ta!

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh Nhân có chút sững sờ, lập tức định tâm lại!

Trên mặt của Lâm Cảnh Nhân mang theo nụ cười cổ quái, hehe, bản thân Trình Tri Quân có rất nhiều bệnh mà!

Cho dù vào lúc này, nàng có muốn gì, thì hần cũng không thể có chức năng kia, chẳng phải sao?

Nghĩ như thế, sắc mặt của nàng liền bình tĩnh hẳn lên.

Ánh mắt Trình Tri Quân sâu thẳm nhìn nàng, trong lòng có chút tức giận, nữ nhân này á, thật sự chẳng biết xấu hổ gì hết! Bị một nam tử ôm đến như vậy, mà sắc mặt vẫn còn có thể bình tĩnh thong dong được!

Bỗng Trình Tri Quân chợt nhớ đến cảnh tượng ở trên núi lúc trước, hành vi và cử chỉ của nàng không một chút e dè, rồi lại không bỏ được mà có chút phiền lòng! Xem ra nữ nhân này, căn bản cũng không thêm đề ý đến danh tiết của mình!

Trình Tri Quân nào biết được, Lâm Cảnh Nhân có thể bình tĩnh đến như vậy. Là do nàng hoàn toàn cảm thấy rằng, căn bản hần không có làm được điều mà các nam nhân thường làm. Nếu hần mà biết nàng nghĩ như thế, không biết Trình Tri Quân sẽ có cảm tưởng gì nữa.

Vừa lúc đó, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân.

Lâm Cảnh Nhân vừa định mở miệng hỏi có phải là Thái Liên hay không, định nhờ Thái Liên mau chóng cho người đến đây mang người rời đi, nhưng nàng đã bị Trình Tri Quân kéo về, ôm lấy nàng lăn xuống gầm giường, động tác của Trình Tri Quân lại vừa nhanh vừa dứt khoát, hoàn toàn không có chút do dự.

Nhưng mà, cái miệng của nàng bây giờ cũng đã bị một bàn tay to lớn che lấp đi rồi.

Âm thanh của Trình Tri Quân khàn khàn, ở cạnh bên tai của nàng vang lên: "Nếu muốn giữ danh tiếng, thì đừng mở miệng!"

Nàng lập tức không dám mở miệng nữa, nhưng nếu tình hình này mà để cho Thái Liên bắt gặp, không biết nàng phải xấu hổ bao nhiêu đây.

Ngoài cửa bước chân âm âm, hỗn loạn cả lên. Nàng hơi nhú mày, lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chung đụng

Hóa ra ở phía sau, đã có người theo dõi. Chờ đến đúng thời điểm để đến bắt gian đây mà!

Ngay lập tức, Lâm Cảnh Nhân không dám cử động nữa. Vào lúc này, nếu để người khác phát hiện ra nàng và hần ở chung một phòng thì xúi quẩy cho nàng rồi.

Mặc dù nàng và hân không làm gì cả, nhưng tin tức bị truyền đi, thì sẽ là nàng quyến rũ hân. Kết cục, chính là danh tiếng của nàng sẽ bị hủy hoại một cách triệt để.

Và chắc chắn một điều là nàng không thể gả cho Trình Tri Hiểu. Tuy rằng nàng thật sự không muốn gả cho kẻ phụ bạc đó, nhưng nàng không muốn phải thông qua tình cảnh này mà đạt được mục đích.

Ở phía dưới giường không gian vô cùng yên tĩnh. Cho nên, nàng có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của Trình Tri Quân. Hơn nữa, cơ thể dựa sát vào nàng đang truyền đến một độ ấm nóng rực, thật khiến nàng có chút không được tự nhiên, vì chịu đựng không nổi, nên cơ thể nàng liền giãy giụa một cái.

Ngay lập tức, nàng cảm nhận được bàn tay của Trình Tri Quân đang ôm lấy nàng càng xiết chặt lại. Lúc này, nàng liền hiểu rõ, Trình Tri Quân đang nhắc nhở nàng, chớ nên lộn xộn.

Trên bờ trán trắng nõn của nàng đã nhỏ ra từng giọt mồ hôi nho nhỏ, nàng cắn răng kiềm chế, nhẫn nại chờ đợi. Nàng xưa giờ đâu có thói quen chung đụng với hân như thế này chứ.

Cơ thể của Trình Tri Quân càng lúc càng nóng, thật khiến cho nàng có chút bất an, đừng nói là thuốc ấy đã phát huy tác dụng rồi nha? Có điều, chỉ trong một giây, nàng liền phủ định quan điểm của mình, một lần, rồi lại một lần tự nói với mình, Trình Tri Quân không thể viên phòng!

Cho nên càng không thể làm gì nàng được!

Bên trong phòng giờ đã có nhiều tiếng bước chân hỗn loạn đi vào, Lâm Cảnh Nhân liền lập tức ngừng lại tiếng hít thở.

Âm thanh của Thái Liên truyền đến: "Phu nhân, đại tiểu thư đã đi vào giấc ngủ."

"Đi ngủ sao? Vậy người đâu?" Âm thanh của Trần di nương nghe qua có vẻ không vui truyền đến.

Thái Liên vội nói: "Có thể tiểu thư đã đi ngoài*(đi tiểu tiện), nô tỳ cũng không để ý nữa."

Trần di nương tức giận nói ra: "Vậy người ở đây làm gì hả? Tiểu thư nhà mình làm gì người cũng không màng để ý đến! Đúng là đồ ăn hại mà!"

Thái Liên cúi đầu nói ra: "Sau khi tiểu thư đi ngủ, chúng nô tỳ liền đi làm việc của mình, và lại căn bản vào giờ này chúng nô tỳ đã có thể làm một chút chuyện cho riêng mình, không biết phu nhân tìm tiểu thư là có việc gì, cứ nói với nô tỳ, nô tỳ sẽ chuyển cáo lại."

"Hừ! Không cần đến người!" Trong giọng nói của Trần di nương rõ ràng là đang rất tức giận.

Ở mặt ngoài, lời nói của Thái Liên đối với Trần di nương nghe qua trông rất là kính cẩn ngoan ngoãn, nhưng tận đáy lòng của nàng thì lại không xem Trần di nương là một người quan trọng gì cả, nàng không sợ đắc tội với Trần di nương. Nếu nàng sợ, thì nàng đã không hỏi báo lại động thái của bà ta cho tiểu thư rồi.

Huống chi, nàng đã trở thành nha hoàn hồi môn của tiểu thư rồi, nàng nhất quyết một lòng một dạ cùng tiểu thư rời khỏi đây. Khế ước bán thân của nàng đã ở trong tay của tiểu thư, vậy chẳng phải Trần di nương không thể làm được gì nàng sao?

Ngày trước, có lẽ nàng thật sự sợ Trần di nương, bởi vì tiểu thư của nàng lúc đó rất yếu ớt, nhu nhược, nàng thật sự lo lắng rằng, ngay cả bản thân của tiểu thư còn để mặc cho Trần di nương bắt nạt, thì làm sao có thể che chở bảo vệ nàng. Nhưng chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi... Thái Liên liền cảm nhận được, tiểu thư nhà nàng đã có những thay đổi rất lớn. Tựa hồ không còn ngoan ngoãn phục tùng Trần di nương như hồi xưa nữa, thậm chí còn có chủ kiến riêng, những việc làm của tiểu thư đều che giấu không để Trần di nương biết được.

Đối với sự thay đổi lớn như vậy, thật khiến cho Thái Liên cảm thấy có chút kỳ lạ. Nhưng nàng cũng không thể lý giải được vì sao tiểu thư của mình lại thay đổi thành như thế. Mặc dù, nói Trần di nương ép tiểu thư phải gả cho Trình nhị công tử, nhưng vào lúc đó, tiểu thư chẳng những không nói gì, cũng rất vui vẻ nhận lời. Có phải, trong lòng tiểu thư cảm thấy không thoải mái, vì thế đối với Trần di nương cũng không còn tôn kính như trước kia.

Mặc dù, Thái liên không tán thành việc tiểu thư của mình gả cho Trình nhị công tử, nhưng đối với sự thay đổi tâm tính của tiểu thư nhà mình thì... nàng sẽ vẫn luôn hết lòng giúp đỡ tiểu thư.

So với việc Thái Liên không sợ hãi lo lắng thì vào lúc này Lâm Cảnh Nhân đã tỏ ra thấp thòm, bất an rất nhiều. Nếu để người ta phát hiện ra nàng và hân hai người đang ở dưới gầm giường ôm nhau như thế này thì... Sau này, nàng làm sao mà ngẩng đầu làm người nữa đây?

Vừa lúc đó, Lâm Cảnh Nhân cảm nhận được nơi vị trí gờ cổ của mình, có gì đó khẽ động động, dường như có một thứ lông xù đang kéo tóc nàng.

Nàng tùy tiện lấy tay sờ sờ lên cổ, cứ sờ như vậy, Lâm Cảnh Nhân liền biết, trên tay nàng bắt được một thứ, nó tuyệt đối là một con chuột không nhỏ!

Là người của hai kiếp, vật mà nàng sợ nhất chính là rắn, côn trùng, kiến, và chuột. Vào lúc này nàng sờ đến nó, đương nhiên là quá mức sợ hãi rồi.

Nhưng cũng may Lâm Cảnh Nhân vẫn còn chút lý trí, cắn chặt hàm răng, cố gắng chịu đựng không để mình hét lên.

Nhưng mà, Lâm Cảnh Nhân lại kìm không được sự sợ hãi trong lòng, cơ thể liền run rẩy.

Và đương nhiên, Trình Tri Quân cũng cảm nhận được Lâm Cảnh Nhân có gì đó không được bình thường. Hắn không nói lời nào, chỉ vỗ vỗ tấm lưng của nàng mà trấn an.

Tạm thời không nói đến việc hai người đang quấn lấy nhau như hai con châu chấu trên một sợi dây. Mà nếu như Lâm Cảnh Nhân xảy ra vấn đề thì hắn cũng không thể thoát được.

Nhưng khi nhìn thấy cơ thể của nàng cứ run lẩy bẩy như thế, thật khiến cho hắn cũng không thể hạ quyết tâm được.

Vô tình, Trình Tri Quân lại nhớ đến vẻ mặt không đổi sắc của Lâm Cảnh Nhân khi liên tục đâm chết con sói kia, nhưng người con gái đang ở trong ngực của hắn thì lại đang sợ đến mức run lẩy bẩy, tựa như con chim nhỏ trong trời đông giá rét.

Trong đôi mắt hắn chợt lóe qua một tia sáng như mạch nước ngầm, không hiểu nàng ấy sống qua ngày ở đây như thế nào nữa? Vì có làm sao, chỉ một vị di nương lại có thể khiến nàng run sợ đến như vậy?

Từ sớm, Trình Tri Quân đã biết Lâm Cảnh Nhân sống trong phủ này cũng không được như ý nàng. Vì dù sao, trong một gia đình bình thường mà nói, ở đâu lại chui ra một thứ muội đi quyến rũ phu quân của tỷ tỷ mình công khai đến như vậy? Trừ phi, nàng chính là một đích nữ ở trong gia tộc này không có vị thế gì cả.

Nghĩ như vậy, Trình Tri Quân cũng không còn cảm thấy chán ghét nàng nữa. Nói cho cùng, hôn sự này, cả hai người bọn họ cũng đều ghét bỏ.

Và điều hiển nhiên, Lâm Cảnh Nguyệt nhìn hắn chường mắt, thì hắn cũng không hề muốn thú Lâm Cảnh Nguyệt!

Trình Tri Quân nào biết được, nàng thật sự sợ nhưng không phải là sợ Trần di nương, mà là sợ cái con chuột nhỏ đang liên tục túm lấy tóc nàng!

Ở trong phòng, Trần di nương cứ đi tới đi lui. Mặc dù, trong lòng Lâm Cảnh Nhân đang rất sợ hãi nhưng phải cố đè nén xuống cổ họng.

Vừa lúc đó, đột nhiên Lâm Cảnh Nhân cảm giác được, dường như có người đang muốn nhấc lên tấm khăn trải giường, như muốn nhìn xem ở phía dưới giường có vật gì không! Nàng vô cùng kinh hãi, chợt Lâm Cảnh Nhân lại cảm nhận được một lực kéo rất lớn, đang lúc ngạc nhiên, cả người nàng đã bị Trình Tri Quân ôm sát vào người, bám chặt vào phía trên của tấm ván giường.

Vào lúc này, ở phía sau, cả người Trình Tri Quân đã dính sát vào người nàng, cách mặt đất một khoảng trống, tay hắn đang nắm chặt thanh gỗ chống đỡ tấm ván ở phía dưới mặt giường.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân giật mình kinh hãi, cái người này không phải là một kẻ đang mất bệnh nằm liệt giường, không bao lâu nữa sẽ có người đến nước sao? Vì sao nàng lại cảm thấy hắn so với những nam tử bình thường khác có phần còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần vậy?

Ngay lúc Trần di nương nhìn đến, thì con chuột ban nãy vừa quấy rầy Lâm Cảnh Nhân, liền chít một tiếng từ bên trong gầm giường nhảy vọt ra, nhắm thẳng Trần di nương mà bay đến.

Vì không kịp chuẩn bị, Trần di nương liền bị con chuột chụp một cái ngay mặt!

Ở bên cạnh, Thái Liên nhìn thấy liền có chút buồn cười, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, nghiêm trang nói: "Phu nhân, không biết là người đang tìm gì dưới đó?"

"Tiện tỳ người, đã bao lâu rồi không chịu quét dọn gầm giường hả, ở dưới đã đầy chuột nhỏ kia!" Trần di nương sờ sờ khuôn mặt, cảm thấy khuôn mặt mình không có bị phá hủy, thì mừng rỡ, tức giận quát to.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Có chuột!

Làm như tòa nhà của Lâm phủ này mới được xây vậy, đã lâu như thế, làm gì lại không thể có vài con chuột nhỏ đây? Cho nên, việc quét dọn sạch sẽ hay không, cũng đâu có quan hệ gì đến nàng.

Có điều, Trần di nương đang mắng, Thái Liên cũng không dám trả lời, đành phải nói ra: "Nô tỳ sẽ quét dọn lại một lần nữa."

Ở tại nơi này, Trần di nương vẫn chưa tìm thấy Lâm Cảnh Nhân, lại bị con chuột làm cho sợ hãi. Vì thế liền đem toàn bộ tức giận đẩy lên người Thái Liên: "Về sau người nên cẩn trọng, bằng không ta sẽ lột da người ra!"

Từ trước đến giờ Lâm Cảnh Nhân cũng chưa nhìn thấy bộ dáng hung dữ của Trần di nương. Mặc dù, hiện giờ nàng chưa được diện kiến dung mạo gian giữ của bà, nhưng chỉ cần nghe âm thanh thôi cũng đã đủ biết, Trần di nương ở trước mặt nàng cư xử nhả nhận và bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì Trần di nương không bắt được Lâm Cảnh Nhân, cho nên cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian, nhanh chóng rời khỏi đó. Nhưng tận sâu trong lòng bà thì thầm rằng, ta nhất định phải đem bàn chân của ả ti tiện kia lòi ra ngoài mới thôi. Bằng không, để tiểu tiện nhân kia và con đầy tớ đó hợp tác với nhau, thì thật sự không tốt chút nào!

Cũng không phải nói bà tiếc thương gì cho Lâm Cảnh Nhân, bà nói những lời ngon ngọt như thế, chẳng phải là vì Trình nhị công tử kia sao? Nếu không phải do Lâm Cảnh Nhân gánh vác trách nhiệm, thì chỉ sợ Lâm Cảnh Nguyệt đã phải ngoan ngoãn gả cho Trình nhị công tử rồi.

Thái Liên vội vàng đi theo ra ngoài, tiễn chân Trần di nương, lúc rời khỏi, cũng không quên đem cửa phòng đóng kín lại.

Đợi một lúc lâu, trong phòng chỉ còn lại hai người. Hiện giờ, nàng đã cảm nhận được hơi thở của Trình Tri Quân rất rõ ràng.

Nàng cảm nhận được cả người Trình Tri Quân đều áp chặt vào cơ thể nàng, khiến nàng có chút mất tự nhiên, vì thế liền duỗi tay đẩy hắn ra." Người đã đi hết rồi, huynh có thể thả ta xuống."

Trình Tri Quân nãy giờ bị động như thế, liền bỏ tay ra khỏi cây gỗ, cả người rơi ngay xuống đất. Nhưng Cảnh Nhân cũng không tốt đến mức, cũng ngã xuống theo, vừa hay liền ngã đè lên trên người của Trình Tri Quân.

Trình Tri Quân cắn răng nói ra:"Nữ nhân này, cô muốn đập chết ta sao."

Lập tức, mặt của Lâm Cảnh Nhân đã đỏ đến tận mang tai. Tuy rằng hắn xuất hiện ở trong phòng nàng rất là phiền phức, nhưng vừa nãy cũng chính hắn đã bảo vệ danh tiếng cho nàng.

Điều quan trọng nhất là, một con người to lớn như hắn xuất hiện ở trong phòng nàng, khẳng định ngay cả bản thân hắn cũng không phải là cam tâm tình nguyện.

Nói cho cùng thì, Trình Tri Quân cũng rất vô tội đó chứ.

Lâm Cảnh Nhân tay chân lúng túng, cuống quýt bò từ trên người của Trình Tri Quân, từ dưới sàng giường chui ra ngoài.

Tiếp đó là thở phào một hơi thật nhẹ nhõm.

Vào lúc này Trình Tri Quân cũng đã đi ra, mượn ánh lửa ở trong phòng, nàng quan sát hắn.

Sắc mặt của hắn có hơi ửng đỏ, màu sắc này hiếm khi được nhìn thấy. Hơn nữa, trong đôi mắt hắn còn mang theo ngọn lửa tối tăm âm trầm, đang nhìn thẳng vào nàng.

Lâm Cảnh Nhân vội vàng nói ra:" Chuyện kia, ta cũng không biết là đang phát sinh chuyện gì nữa, huynh là bị ai đưa đến chỗ ta?"

Nàng nhất định phải cùng Trình Tri Quân giải thích rõ ràng một lần. Mặc dù, bây giờ nàng cũng có một chút tâm tư đối với hắn, nhưng nàng không muốn hắn hiểu lầm nàng, tuyệt đối không thể để hắn nghĩ rằng nàng đang cố ý quyến rũ hắn.

Trình Tri Quân nhướn mày nói ra: "Là một nha hoàn chỉ đường, bảo ta có thể vào bên trong nghỉ ngơi."

Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng:" Xem ra là có người muốn mang hai chúng ta ra làm trò cười để xem rồi!"

Nói xong, Lâm Cảnh Nhân lại nghĩ đến một chuyện, trên mặt mang theo vài phần hung dữ, thú vị nói ra:" Trình Tri Quân, lẽ nào huynh không muốn biết, Lâm Cảnh Nguyệt đã đi đâu ư?"

Lâm Cảnh Nhân nghĩ tới, nếu để Trình Tri Quân đi bắt kẻ thông dâm, chắc, chắc, thế thì chuyện tình của Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiểu kia sẽ được chứng thực một cách chắc chắn. Với lại danh tiếng của ả cũng sẽ hoàn toàn bị phá sạch, đến lúc đó Trần di nương khó mà che hết mọi tội lỗi của nàng ta với người bên ngoài.

Chỉ có điều, đối với chuyện của Lâm Cảnh Nguyệt, Trình Tri Quân chẳng thêm để tâm. Hắn vẫn ung dung ngồi trên ghế, còn thư thả châm trà, hớp một ngụm, rồi mới hỏi: "Chuyện của Lâm Cảnh Nguyệt thì có liên quan gì đến ta?"

Nàng lập tức cứng họng ngay tại chỗ: "Cô ta là vợ chưa cưới của huynh."

"Ồ, nhưng cô ta lại không cam tâm tình nguyện gả cho ta!" Trong giọng nói của Trình Tri Quân tràn đầy vẻ khinh thường.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân trầm nghĩ, xem ra Trình Tri Quân đã nhìn thấy tâm tư của Lâm Cảnh Nguyệt rồi. Vì thế, hắn mới nói ra những lời như vậy.

"Chắc, chắc, vậy một chút huynh cũng không thêm quan tâm sao? Nhưng mà, cô ta sẽ để huynh trở thành ba ba*(là đồ rùa bị cấm sùng) đó nha!" Lâm Cảnh Nhân trêu ghẹo, hỏi lại.

Trình Tri Quân gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Cảnh Nhân, rồi lại nói: "Cô ta nhìn trúng đại ca ta, vậy...ta cũng không nên để bụng...ăn miếng trả miếng cho hắn thôi."

Lâm Cảnh Nhân nghe thấy vậy liền có chút sững sờ, lại có chút kinh sợ, vừa nãy hắn đã nói gì? Nàng nhìn không được liền tự hỏi chính mình.

Sau khi cẩn thận cân nhắc lời nói kia của hắn, nàng mới chợt hiểu rõ, lập tức sắc mặt đỏ bừng hắn lên: "Huỳnh đừng có ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ!"

"Lâm đại cô nương, so với muội muội nàng... thì nàng đối với ta lại càng cảm thấy hứng thú hơn." Ánh mắt hắn trở nên sáng rực rỡ nhìn thẳng vào nàng.

Trên vẻ mặt của nàng đã mang theo vài phần nghiêm trọng khó xử, nhẹ ho một tiếng hỏi lại: "Huỳnh là đang đùa với ta sao?"

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân cũng không muốn thua thế!

Trình Tri Quân nhìn nàng, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, tiếp theo một lời tổng kết nói ra: "Không có vạn xuân lâu thì làm sao có một cô nương lớn lên xinh đẹp đến như vậy."

Lâm Cảnh Nhân nghiêng cả răng lợi nhìn hắn, hỏi vặn lại: "Vạn xuân lâu ư?"

Không nói đến hắn là đang có ý định gì, nhưng hắn cứ khinh thường đùa giỡn nàng, còn nói với nàng là loại cô nương ở xuân xuân gì đó, hắn là đang so sánh nàng với loại nữ tử trắng hoa kia sao hả. Trong lòng nàng đã tức muốn học máu rồi. Nàng tự nói với mình là hãy kiềm chế, kiềm chế, kiềm chế lại nào.

Vào lúc này nàng tuyệt đối không được đánh nhau với hắn.

Nửa đời sau của nàng còn phải trông cậy vào hắn đó! -- Trông cậy vào hắn mau chết sớm, nhanh đi siêu sinh, thì nàng mới có thể tự do được.

Chỉ là, vào giờ phút này Trình Tri Quân cũng không hiểu được nàng đang nghĩ gì ở trong lòng, nếu không thì, không biết chuyện sẽ thú vị đến như thế nào nữa.

"Huỳnh, mau ra khỏi nơi này ngay, cô nương ta đây cần được nghỉ ngơi! Hơn nữa, lúc ra ngoài thì cẩn trọng một chút, đừng để người khác nhìn thấy, nếu không, làm hư danh tiếng của ta, ta sẽ không để yên cho huỳnh!" Lâm Cảnh Nhân hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh trực khách.

Ngay lúc đó, dưới tà váy của nàng, đột nhiên xông ra một thứ gì đó.

Ban đầu, nàng có chút sững sờ, tiếp theo sắc mặt đã trắng nhợt, rồi sau đó là nhảy dựng lên.

Quả nhiên, là con chuột mắt đỏ mũi hồng, đang nhìn nàng một cách chăm chú và thêm thường!

Lâm Cảnh Nhân không dám kêu to, vì sợ sẽ thu hút Trần di nương vừa mới rời đi liền quay lại! Vì thế, cả cơ thể nàng cứ run lên lay bẩy, từ từ chậm bước từng bước về phía sau để tránh né.

Có điều, con chuột kia cũng rất là lớn gan, nhìn thấy Lâm Cảnh Nhân trốn tránh nó, nó liền tiến thêm vài bước nữa.

Vào giờ phút này thì nàng đã hoàn toàn hoảng loạn rồi, nàng vội vàng bước nhanh đến chỗ của Trình Tri Quân, tựa như bắt được một cọng com khô, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ nói ra: "Có con chuột!"

Trình Tri Quân nhìn thấy thế liền phì cười, không ngờ được một Lâm Cảnh Nhân khí thế bức người như vậy, vào lúc này tựa như chú chim nhỏ nép vào người hắn.

Hắn hít một hơi cười tủm tỉm với con chuột kia, âm thanh lạnh lạnh mở miệng hỏi ra: "Ngay cả lang còn không sợ, Lâm Nguyên nương như nàng lại đi sợ vật nhỏ này ư?"

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Phóng hỏa

Lâm Cảnh Nhân lúng túng tròn mắt nhìn Trình Tri Quân, rồi liếc hắn một cái, nhẹ ho một tiếng, nói ra: "Chuyện đó, không giống nhau!"

Lúc này, con chuột nhỏ đã đứng ngay cạnh bên chân của Lâm Cảnh Nhân, nàng nhìn hết nỗi liền chụp lấy người kẻ bên mà ôm chặt. Bởi vì cảm nhận được cơ thể mềm mại tiếp xúc lên thân thể mình, trong đôi mắt của Trình Tri Quân ánh lên vài phần âm trầm tăm tối.

Đối với Trình Tri Quân mà nói, thuốc kia không phải là không có hiệu quả. Mà bởi vì hắn đã tự động vận công khắc chế nó. Cho nên không có động thái gì đối với nàng.

Nhưng hiện giờ, nàng lại tự mình ôm chặt hắn, thật khiến hắn có chút không khác chế được.

Ánh mắt hần âm trầm nhìn thoáng qua con chuột kia, trong tay lóe qua một tia sáng. Ngay sau đó, chỉ còn nghe chuột con kêu lên hai tiếng chít chít, rồi nằm lẩn ra đất.

Lâm Cảnh Nhân giật mình, vội xoay người nhìn về phía con chuột kia, phát hiện một cây ngân châm rất nhỏ đã cắm vào đầu con chuột kia.

Trình Tri Quân cũng không muốn đi đến đó rút lại cây ngân châm, tổng thể là vì cảm thấy cây ngân châm kia bản quá rồi.

Hần đưa tay đẩy nàng ra, trầm giọng nói: "Đứng cho vững!"

Nàng cảm nhận được mình đang bị ghét bỏ. Cho nên có vài phần lúng túng, trong lòng lâm bầm một câu: Tuyệt đối không thể cùng hần so đo tính toán được, người này có hội chứng thái giám, cho nên chán ghét nữ nhân cũng là phải thôi!

Nghĩ như vậy, nàng liền mở miệng nói: "Cảm ơn huynh, hiện giờ huynh có thể đi rồi."

Cùng hần ở chung một phòng, thật khiến nàng có phần không được an tâm cho lắm.

Ngộ nhớ Trần di nương kia nửa đường quay lại, thì phải làm sao?

Trình Tri Quân nhìn nàng một cái thật sâu, liền đi ra ngoài, chân hần có chút nghiêng lệch, bước đi khập khiễng. Hôm nay, hần cũng không có mang theo cây gậy, thoát nhìn có chút xót xa trong lòng.

Trong lòng nàng thầm than một tiếng, thật đáng tiếc, vốn là một người đẹp như ngọc khác, vậy mà bây giờ tựa như ngọc đá bị người phá hư.

Trình Tri Quân rời đi, Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua con chuột kia, rồi vội kêu Thái Liên đi vào.

Thái Liên vừa thu dọn con chuột, rồi vừa nói: "A? Trên đầu con chuột tại sao lại có một cây châm bạc?"

Lâm Cảnh Nhân giả vờ ho nhẹ một tiếng, rồi nói: "Cái không biết, em cũng chớ nên hỏi, mau giải quyết con chuột này đi, còn nữa, nhớ là phải gờ cây châm kia ra, rồi ném nó xuống đáy hồ."

Thái Liên gật đầu nói: "Đã hiểu rõ."

Bởi vì quan tâm Lâm Cảnh Nhân, cho nên có đôi lúc Thái Liên cũng nói rất nhiều. Nhưng nàng làm việc thì vô cùng lưu loát và nhanh nhẹn. Những chuyện này, chỉ trong chớp lát liền đã nhanh chóng hoàn thành hết.

Về phần cái này hãy nói sau. Tạm thời nói đến chuyện Trình Tri Hiểu đặt chân ở lại Hòa Xuân viên.

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nguyệt đã mơ mơ màng màng đẩy cửa đi vào.

Nàng chỉ cảm giác được toàn thân nàng nóng rang không ngớt. Vừa mở cửa ra, liền đã nhìn thấy Trình Tri Hiểu nằm ở trên giường, màn che một nửa đã được buông xuống.

Lâm Cảnh Nguyệt có chút sững sờ. Vào lúc này, dường như hiểu được chút xú vẩn đề, đại khái là nàng đã bị trúng dược. Có điều, lý trí của nàng hiện giờ đã mơ hồ, căn bản cũng không kịp suy nghĩ: Thuốc này là để hạ lên người Lâm Cảnh Nhân, vì sao lại trúng vào người nàng.

Vào lúc này nàng có thể rời đi, nhưng cả cơ thể nàng đã bị dục niệm không chế rồi. Nàng trầm nghĩ, nếu rời đi vào lúc này, gặp phải một nam tử khác, vậy nàng thà đi tìm cái chết còn hơn.

Nàng lại nhìn Trình Tri Hiểu đang nằm im ở trên giường kia. Ngay lập tức, nàng cảm giác được miệng và đầu lưỡi của mình khô khốc, đắng chát.

Nàng do dự một hồi, quyết định đi đến bên giường.

Đây cũng là tâm tâm niệm niệm của nàng đối với hần a.

Trong lúc Trình Tri Hiểu nửa mê nửa tỉnh, hần cảm giác được có một cơ thể ấm áp, thơm ngát mùi hương đang nhích lại gần hần.

Bỗng chốc hần bị dọa đến mắt cũng phải mở to.

Lúc nhìn thấy Lâm Cảnh Nguyệt xuất hiện ở tại nơi này, hần giật mình vội nói: "Nhị tiểu thư, sao cô nương lại ở đây!"

Lâm Cảnh Nguyệt cũng không hồi đáp, um um một tiếng, liền hướng về hần mà cuồng nhiệt hôn lấy.

Lập tức, hần liền đẩy nàng ra xa. Bởi vì, hần biết rõ, hần đến Lâm phủ với mục đích gì. Cho nên tuyệt đối không thể ở chung một phòng với Lâm Cảnh Nguyệt được. Nếu không, con đường làm quan của hần sẽ rất xa vời.

Nhưng Lâm Cảnh Nguyệt đã nhanh tay phối hợp kéo ra y phục của mình, cơ thể trắng như tuyết đã bày ra trước mặt Trình Tri Hiểu,

Hắn khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng xuống yết hầu, có thể hắn cảm thấy nữ nhân không phải là thứ trọng yếu, nhưng hắn không phải là hòa thượng ăn chay. Cho nên, khi nhìn thấy cơ thể xinh đẹp của Lâm Cảnh Nguyệt tựa như nụ hoa mới chớm nở, một bông hoa trắng nhỏ đang chờ người đến hái, cả cơ thể hắn vào lúc này cũng đã nóng ran lên rất nhiều.

"Trình đại ca, muội thích chàng, hãy muốn ta đi..." Âm thanh mềm mại vang lên bên tai của Trình Tri Hiếu.

"Trình đại ca, là muội tự nguyện, muội đảm bảo, sau khi hai ta ở cùng nhau, muội sẽ không nói với ai hết." Lâm Cảnh Nguyệt mau chóng nói ra lời thề sắt son để đảm bảo, còn về phần kế tiếp, cũng không còn kịp để cho Lâm Cảnh Nguyệt suy tính nữa rồi.

Hiện giờ nàng chỉ dự đoán mình sẽ cùng người nam nhân ở trước mặt này mà ân ái ái! Sau đó sẽ được gả đi, và làm phu nhân của nhà quan mà thôi.

Lâm Cảnh Nguyệt lại nhớ tới mẫu thân đã từng dạy nàng những chuyện vụng trộm kia, nàng liền lập tức duỗi tay về phía người của Trình Tri Hiếu mà sờ soạng.

Nói cho cùng, Trình Tri Hiếu cũng là một nam tử trẻ tuổi huyết khí phương cương* (có huyết khí, có tình lực). Hơn nữa, bản thân hắn cũng không phải là người có đủ kiên trì, còn định nói với Lâm Cảnh Nguyệt, về sau đừng dây dưa với hắn nữa. Nhưng chưa nói gì, thì hắn đã nhanh chóng ôm lấy Lâm Cảnh Nguyệt. Áp chế dưới thân mình.

Chuyện kể tiếp liền như nước chảy thành sông.

Còn về phía Lâm Cảnh Nhân, nàng đã ngủ được một lát. Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, liền lặng lẽ phân phó Thái Liên đi đến Hòa Xuân viên làm một chút chuyện.

Chuyện này đối với Thái Liên có chút thấp thỏm và lo lắng, nàng không ngờ tiểu thư lại bảo nàng đến Hòa Xuân viên phóng hỏa a.

Nhưng rốt cuộc Thái Liên cũng phải đi.

Sau khi phóng hỏa xong, Thái Liên liền lớn tiếng hô to: "Cháy! Cháy rồi!"

Không mất bao lâu, liền có một đám gia nhân tụ họp lại đây để mà chữa cháy.

"Chuyện gì đã xảy ra!" Lâm Tân Mẫn có chút hoảng sợ nhìn ngọn lửa ở trong sân nhỏ.

"Nô tỳ, nô tỳ phụng mệnh của đại tiểu thư mang canh giải rượu đến cho Trình đại công tử, nhưng khi đến đây đã nhìn thấy lửa cháy rồi." Thái Liên có chút căng thẳng, có điều vẫn dựa theo lời căn dặn của Lâm Cảnh Nhân mà làm.

Bởi vì trời tối, nên không ai nhìn thấy Thái Liên đang căng thẳng, lại đang có cháy nhà, nên tất cả mọi người cũng đều tập trung chữa cháy. Vì thế, đâu còn ai có tâm tư mà chú ý một tên nha hoàn con con như Thái Liên chứ.

"Có ai không, mau chữa cháy!"

"Trình đại công tử còn ở trong đó, chưa có ra ngoài!" Trong đám người, không biết là ai đang hô to một câu này.

Khóe môi của Lâm Cảnh Nhân kéo ra một nụ cười, tiếp theo xoay người đi về phía trước, Ngọc Oanh thấy thế liền kéo nàng lại: "Đại tiểu thư, người đang muốn làm gì?"

Trên khuôn mặt của Lâm Cảnh Nhân đã đầy nước mắt, âm thanh nghẹn ngào nói ra: "Ta muốn đi cứu Trình đại ca!"

Thái Liên vội khuyên can: "Đại tiểu thư! Việc này quá nguy hiểm rồi!"

"Không, hắn chính là phu quân tương lai của ta, ta nhất định phải cứu hắn, cho dù hai người bọn ta có đi trên đường hoàng tuyền, thì cũng phải đi chung!" Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân thật khiến người ta không tự chủ được mà có chút rung động.

Trong lòng ai nấy cũng đều nghĩ rằng, Trình đại công tử này quả thực là có phúc khí rất tốt, có thể khiến một người nữ tử đối đãi thật lòng đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Bắt kẻ thông dân

Lâm Cảnh Nhân cố ý làm ra bộ dáng như thế, mục đích chính cũng chỉ muốn để cho tất cả mọi người biết rõ rằng, đại cô nương của Lâm gia si tình đến cỡ nào, mà vị hôn phu của nàng lại tuyệt tình đến như thế!

Danh tiếng tốt thì ai mà chẳng muốn chứ? Nếu nàng đã có cơ hội giẫm đạp đôi cậu nam nữ kia, lại được đòi lấy một danh tiếng tốt, có sao lại không làm?

Mặc dù Lâm Tân Mẫn chẳng hề để ý quan tâm gì đến đứa con lớn này, nhưng nàng vẫn là nữ nhi của hắn, hơn nữa còn phải gả cho Trình Tri Hiểu, nếu để nó xảy ra chuyện gì, vậy nhân duyên của bọn họ với Trình gia sẽ như thế nào đây?

Lâm Tân Mẫn khoác tay áo, ra lệnh: "Hai người các ngươi đi vào đó, cứu người ra đây!"

Mặc dù phòng đang bị cháy, nhưng không quá lớn. Muốn đem người ra ngoài bình yên vô sự, cũng không mất quá nhiều sức lực.

Lâm Cảnh Nhân không phải không nghĩ đến chuyện, sẽ để đôi cậu nam nữ này bị thiêu cháy ở trong phòng, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi. Vì người mới vừa đến, lại chết ở trong phủ, chuyện này mà nói ra nhất định sẽ kinh động đến quan phủ. Có thể sẽ không liên lụy đến nàng. Nhưng mà, nếu Trình Tri Hiểu chết trong phủ Lâm gia, thì Trình giachắc chắn sẽ không muốn nữ nhi của Lâm gia gả vào, vậy nàng làm sao mà gả cho Trình Tri Quân được.

Và lại dầu gì đi nữa, thù ở kiếp trước, nàng bị móc mắt cắt tay, làm sao mà không thể không báo đây. Nàng bắt bọn họ phải chết, nhưng không thể có cái chết nhanh gọn lẹ như vậy đâu.

Có khi chết cũng không phải là loại chuyện đau khổ gì, nhưng sống thì lại có hàng ngàn hàng vạn lần biện pháp khiến cho bọn họ phải đau khổ gấp trăm lần.

Không mất bao lâu thời gian, chỉ trong chớp lát người đi vào đã dẫn theo hai người đi ra.

Hai người đó quần áo không chỉnh tề, rõ ràng chính là Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt. Hiện giờ hai người đó vẫn đang mặc áo trong, không để lộ thân thể ra ngoài, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết. Bên trong đó, hai người đã làm cái gì.

Chiếc áo này là do hai người bọn họ tạm thời mặc vào! Nếu không, chẳng lẽ mang cả thân thể trần truồng mà đi ra ngoài gặp người sao.

Bởi vì nơi này có cháy, cho nên người xúm lại cũng không ít, Trình Tri Quân cũng tới đây, đang đứng trong đám người, cười có như không nhìn một màn này ở trước mắt.

Lâm Cảnh Nhân bắt gặp ánh mắt của Trình Tri Quân đang nhìn nàng, cơ thể khẽ run lên. Mặc dù, người này có nói không quan tâm Lâm Cảnh Nguyệt, nhưng nàng đang hăm hại đến nương tử chưa lập gia đình của hắn, hắn sẽ không ghi hận lên nàng đó chứ?

Lâm Cảnh Nhân cảm thấy, bản thân nàng không thể nhìn thấu trong lòng của Trình Tri Quân đang suy nghĩ cái gì.

Nàng nhìn qua hai người ở trước mắt mình, chớp mắt một cái, liền thê lương lên tiếng: "Cảnh Nguyệt! Vì sao hai người các ngươi lại ở cùng nhau!

Vừa nãy mọi người còn chưa có phản ứng, lại nghe được tiếng gào thê lương của Lâm Cảnh Nhân. Ngay lập tức tinh thần của mọi người liền hồi phục trở lại, phải nha, nhị tiểu thư sao lại ở chung một phòng với Trình đại công tử chứ!

Về mặt và bộ dáng hiện giờ của nàng vô cùng đau khổ, tiếp theo là, thân thể khẽ run một cái, liền té xuống.

Lúc nàng ngã xuống, trong lòng nàng còn có suy nghĩ. Là nghĩ đến chuyện không mất bao lâu nữa toàn bộ thành Thanh Châu sẽ dấy lên một tin đồn. Đó là chuyện của vị đại tiểu thư phủ Lâm Gia bị chính muội muội thân sinh của mình ngang ngược cướp đi vị hôn phu. Khiến nàng tức đến độ phải ngất xỉu, vị cô nương này thật sự rất đáng thương a.

Ở bên ngoài, Trần di nương rất giỏi giả vờ. Nếu ngày kia đến, nàng muốn đối phó với Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt sẽ khó tránh việc bị người ta mắng cho một câu bạch nhãn lang, nhưng chuyện này mà phát sinh rồi, cho dù nàng đối xử với Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt ra sao đi nữa, thì mọi người cũng sẽ không cảm thấy Lâm Cảnh Nhân nàng không biết tri ân báo đáp.

Cướp đoạt phu quân của người ta, chẳng lẽ còn trông cậy người ta cùng với người chung chồng sao?

Lúc rơi xuống đất, nàng dùng tốc độ chậm chậm để té xuống, nàng không muốn mình bị đau. Vừa hay, Trình Tri Quân lại nhanh chân bước đến, vươn tay đỡ lấy Lâm Cảnh Nhân vào trong lòng mình.

Chỉ là vừa đỡ được chút xíu, thì đã nhìn thấy Thái Liên chạy đến.

Thái Liên vội chạy đến đỡ lấy tiểu thư từ trong tay Trình Tri Quân.

Thái Liên có chút không thể lý giải được nhìn Lâm Cảnh Nhân, những chuyện phát sinh này đều là do tiểu thư nhà mình phân phó, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy tiểu thư nhà mình đang đau lòng đến độ phải ngất xỉu? Chớ không phải là, mặc dù tiểu thư làm như vậy, nhưng vẫn không nỡ buông bỏ Trình đại công tử chẳng?

Nghĩ đến đây, Thái Liên lại liếc nhìn quần áo không chỉnh tề của Trình Tri Hiểu, trong lòng nổi lên một tia chán ghét. Vốn còn cho rằng hắn sẽ là phu quân của tiểu thư nhà nàng, không ngờ, ngày hôm nay, hắn và Lâm Cảnh Nguyệt lại quấn quýt ở cùng nhau.

Nếu hắn thật sự vì tiểu thư mà suy nghĩ, thì cứ cho là nhị tiểu thư kia cố ý mãi bám lấy hắn, thì hắn cũng có thể cự tuyệt mà. Chuyện giờ xảy ra như thế, thì tính được gì đây!

Lâm Cảnh Nguyệt thấy người ở đây, lập tức liền hiểu rõ, chuyện của nàng và Trình Tri Hiểu, đã bị người khác biết hết rồi, nàng liền la lên một tiếng, tiếp theo chạy đến bên cạnh của Trần di nương, nước mắt tuôn như mưa.

Trần di nương cũng đã bị chuyện phát sinh làm cho giật mình, chỉ có trời biết, nàng vừa mới đi khắp nơi để tìm Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân, hy vọng sẽ bắt được hai người đó, để Lâm Cảnh Nguyệt có thể được gả cho Trình Tri Hiểu.

Và lại, Lâm Tân Mẫn đâu biết kế hoạch của Trần di nương là gì. Hoặc giả là, cơ bản Trần di nương cũng không có bàn bạc với ông ta về kế hoạch của bà. Mà bà dĩ nhiên sẽ không để cho Lâm Tân Mẫn biết được bà đối xử như thế với Lâm Cảnh Nhân đâu.

Vì thế, bà định dùng cách bắt gian, để khiến cho Lâm Cảnh Nhân không thể không gả cho Trình nhị công tử.

Nhưng ai mà ngờ, chẳng những không tìm được sai lầm của Lâm Cảnh Nhân, mà lại nhìn thấy nữ nhi của mình ở cùng với Trình Tri Hiểu.

Mặc dù bà đang rất tức giận, nhưng nói cho cùng cũng là nữ nhi của mình, vào lúc này bà con phải suy nghĩ cho Lâm Cảnh Nguyệt, nữ tử quan trọng nhất là danh tiếng, nếu để danh tiếng bị phá hủy, Trình phủ không giữ lời thì làm sao bây giờ?

Lập tức, Trần di nương liền ôm lấy Lâm Cảnh Nguyệt, khóc lóc la hét nói ra: "Nguyệt nhi đáng thương của ta, con như vậy là vì sao?"

Trần di nương lại giận dữ nhìn thoáng qua Trình Tri Hiểu: "Trình đại công tử, vì sao ngươi lại có thể ra tay với Nguyệt nhi như vậy! Nguyệt nhi chính là muội muội của Cảnh Nhân, nếu chuyện này truyền đi, ngươi nói xem, nó làm sao mà ngẩng đầu làm người đây hả?"

Trình Tri Hiểu nhìn một màn trước mắt, cũng có chút lúng túng. Mặc dù, nói Lâm Cảnh Nguyệt chủ động quyến rũ hắn, nhưng hai người dù sao cũng đã gao nấu thành cơm. Vốn dĩ hắn còn nghĩ hai người bọn họ chỉ là cặp uyên ương ngắn ngủi mà thôi!

Nhưng ai mà ngờ, lại để nhiều người bắt gặp đến như vậy.

Bị Trần di nương nói những lời này, chẳng phải có ý muốn nói chính hắn là một kẻ không công, chà đạp lên nữ nhi của bà ấy sao!

Trình Tri Hiểu muốn mang chuyện Lâm Cảnh Nguyệt đi quyến rũ hắn mà nói ra. Nhưng suy nghĩ lại, hắn vẫn nên nhịn xuống, chuyện đã đến nước này, thì đã không còn đường lui rồi. Hắn không thể để cho người khác nói rằng hắn đã ngủ với nhị cô nương của Lâm gia, rồi lại còn dự định phải bỏ không nhận.

Đến lúc đó, chẳng những danh tiếng của Lâm Cảnh Nguyệt bị mất, mà hắn cũng sẽ tiêu luôn.

Vì vậy, hắn lập tức bày ra bộ dáng đứng đắn, chấp tay nhìn Trần di nương nói ra: "Tri Hiểu làm ra chuyện sai, nguyện ý lĩnh phạt, cũng nguyện ý chịu trách nhiệm, thỉnh bá mẫu hứa hôn Cảnh Nguyệt gả cho ta!"

Đúng lúc này, Lâm Cảnh Nhân liền 'thong thả tỉnh dậy', mặt mũi tràn đầy đau khổ, suy yếu vô lực nhìn Trình Tri Hiểu, tức giận nói: "Trình Tri Hiểu, ngươi làm như vậy, còn ta thì để ở đâu đây?"

Trình Tri Hiểu thoáng nhìn qua Lâm Cảnh Nhân, vẻ mặt có vài phần khó xử. Nếu không phải mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân chính là nữ nhi của nhà họ Vương, sở hữu đồ cưới cực phẩm, thì với hắn, nữ nhân này chẳng cần phải có kỹ gì. Nhưng giờ khắc này mà nói, Trình Tri Hiểu không thể không để ý đến cảm nghĩ của Lâm Cảnh Nhân được.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lựa chọn

Mặc kệ là ra sao, bị nói như thế nào. Hắn nhất định phải cưới được Lâm Cảnh Nhân!

Vì thế, Trình Tri Hiểu liền nhìn đến nàng, vẻ mặt ảo não, nói ra: "Cảnh Nhân, ta biết sai rồi, xin nàng hãy tha thứ cho ta đi."

Âm thanh của Lâm Cảnh Nhân có vài phần run rẩy: "Các người đã như vậy rồi, bảo ta phải tha thứ như thế nào đây?"

Ngay lúc Trình Tri Hiểu đang định nói gì đó, thì Lâm Tân Mẫn đã trầm giọng nói ra: "Những người không liên quan đều lui xuống hết đi!"

Hôm nay, thể diện của Lâm phủ đã hoàn toàn bị mất hết! Lâm Tân Mẫn rất tức giận.

Lâm Cảnh Nguyệt và Trình Tri Hiểu được an bài đi đổi lại y phục mới.

Còn Lâm Cảnh Nhân, vào lúc này, đã được an bài ngồi chờ tại gian nhà chính.

Hiện giờ, còn ai dám nói, Lâm Cảnh Nhân rất suy yếu, không thể ngồi lâu đâu chứ?

Lâm Tân Mẫn ngồi tại vị trí chủ vị, Trần di nương đang đứng cạnh bên. Tiếp theo ở phía dưới, là Trình Tri Quân và Lâm Cảnh Nhân đang ngồi đối diện nhau.

Vào lúc này, âm thanh của Trần di nương đang rất buồn bã, thỉnh cầu Lâm Tân Mẫn: "Lão gia, Cảnh Nguyệt nó vô tội, chàng không thể nhất thời hồ đồ, mà xử tội Cảnh Nguyệt!"

Lâm Cảnh Nhân nghe vậy, trong lòng liền cười lạnh. Chuyện đã phát sinh đến như thế, mà vẫn còn nói, Lâm Cảnh Nguyệt vô tội ư? Nếu đòi lại góc độ mà nhìn, chuyện này xảy ra trên người nàng, e là Trần di nương, sẽ không nói nàng vô tội rồi, phải không?

Hiện giờ, Trình Tri Quân vẫn đang ung dung thưởng thức một ngụm trà. Đường như, chuyện đang xảy ra, không có quan hệ gì đối với hắn cả.

Lâm Cảnh Nhân dè dặt, cẩn trọng nhìn thoáng qua Trình Tri Quân. Hiện giờ, hết thảy mọi chuyện đều phát triển dựa theo kế hoạch của nàng. Duy chỉ có một thứ khiến nàng cảm thấy không an tâm, đó chính là Trình Tri Quân kia.

Lỡ như Trình Tri Quân, hắn chết sống cũng không muốn cưới nàng, thì nàng phải làm sao?

Nàng thật sự không muốn gả cho một người nam nhân nào khác đâu.

Chẳng lẽ, đến lúc đó, nàng lại đi hạ độc giết chết phu quân mình? Nàng không thể làm như thế được.

Cho nên, suy đi nghĩ lại, Trình Tri Quân chính là lựa chọn tốt nhất!

Nếu là kiếp trước, nàng tuyệt đối sẽ không cần phải lo lắng hay đắn đo như bây giờ.

Nhưng nghĩ lại mà nói, cơ thể hắn đang có bệnh, còn sắp sửa đi gặp Diêm vương gia, thì làm gì còn có quyền được lựa chọn.

Đáng lẽ, nàng chịu gả cho hắn, hắn phải nên vui mừng mới đúng à.

Chỉ có điều, sau những ngày chung đụng với hắn, nàng cũng không dám nghĩ như thế nữa.

Trình Tri Quân hiện giờ so với kiếp trước, rõ ràng là mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Trên người hắn, dường như đang có một lớp sương mù bao phủ, thực khiến người ta nhìn không thấu, hiểu không ra, vị nam nhân này thật sự là người như thế nào nữa.

Ấy dà, bất kể là như thế nào, thì ở kiếp trước, đích xác Trình Tri Quân phải chết trắng cổ, đối với điểm này nàng không thể nghi ngờ. Cho nên, mặc kệ hắn là hạng người gì, chỉ cần nàng gả đi, dù phải bắt nàng chịu đựng nửa năm hay một năm, cũng không là gì to tát cả.

Vào lúc này, Trình Tri Hiểu và Lâm Cảnh Nguyệt đã mặc lên người y phục tử tế, quay trở lại.

Đôi mắt của Lâm Cảnh Nguyệt đã đỏ hồng, nàng quỳ xuống đất mà khóc nức nở.

Nghe tiếng nàng khóc, thật khiến người ta phải đau lòng, đứt cả ruột gan!

Lúc này, Trình Tri Hiểu đang quan sát Lâm Cảnh Nhân.

Chỉ thấy, nàng đang cúi đầu, ánh mắt rối rắm, nhẹ cau mày.

Một màn này rơi vào trong mắt hắn, thực khiến hắn không thể không nghĩ: Hắn đã tổn thương nàng biết bao nhiêu.

"Cảnh Nhân, ta biết, bản thân ta thực sự rất có lỗi với nàng, nhưng tình cảm ta đối với nàng, đều là thật lòng!" Trình Tri Hiểu tha thiết, chân thành nói ra.

Thiếu chút nữa nàng đã bật cười ra tiếng rồi. Đã từng tị với muội muội của nàng, vậy mà còn dám nói là thật lòng với nàng hử. Xem ra, không phải là Trình Tri Hiểu muốn thật lòng với nàng, mà là đang thật lòng với phần đồ cưới của nàng thôi!

"Trình đại công tử, Cảnh Nguyệt đã thành ra như thế này rồi. Ngươi nói thử xem, nên làm như thế nào đây." Trần di nương nhìn thấy thái độ của Trình Tri Hiểu đối với Lâm Cảnh Nhân như thế, liền cảm thấy có chút chướng mắt. Vì vậy, mau chóng cắt đứt lời nói của Trình Tri Hiểu.

Trình Tri Hiểu ngập ngừng, do dự một lát. Rồi chấp tay nhìn Trần di nương và Lâm Tân Mẫn, nói: "Bá phụ, bá mẫu, Tri Hiểu biết mình đã làm sai, về phần Cảnh Nguyệt, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Nhưng đối với Cảnh Nhân thì ta tuyệt đối không thể phụ lòng nàng ấy!"

"Hửm? Vậy ý của ngươi là?" Lâm Tân Mẫn vui mừng hỏi.

Trình Tri Hiểu chấp tay, nói ra: "Thỉnh bá phụ hứa hôn Lâm Cảnh Nhân và Cảnh Nguyệt cho ta! Ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với hai tỷ muội nàng ấy!"

Lâm Tân Mẫn nghe vậy cũng không có nổi giận, mà chỉ là đang suy nghĩ.

Ông âm thầm quan sát:

Trình Tri Quân, không phải là đứa con rể mà hẳn mong đợi.

Trình Tri Hiếu mới thật sự là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, Lâm Cảnh Nhân, đứa nhỏ này lại quá hiền lành, nếu gả nó cho Trình Tri Hiếu, chỉ sợ nó quản không nổi hẳn.

Chi bằng, cứ để hai tỷ muội nó cùng gả về cho Trình Tri Hiếu. Về sau, chúng nó liên thủ lại, cũng dễ dàng giữ chặt lòng hẳn hơn!

Lâm Cảnh Nhân nghe thế, suy chút nữa là đã nhảy dựng lên rồi. Hiện giờ, nàng muốn bay đến tặng cho hẳn một cái bạt tay nha! Hai nữ hầu một chồng, nào của hẳn lớn cỡ nào vậy! Chuyện vô sỉ như thế mà cũng dám đem nói ra ư!

Tuy rằng, từ sớm nàng đã biết được Trình Tri Hiếu rất ư là vô sỉ. Nhưng vào giờ khắc này đây, nàng không khác chế được, máu nóng đã dâng lên cuộn rồi!

Lâm Tân Mẫn đồng ý, nhưng Trần di nương lại không đồng ý.

Nếu để Lâm Cảnh Nhân gả đi, với thân phận hiện giờ của ả, khẳng định sẽ được làm chính thê.

Bản thân bà đã bị mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân đè ép cả đời, làm sao có thể để nữ nhi mình bị Lâm Cảnh Nhân áp chế cả đời được?

Vì vậy, Trần di nương liền dịu dàng, nói: " Lão gia, ta cảm thấy chuyện này vẫn không ổn. Hiện giờ, Cảnh Nguyệt đã bị Tri Hiếu chiếm đoạt, tất nhiên phải gả nó cho Tri Hiếu rồi, nhưng Cảnh Nhân thì sao? Còn Trình nhị công tử nữa? Trình nhị công tử cũng có hôn sự với Lâm phủ chúng ta. Ban đầu đã được định ra như thế, nếu giờ, một đứa nữ nhi nhà Lâm gia cũng không gả cho hẳn. Chẳng phải, sẽ để người khác nghĩ rằng, vì hẳn mang trọng bệnh, mà Lâm gia chúng ta ghét bỏ hẳn sao?"

Có vẻ Trần di nương cũng không kiêng kỵ mặt mũi cho Trình Tri Quân gì cả, chuyện hẳn có bệnh cũng có thể ngang nhiên nói trước mặt mọi người.

Dù sao, gả đi cũng đâu phải là nữ nhi của bà, gả đi cũng chỉ có thể là Lâm Cảnh Nhân. Xem như Trình Tri Quân có ghi hận với Lâm gia đi nữa, thì cuối cùng cũng chỉ biết trả thù lên người Lâm Cảnh Nhân mà thôi.

Trình Tri Quân nhướn mày, nhìn thoáng qua Trần di nương. Trong lòng mang theo chút hương vị trào phúng, nhưng hẳn cũng không mở miệng nói thêm gì.

Lâm Tân Mẫn cẩn trọng, cân nhắc lại lời nói của Trần di nương. Chi im lặng cầm lấy ly trà uống một ngụm. Ánh mắt chột sáng, nhìn người ở phía dưới.

Sau đó, ông lại quay sang nhìn Lâm Cảnh Nhân, mở miệng hỏi: "Cảnh Nhân, con nghĩ thế nào?"

Không nghĩ tới Lâm Tân Mẫn lại đi hỏi nàng một câu như vậy, nhưng nghĩ nghĩ thì đã hiểu rõ.

Mục đích của ông, chính là không muốn để người khác cảm thấy rằng Lâm gia bức nàng gả cho Trình Tri Quân.

Không, cũng không phải là ý này!

Suy nghĩ vụt thoáng qua, Lâm Cảnh Nhân liền triệt để thấu hiểu mọi thứ.

Chỉ có một lý do để ông hy vọng nàng chọn Trình Tri Hiếu, chính là:

Không phải Lâm gia ghét bỏ Trình Tri Quân, mà là do nàng, vị đại tiểu thư, chết sống gì cũng kiên quyết gả cho Trình Tri Hiếu.

Đến lúc đó, tin này truyền đi, ông vừa được lợi, lại còn bảo toàn danh tiếng của Lâm gia.

"Cảnh Nhân, con đừng sợ, bất kể lựa chọn ra sao, cha cũng sẽ không để con phải ủy khuất!" Lời này của ông là đang an ủi. Nhưng sự thật là bảo nàng hãy chọn Trình Tri Hiếu. Ông sẽ giúp nàng an bài mọi thứ thật tốt, nàng đừng lo lắng!

Vào giây phút này, trên mặt nàng đã mang theo nụ cười rạng rỡ, rơi vào trong mắt mọi người, nụ cười ấy lại chính là kiên cường, chính là mạnh mẽ.

Nhìn hai vị nam tử ở trước mặt mình, Lâm Cảnh Nhân biết rõ. Đã đến thời điểm để nàng thật sự lựa chọn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mọi thứ đã kết thúc rồi

Một người, bảng vàng đề tên, từng bước mây xanh, Trình Tri Hiểu.

Một người, bệnh nặng quần thân sẽ phải xuống mồ, Trình Tri Quân.

Nàng muốn lựa chọn ai?

Kiếp này, nàng sẽ không tái diễn lại sai lầm của kiếp trước!

Hiện giờ, trong ánh mắt của Trình Tri Quân mang chút trào phúng.

Theo hần dự đoán, căn bản không cần chọn, thì hần cũng đã biết đáp án rồi.

Chỉ có điều, hần có chút khó hiểu. Lúc này, vì sao Lâm Cảnh Nhân lại bảo hần cùng đi bắt kẻ thông dâm..

Nghĩ nghĩ, hần cũng có vài phần nhìn không thấu, rốt cuộc trong lòng nàng là đang suy nghĩ điều gì.

Hần lặng lẽ nhìn nàng.

Vừa lúc đó, giọng nói thanh thanh trong trong của Lâm Cảnh Nhân vang lên:" Ta sẽ gả cho Trình nhị công tử."

Nghe vậy, Trình Tri Quân có hơi sững sờ, nàng ấy, thật sự chọn hần sao?

Về phía Lâm Cảnh Nguyệt và Trần di nương, vừa nghe được như thế, liền thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ còn đang lo lắng Lâm Cảnh Nhân sẽ ngoan cố đòi gả cho Trình Tri Hiểu!

Vào lúc này, về mặt Lâm Tân Mẫn có chút khó tin nhìn Lâm Cảnh Nhân, mở miệng nói ra:"Cảnh Nhân, có phải con đang lo lắng chuyện con và muội muội cùng nhau gả đi, sẽ chịu nhiều ủy khuất không? Con là đích nữ của ta, tất nhiên sẽ được làm chính thê. Còn Cảnh Nguyệt, về sau cũng chỉ là thiếp thất... Hiện giờ, hai tỷ muội các người..."

Lâm Cảnh Nhân liền nhanh chóng cắt đứt lời nói của Lâm Tân Mẫn, cất giọng nói ra: "Phụ thân, lòng con đã quyết. Cuộc đời này ta với trình đại ca là có duyên mà không có phận. Ta không thể để cho phụ thân khó xử, lại không thể để Lâm gia phải khó xử, ta muốn gả cho Trình nhị công tử!"

Lời này của Lâm Cảnh Nhân rất là đường hoàng, nhưng lọt vào tai của Trình Tri Quân, thì lại trở thành lời nói không thật lòng. Hừ, xem ra, nàng đã có trù tính từ trước rồi. Và sự thật là nàng ấy không hề muốn gả cho đại ca hần.

Có điều là, Trình Tri Quân nghĩ mãi cũng không ra, vì có gì Lâm Cảnh Nhân lại trù tính như thế: Bỏ đi Trình Tri Hiểu, mà lựa chọn hần?

Trình Tri Quân liền âm thầm quan sát nàng, tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Cảnh Nhân không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trình Tri Quân.

Dưới ánh nhìn của hần, dường như nàng đang cố che giấu vài thứ cảm xúc gì đó.

"Cảnh Nhân, nàng..Ta biết, nàng chỉ nhất thời tức giận thôi. Về sau, ta bảo đảm sẽ đối tốt với nàng, trừ hai tỷ muội nàng ra, ta sẽ không nạp thêm bất kỳ ai làm thiếp nữa!" Trình Tri Hiểu vội nói.

Lâm Cảnh Nhân nhướn mày nhìn Trình Tri Hiểu, âm thanh lạnh nhạt: "Trình đại công tử, tìm ta đã bị người đâm một nhát, ta tuyệt đối, không gả cho người!"

Tin vào lời nói của hần, chỉ bằng đi tin lời của quý còn tốt hơn! Kiếp trước, hần cũng chưa từng dùng lời thề sắt son này mà hứa hẹn với nàng. Nhưng kết quả cuối cùng mà nàng phải gánh chịu là gì đây hả?

"Cảnh Nhân, ta phải làm gì mới khiến nàng bằng lòng gả cho ta?" Trình Tri Hiểu, hần tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho Lâm Cảnh Nhân.

Đây là một núi vàng còn sống!

Vì con đường làm quan, dù có phải liều mạng, hần cũng phải cưới nàng về.

"Cảnh Nhân...Tri Hiểu, nó cũng đã biết sai..." Lời nói của Lâm Tân Mẫn còn chưa nói dứt.

Thì Trình Tri Quân, người mà này giờ chưa từng lên tiếng, đã đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Vừa đi, vừa lạnh giọng nói:"Xem ra, chuyện này không phải là chuyện của ta rồi."

Vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã bị dọa đến hết hồn rồi, nàng chỉ muốn hét lên một tiếng, Trình Tri Quân đừng đi, đừng đi nha! Lỡ hần cự tuyệt cưới

nàng, vậy nàng phải làm sao, làm sao bây giờ?

Ngay tại thời khắc ấy, ánh mắt của nàng và Trình Tri Quân đã giao nhau.

Trong đôi mắt của nàng còn mang theo chút khẩn cầu.

Hắn không nói gì, chỉ dờ mắt nhìn đến Trình Tri Hiểu, cười một tiếng chế giễu: "Ngày mai, ta sẽ đi gặp Thái tổ mẫu, kể cho người nghe một chút chuyện vui của ngày hôm nay. Đại ca đã chiếm đoạt nhị tiểu thư, lại còn muốn chiếm luôn vị đại tiểu thư nhà người ta. Haizz, quả nhiên, ham muốn quá lớn!"

Trình Tri Hiểu nghe thấy Trình Tri Quân nhắc đến thái tổ mẫu của mình, trên mặt chợt lóe qua một chút sầu não. Hừ, sao hắn lại quên mất, phía trên còn có một lão bà yêu tinh!

Ánh mắt Trình Tri Quân vô cùng lạnh lùng, nhìn Lâm Tân Mẫn nói ra: "Lâm bá phụ, ta biết, ông rất xem thường một người bệnh nặng như ta. Cho nên, ông mới không muốn đem nữ nhi của mình gả đi! Chuyện này cũng không đáng ngại, không gả thì thôi vậy. Có điều, ta lại là người thích hàn huyên tâm sự. Lỡ như, ra ngoài rồi, ta có lỡ miệng nói rằng nhị tiểu thư đã vứt bỏ ta, rồi đi quyến rũ tỷ phu của mình, hay đại loại là ông đã ép buộc vị đại tiểu thư đây phải gả cho đại ca ta thì...! Chắc, chẳng qua, ta cũng chỉ là kẻ thân mang trọng bệnh, có mất mặt chút cũng chẳng sao. Nếu chuyện này mà truyền đi, làm cho tất cả các người ở đây phải mất vui, có tức giận, thì ta cũng chẳng buồn để tâm đến!"

Nghe Trình Tri Quân nói thế, trái tim đang treo lơ lửng trên cành cây của Lâm Cảnh Nhân đã được đặt xuống, thì ra là hắn muốn giúp nàng!

Uh! Tuy lời nói của hắn có hơi vô lại, nhưng cũng chỉ để đối phó với một số người còn vô si hơn thôi! Nếu hắn không bày ra bộ dạng bình nứt không sợ vỡ, thì quả thực có chút khó đối phó nha!

"Lão gia, chuyện đã thành ra thế này, nhị công tử cũng đã nguyện ý cưới Cảnh Nhân, Cảnh Nhân lại không cảm thấy ủy khuất, cũng nguyện ý gả cho nhị công tử. Vậy, chuyện này chúng ta cứ quyết định vậy đi!" Trần di nương vội nói.

Lâm Tân Mẫn hiểu rõ, bản thân ông rất xem thường Trình nhị công tử. Tuy rằng hắn không tốt, nhưng cũng là người của Trình gia. Vạn nhất, vì chuyện nhỏ này lại đi đắc tội với Trình gia, thì nhân duyên với Trình Tri Hiểu cũng sẽ hư luôn, đã không có lợi còn thêm tai hại.

Nghĩ nghĩ như vậy, Lâm Tân Mẫn liền gật đầu, nói: "Uhm, cứ làm thế đi. Nhị công tử, ta biết chuyện của Cảnh Nguyệt đã khiến người phải chịu uất ức, nhưng Cảnh Nhân là đích nữ của ta, hiện giờ hứa hôn cho người, cũng coi như là ta đền bù tổn thất cho người."

"Nếu người không có ý kiến gì thêm, thì chuyện này cứ quyết định như thế, chờ mùa đông đến, hôn sự liền sẽ cử hành." Lâm Tân Mẫn tiếp tục nói.

Ánh mắt của Trình Tri Quân lại nhìn về phía Lâm Cảnh Nhân, ma xui quỷ khiến, hắn liền gật đầu.

Hôm nay, kỳ thực, hắn có thể hoàn toàn danh chính ngôn thuận rồi đi, nhưng không hiểu vì sao, hắn lại giúp nàng.

Mà thôi, hôm nay không cưới Lâm Cảnh Nguyệt, thì cũng sẽ cưới người khác, chi bằng cưới Lâm Cảnh Nhân luôn cho xong.

Mặc dù, trong lòng mọi người đều mang những tâm tư khác nhau, nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi. Bất kể là ai, Lâm Cảnh Nhân hay là Trần di nương, thì hiện thời, bọn họ vẫn rất hài lòng với kết quả này.

Lâm Cảnh Nhân cười có như không nhìn thoáng qua vẻ mặt vui sướng của Lâm Cảnh Nguyệt. Nàng muốn xem xem, Trình Tri Hiểu sẽ đối xử với Lâm Cảnh Nguyệt như thế nào!

Dường như, Trình Tri Hiểu có điều muốn nói, nhưng đã bị Lâm Cảnh Nhân mở miệng nói trước: "Ta hơi mệt, xin phép đi trước!"

Trình Tri Quân cũng đi theo ra ngoài.

Vào lúc này, Trần di nương nhện không nổi nữa mà châm thêm vài câu với Lâm Tân Mẫn: "Chàng xem, hài tử này, thật sự không có quy tắc gì cả, nói rồi đi, thì liền rồi đi như thế sao?"

Hiện giờ, trong lòng Lâm Tân Mẫn cũng đâu được thoải mái, lại nghe được Trần di nương nói thế, ông liền mặt lạnh, nói ra: "Nàng như vậy là sao đây? Chuyện giờ đã xảy ra như vậy, chẳng lẽ còn không cho phép Cảnh Nhân nó tức giận sao?"

Lâm Tân Mẫn tức giận nhìn thoáng qua Lâm Cảnh Nguyệt. Mặc dù, tất cả mọi người ai cũng cảm thấy Lâm Cảnh Nguyệt là bị Trình Tri Hiểu chiếm lấy. Nhưng hắn không có hồ đồ, cũng không có ngu xuẩn. Đây chính là nơi ở của Trình Tri Hiểu, nếu không phải do Lâm Cảnh Nguyệt đi qua, lẽ nào hắn đi cưỡng ép Lâm Cảnh Nguyệt qua đây?

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dụ dỗ Ngọc Liễu

Mà thôi, cho dù Cảnh Nguyệt có bị người hiểu lầm đi chăng nữa. Thì chuyện cũng đã được xóa sạch, nuốt trôi xuống bụng hết rồi.

Lâm Tân Mẫn có bất bình hay tức giận thì cũng không phải là vì Lâm Cảnh Nhân.

Ông cảm thấy rằng, việc gả nữ nhi nào đi đến Trình gia, thì kết quả cũng đều như nhau. Chỉ là, để chuyện nháo loạn thành ra như vậy, về sau, chắc chắn danh tiếng của Lâm gia cũng khó mà giữ được.

Bởi vì điều này, Lâm Tân Mẫn cũng có chút tức giận với Trần di nương.

Liên mượn chuyện của Lâm Cảnh Nhân, quở trách bà một phen.

...

Lại nói về hai người...

Lâm Cảnh Nhân và Trình Tri Quân.

Hiện giờ, hai người bọn họ, một trước một sau, bước về nơi ở của từng người.

Nhưng để đến được phòng của mình, thì phải cùng nhau đi qua hoa viên nhỏ.

Bước được vài bước, Lâm Cảnh Nhân liền dừng lại, hướng người về phía Trình Tri Quân mà thì lễ, nói ra: "Chuyện hôm nay, rất đa tạ huynh."

Trình Tri Quân mỉm cười, ánh mắt hân hoan tràn đầy về tìm tòi nghiên cứu, còn có chút giễu cợt: "Có thật là không muốn gả cho đại ca ta? Và nàng là thật lòng muốn gả cho ta?"

Nghe vậy, trong lòng nàng thâm lâu bầu một tiếng: 'Gả cho người cũng tốt. Rất nhanh thôi, người sẽ phải đi bá kiến Diêm vương gia rồi. Ha, ha... Đến lúc đó, nàng sẽ có thứ mà nàng muốn.'

Có điều, ở ngoài miệng, đương nhiên là nàng sẽ không nói như vậy. Chỉ mở miệng nói ra: "Chỉ cần ta thấy mặt bọn họ, thì đã tức muốn chết rồi. Gả cho huynh cũng có cái tốt, ít nhiều gì, trước khi thành thân, huynh cũng không có đối xử với tỷ muội ta như thế!"

Trình Tri Quân đi lên trước một bước: "Hừm. Dường như, nàng rất có lòng tin đối với ta!"

Lâm Cảnh Nhân thâm oán, đối với một kẻ bị bệnh sắp chết, có thể không có lòng tin sao? Cho dù, hắn có muốn cái kia, thì cũng đâu có cái chức năng ấy!

"Điều đó là đương nhiên. Ta nói cho huynh biết nhé, khi huynh và Trình Tri Hiểu đứng cạnh nhau. Thì ta chỉ có thể nói rằng, cả con người huynh đều toát lên một khí chất xuất chúng, vừa nhìn đã biết, huynh là người tinh lạnh, luôn biết kiềm chế bản thân. Chắc, chắc, so với Trình Tri Hiểu mặt người dạ thú kia thì hoàn toàn khác xa!"

Lâm Cảnh Nhân không chút do dự, ca hát nịnh hót hân.

Dù sao, hai người bọn họ cũng sắp trở thành phu thê rồi. Chẳng nhẽ, nàng còn phải đi quản hắn có xem tình này là tình hư ý giả, hay là khi gió gì không há. Có thể chung sống với nhau hòa thuận là tốt lắm rồi.

Trình Tri Quân nghe thế, liền mỉm cười.

Trong khoảnh khắc đó, nụ cười ấy của hắn như xua tan cả mây đen, mang đến cho bầu trời một mảnh trong xanh và rực rỡ, thực khiến nàng cũng phải thất thần một phen.

Đứng trong khoảng cách gần như thế, nàng có thể quan sát được khuôn mặt của Trình Tri Quân rõ ràng nhất. Trừ bỏ đi cơ thể hơi gầy, và khuôn mặt yếu ớt của hắn. Thì nàng không thể không thừa nhận, luận về tướng mạo, hắn còn đẹp hơn Trình Tri Hiểu rất nhiều.

Khuôn mặt của hắn mang một vẻ đẹp nhẹ nhàng mà sâu sắc, phần lông mày lại có thêm vài phần anh khí. Một đôi mắt trầm tĩnh to thêm nét an bình, môi hồng răng trắng. Quả thực là một tướng diện tốt, sự ngạo mạn của hắn tựa như đoá hoa mai nở trong tuyết trời lạnh giá.

Lời nàng vừa nói khi nãy, tuy chỉ muốn nịnh hót, nhưng cũng nói không sai, trên người hắn thật sự có loại khí chất tao nhã ấy, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chỉ đáng tiếc, một người như vậy, lại bị què một chân, cơ thể lại mang bệnh, hơn nữa còn là một người đoản mệnh.

Thậm chí, nàng kiếm lòng không được mà phải tiếc hận một phen.

Có điều, rất nhanh, nàng đã trở lại trạng thái bình thường. Vì sớm hay muộn, người đó cũng phải chết thôi, nàng tuyệt đối không thể có tình cảm với hắn! Nếu không, hắn chết rồi, trong lòng nàng sẽ cảm thấy rất là đau khổ.

Hơn nữa, nam nhân trong thiên hạ, được mấy người tốt?

Từ phụ thân của nàng, rồi đến Trình Tri Hiểu, đều cũng như nhau!

Thà rằng, nàng sống một cuộc đời quả phụ, an an bình bình cả đời hưởng thụ. Chứ cũng không màng chạm đến chuyện yêu đương nam nữ ấy.

"Nè, ta mệt rồi, chúng ta...Ngày khác gặp lại." Lâm Cảnh Nhân nói xong, liền bước nhanh rời đi.

Để lại một mình Trình Tri Quân đứng đó, hần nhìn xem bóng dáng của nàng có phần bối rối, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, quả là một cô nương thú vị.

Hần khập khiễng bước đi. Dưới bầu trời đêm, ánh trăng chiếu rọi khắp cả người hần.

Dưới ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt của hần lại càng trở nên thoát tục, càng kiều ngạo và lạnh nhạt, so với Trình Tri Hiểu, quả thực đẹp hơn nhiều!

...

Sau khi trở về, Lâm Cảnh Nhân cảm thấy hơi đói, liền phân phó Ngọc Oanh mang thức ăn đến cho nàng. Còn về phần Thái Liên, hôm nay cũng đã vất vả nhiều rồi, nên Lâm Cảnh Nhân cho phép nàng trở về nghỉ ngơi.

Nói về sự can đảm, thì Ngọc Oanh so với Thái Liên có chút không bằng. Cho nên, nàng không hề có ý định phân phó Ngọc Oanh đi làm những chuyện quan trọng thay nàng.

Hôm nay, mọi chuyện đã phát sinh thành ra như thế. Nàng cảm thấy con đường phía trước đang chào đón nàng. Rốt cuộc, nàng cũng không cần gả cho Trình Tri Hiểu nữa rồi!

Thậm chí, vì quá phấn kích, vui mừng quá độ, nàng liền uống thêm một ly rượu nữa cơ!

Ăn uống no đủ, tất nhiên, việc phải làm sau đó, chính là ngủ một giấc thật ngon.

...

Còn về phía Lâm Cảnh Nguyệt, cũng đang có một giấc ngủ an lành.

Mặc dù đối với loại chuyện này, nàng không hy vọng nó sẽ xảy ra, nhưng nàng cũng có thể an tâm. Vì cuối cùng, nàng cũng được gả cho Trình Tri Hiểu, chứ không phải là một kẻ bị bệnh sắp chết kia!

...

Còn Trình Tri Hiểu thì...

Một đêm chẳng chợp mắt nổi, trong lòng hần đang có cảm giác hối hận tràn trề.

Khi đó hần nên đẩy Lâm Cảnh Nguyệt ra, thì sẽ không xảy ra loại chuyện lớn như vậy!

Đều tại Lâm Cảnh Nguyệt! Nếu không phải nàng dẫn dụ hần, thì hần làm sao có thể mất đi Lâm Cảnh Nhân?

Nghĩ đến Lâm Cảnh Nguyệt, trong lòng Trình Tri Hiểu lại không tránh khỏi việc tưởng nhớ đến thân thể của nàng, cái loại cảm xúc khiến người ta phải trầm mê trong đó.

Trên người hần lại dấy lên một dòng nhiệt nóng.

Vừa lúc đó, Trần di nương đã sai Ngọc Liễu đem quà đến tặng.

Mặc dù nói Trình Tri Hiểu là loại người xấu xa, nhưng vẫn là đối tượng cho các thiếu nữ phải đem lòng nhớ nhung.

Ngọc Liễu nhìn Trình Tri Hiểu, cũng không khỏi có chút thẹn thùng.

Dáng người Ngọc Liễu cao gầy, tuổi của nàng lớn hơn Lâm Cảnh Nguyệt cũng không nhiều, nhưng sớm trở mã, trước sau đều lỗi lồm.

Trình Tri Hiểu thấy thế, liền một phen bắt lấy Ngọc Liễu, rồi hôn tới tấp.

Thường ngày, hần cũng không phải là dạng người háo sắc, nhưng hần cũng là nam nhân, và đó chính là bản tính.

Hơn nữa, hôm nay, hần rất bức bối người của Lâm gia!

Hần cũng đâu phải là kẻ ngốc, tất nhiên nhìn ra, mục đích chính của Lâm gia, chính là muốn đem Lâm Cảnh Nguyệt giao cho hần!

Hiện giờ, người nha hoàn này chính là người bên cạnh của Trần di nương, trong lòng hấn liền dấy lên tà niệm.

Lâm Cảnh Nguyệt đã làm ra loại chuyện này để hại hấn. Hấn cũng chỉ là ăn miếng trả miếng với đứ nhà hoàn này thôi, có gì là to tát đâu chứ!

Ngọc Liễu bắt gặp Trình Tri Hiểu ôm mình như vậy, trong lòng liền tràn ngập sự vui sướng, cả người liền mon trốn đi lên.

Nàng cũng không muốn cả đời phải làm nha hoàn! Hiện giờ lại có cơ hội, làm sao mà không bắt lấy đây.

Vào lúc này, Trình Tri Hiểu lại có chút chần chừ, ở trong nhà của nhạc phụ tương lai, ngủ với nha hoàn của người ta quả thực cũng không được tốt cho lắm.

Nhưng, Ngọc Liễu đã trêu chọc hấn, khiến lòng hấn trở nên ngứa ngáy và rạo rực rồi.

Hấn lại nghĩ đến Trần di nương, cảm thấy rằng Lâm Cảnh Nguyệt cũng không có gan to như thế, nhất định ở phía sau đã có Trần di nương sai sử, vậy hấn phải bắt nha hoàn của bà đền bù tổn thất thôi!

Nghĩ như vậy, Trình Tri Hiểu liền không chút do dự mà chiếm lấy Ngọc Liễu.

Tất nhiên hấn không hề kiên nhẫn dịu dàng gì với nàng, thậm chí là có vài phần mạnh bạo và thú tính.

Và hiển nhiên là, Ngọc Liễu cũng ăn không ít sự đau đớn! Có điều, để có thể làm di nương, nàng cảm thấy mọi thứ nàng chịu đựng đều đáng giá!

...

Sáng ngày hôm sau, Trình Tri Hiểu và Ngọc Liễu cùng nhau tỉnh dậy, hấn nhìn thấy Ngọc Liễu, không khỏi có chút tức giận. Hiện giờ đối với người trong Lâm gia, trong lòng hấn có chút oán giận.

"Người thu dọn xong, trở về đi." Trình Tri Hiểu thân nhiên nói.

Ngọc Liễu do dự một chút, nũng nịu hỏi: "Có thể..."

"Chẳng lẽ ngươi lại muốn ta đi tìm người của Lâm gia, rồi nói rằng ta muốn thú ngươi? Hiện giờ, cũng chưa phải lúc ngươi có thể đến phủ của ta. Nếu ta nói ra, vậy cuộc sống ở trong Lâm phủ, những ngày sau này ngươi có thể thuận lợi sao?" Trình Tri Hiểu hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đế Vương thị trở về

Nghe được Trình Tri Hiểu nói như thế, trong mắt của Ngọc Liễu đã tràn đầy tình ý: 'Phải nha, vẫn lại đại công tử suy nghĩ chu toàn. Nếu đế phu nhân biết được, nàng và nhị tiểu thư cùng chung một phu quân, thì chỉ sợ là, ở tại nơi này, nàng cũng khó mà sống nổi qua ngày rồi.'

Ngọc Liễu vội nói: "Nô tỳ đã hiểu, đa tạ công tử đã vì Ngọc Liễu mà suy tính."

Và hiển nhiên, Ngọc Liễu đã sai, hấn đâu có vì nàng mà suy tính.

Sau khi hấn tỉnh táo, hấn lại không muốn chuyện này bị truyền đi. Vì sợ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của hấn. Cho nên, mới dùng kế hoãn binh.

Chờ khi Ngọc Liễu đi theo Lâm Cảnh Nguyệt về phủ Trình gia, hấn muốn nàng, cũng là chuyện hiển nhiên thôi.

....

Ngày hôm nay, mặt mày Ngọc Liễu hiện lên nét xinh đẹp rạng rỡ khác hẳn với thường ngày.

Ngọc Liễu quả thực chẳng may mắn chút nào.

Trần di nương đã nhìn thấy Lâm Tân Mẫn ngắm nhìn Ngọc Liễu rất lâu. Cũng vì điều này, đã dấy lên khúc mắc ở trong lòng của bà.

Nữ nhân này không thể lưu lại ở trong phủ nữa, nếu để lão gia nhìn trúng, thì càng không tốt rồi.

Ở mặt ngoài, Trần di nương không phải là người chuyên ăn phải dấm chua. Bởi vì, bà không muốn Lâm Tân Mẫn thấy thế mà chán ghét bà.

Cho nên, bà mau chóng đẩy Ngọc Liễu đưa qua Lâm Cảnh Nguyệt làm nha hoàn của hồi môn. Chờ đến lúc rời khỏi phủ, thì bọn họ cũng không thể tư

thông rồi.

Trần di nương chỉ cần ra tay, thì đã giải quyết xong vấn đề, quả là cao siêu.

Đương nhiên, Ngọc Liễu nào dám ý kiến gì. Vì dù sao, nàng cũng mong ước được đến Trình phủ.

Khi đến Trình phủ rồi, nàng sẽ trở thành di nương, vị trí này cũng đã tốt hơn rất nhiều so với vị trí nha hoàn không có tiền đồ ở Lâm phủ này.

Trần di nương nào đâu biết, một tay chiếu xuống nước cờ rất cao minh kia, lại chính là quả báo, báo ứng lên người nữ nhi của bà.

...

Về phần Lâm Cảnh Nhân, nàng đang suy nghĩ, nên làm cách nào để đề nghị phu thân đồng ý cho mẫu thân trở về nhà.

Kỳ thực mà nói, từ sớm Vương thị có ý muốn quay trở về rồi, nhưng chỉ còn chờ đợi cơ hội mà thôi.

Vương thị cũng có thể ương bướng, ngang nhiên mà quay trở về. Bởi vì, bà vẫn là chính thê, Lâm Tân Mẫn cũng không ngăn cản bà được, chỉ là...

Lâm Cảnh Nhân không hề muốn sự tình phát triển theo nước này, cách tốt nhất, chính là vẫn nên tìm lý do gì đó để phụ thân phải đồng ý cho mẫu thân trở về mới được.

Nếu mẫu thân nàng quay về, nàng nhất định sẽ không để Trần di nương ức hiếp người.

Sẽ đem mọi chuyện mà nàng đã sắp đặt từ trước an bài một lần cho xong.

Hiện giờ, nàng phải tìm cơ hội nào đó, để mẫu thân thuận lợi mà trở về.

...

Lúc này, nàng đã ở tại thư phòng của Lâm Tân Mẫn, ông đang xem văn kiện.

Lâm Cảnh Nhân vẫn rất yên tĩnh, an lặng đứng đó, không nói lời nào.

Một lúc sau, Lâm Tân Mẫn mới bỏ văn kiện trong tay mình xuống, quan sát Lâm Cảnh Nhân.

Từ xưa đến nay, ông không hề thân cận với nữ nhi của mình. Hiện giờ nhìn thấy nàng, lông mày nhíu lại: "Nguyên nương, con đến đây tìm ta là vì chuyện gì?"

Đôi mắt của Lâm Cảnh Nhân đã đỏ hồng, dùng tay lau đi nước mắt, cũng không nói lời nào.

Cảnh khóc lóc này, thực khiến Lâm Tân Mẫn cũng có chút mềm lòng, nói cho cùng nó cũng là nữ nhi của mình, Lâm Tân Mẫn liền mở miệng nói: "Chớ khóc."

Nghe thế, nàng liền quỳ gối xuống đất, nghẹn ngào, mở miệng nói ra: "Phụ thân, hôm qua, không phải Nguyên nương không muốn chọn gả cho Trình Tri Hiếu, mà bởi vì..."

Nói đến chuyện này, trong lòng ông còn mang chút tức giận. Đứa con gái lớn này lại không chịu theo ý ông chọn gả cho Trình Tri Hiếu, mà lại đi chọn cái gã phế vật kia!

Mái tóc đen dài của Lâm Cảnh Nhân rũ xuống, che đi khuôn mặt của nàng, âm thanh nàng vẫn nghẹn ngào: "Đó là bởi vì, bởi vì, mấy ngày trước đây, mẫu thân đã đến tìm con, bảo con rằng hãy vì muội muội, mà nhường Trình đại công tử cho nó."

Nàng lại ra vẻ ủy khuất, lau đi nước mắt trên mặt mình: "Tất nhiên, con không có đồng ý, ai mà đi nguyện ý gả cho kẻ mất bệnh sắp chết kia chứ? Nhưng lúc đó, mẫu thân đã không vui, còn nói là, bà đã chăm sóc con nhiều năm như thế..."

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Lâm Cảnh Nhân, sắc mặt của Lâm Tân Mẫn đã đen lại.

Sao lúc đó, hắn lại không nghe Trần di nương nói gì cả.

Hiện giờ, nghe nàng nói như thế, thật khiến ông đối với Trần di nương, bất mãn càng lớn.

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân thì đang cười lạnh một tiếng, ha..., đây là hiệu quả mà nàng mong muốn.

Tiếp theo, nàng vẫn điềm đạm, nhu mì nói ra: "Con còn nhớ, mẫu thân luôn đối tốt với con. Ngày xưa, dù có cái gì, con cũng không tranh giành với muội muội. Nhưng chuyện phu quân là một chuyện không nhỏ, lại liên quan đến cả đời mình. Tất nhiên, con không thể nào đơn đơn giản giản mà nhường đi được. Còn nói, sẽ để con suy nghĩ kỹ càng, nhưng mà chưa kịp suy nghĩ, thì đã..."

"Không ngờ, bà ấy lại đi sử dụng thủ đoạn này, ép con phải nhường Trình đại công tử gả cho muội muội..." Lâm Cảnh Nhân thở dài một tiếng, dường

như rất thất vọng về Trần di nương.

"Dù là như thế, người cũng không cần phải hoàn toàn buông bỏ, người nên biết, gả vào đó, người vẫn là chính thê!" Lâm Tân Mẫn liền nói ra điểm mấu chốt.

Nước mắt của Lâm Cảnh Nhân như hạt châu mà rơi xuống: "Mặc dù, con rất tức giận mẫu thân đã làm ra loại chuyện như vậy, nhưng con không thể để Cảnh Nguyệt muội muội chịu ủy khuất được. Nếu con làm chính thê, chẳng phải Cảnh Nguyệt phải chịu làm tiểu thiếp sao? Cảnh Nguyệt muội muội tài mạo xuất chúng, nếu để nó phải chịu như vậy, thật sự quá ủy khuất rồi!"

"Con lựa chọn như thế, xem như cũng là báo đáp ân tình nhiều năm qua của mẫu thân đã chăm sóc chiều chuộng cho con. Cũng như là thành toàn tâm nguyện cho Cảnh Nguyệt muội muội... Thành phụ thân có thể hiểu cho con, con biết rõ, là con đã phụ đi tâm ý của người, trong lòng người nhất định rất tức giận, xin người cứ trách phạt!" Lâm Cảnh Nhân vừa khóc, vừa nói.

Lâm Tân Mẫn gật đầu, mặc dù hắn không thích nữ nhi này, nhưng nó nói không sai.

Ông có chút thương cảm, nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi thở dài một tiếng: "Nói như vậy, chuyện này đã làm khó con rồi."

Mục đích của nàng, chính là muốn cho Lâm Tân Mẫn nghĩ rằng, nàng không phải là đứa con ngỗ nghịch, những thứ nàng làm đều là vì Lâm Cảnh Nguyệt!

Mà hôm qua, những lời nàng cự tuyệt Trình Tri Hiếu. Kỳ thực, cũng chỉ là điều mà nàng bất buộc phải nói ra!

"Nữ nhi không cảm thấy khó xử, chỉ là... Nữ nhi sắp phải xuất giá, cũng không muốn để mẫu thân phải chạy đến dạy con quy củ, con muốn... Con muốn để cho..."

Nói đến đây, Lâm Cảnh Nhân dừng lại một chút, nhìn Lâm Tân Mẫn, rồi mới nói tiếp: "Con muốn Vương thị trở về chỉ dạy cho con!"

Hiện giờ, Lâm Cảnh Nhân còn phải nể mặt Lâm Tân Mẫn, nên phải gọi Trần di nương là mẫu thân, còn gọi mẫu thân của mình là Vương thị.

Tất nhiên, nàng không cam lòng, nhưng nàng tin rằng, một ngày nào đó, nàng có thể quang minh chính đại mà gọi mẫu thân của mình một tiếng-- mẫu thân!

Nghe đến tên Vương thị, sắc mặt ông lập tức đen lại: "Vì sao người lại nhớ tới bà ta?"

Về mặt nàng suy sụp nói ra: "Vương thị là một gia tộc lớn, dạy cho con quy củ cũng là thích hợp nhất... Còn về phía mẫu thân, rốt cục, con cũng không phải là... Không phải là... con gái ruột của bà. Hiện giờ, muội muội được gả cho Trình đại công tử, sắp sửa là phu nhân của nhà quan. Kháng định, mẫu thân còn phải lo lắng rất nhiều. Vì thế, đâu còn chỗ nào mà để ý con đây?"

Nếu là ngày xưa, nàng mà nói như thế, Lâm Tân Mẫn nhất định sẽ cho rằng nàng vong ân bội nghĩa, không để ý đến tình cảm của Trần di nương.

Nhưng hiện giờ, rõ ràng Trần di nương ép nàng phải nhường phu quân cho muội muội, lại đem danh phận chính thất nhường cho nó nữa, bản thân lại chịu thiệt gả cho một phế vật... Trong lòng nó có bất mãn cũng là chuyện bình thường.

Cho dù Trần di nương có đối tốt với nó, nhưng cũng không cần phải chịu hy sinh lớn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đón mẫu thân

Ông nhìn Lâm Cảnh Nhân, thần sắc có chút mất tự nhiên.

Qua một hồi lâu, ông mới mở miệng nói ra: "Nhưng Vương thị..."

Lâm Cảnh Nhân mỉm cười, về mặt từ thân nói: "Tuy Vương thị không tốt, nhưng về khía cạnh này, lòng bà sẽ hướng về con..."

Tiếp theo, nàng liền thanh thanh nhẹ nhẹ bồi thêm một câu: "Thường ngày, mẫu thân đều phải phụ trách và trông coi tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở trong phủ. Hiện giờ, còn phải lo chuyện xuất giá cho nhị muội nữa, con không muốn mẫu thân vì con mà lo âu quá độ, lại sinh bệnh. Nếu Vương thị có thể trở về chia sẻ một ít với mẫu thân, chắc hẳn mẫu thân sẽ nhẹ nhõm hơn phần nào."

Lâm Cảnh Nhân mờ mờ ảo ảo, ám hiệu cho Lâm Tân Mẫn rằng, hiện tại, Trần di nương đã một tay che trời ở quý phủ rồi, thậm chí còn có thể mặc kệ thể diện của Lâm gia chỉ để vì muốn an bài cho nữ nhi mình thật tốt!

Và tất nhiên, khi Lâm Tân Mẫn nghe được điều này, thì lại đối với Trần di nương tăng thêm vài phần buồn bực, phải cắt giảm một chút quyền lực của

nàng, ít nhất, cũng phải để nàng biết mà nhớ lâu một chút, phép tắc một chút.

Hơn nữa, đối với đứa con gái này, ông cũng có chút đau lòng.

Hiện giờ, nó lại đưa ra yêu cầu như thế, ông cũng không tiện cự tuyệt.

Làm nữ nhi, đã chịu nhiều tủi thân, ủy khuất nhiều như vậy. Lúc này, chẳng qua nó cũng chỉ muốn mẫu thân nó trở về nhìn nó xuất giá một lần, loại yêu cầu nho nhỏ này, cũng là lẽ thường của con người, cũng hợp tình hợp lý.

Lâm Tân Mẫn nghĩ vậy, liền gật đầu nói: "Vậy cứ dựa theo lời người nói mà làm."

Lâm Cảnh Nhân quỳ ở dưới đất, dập đầu với Lâm Tân Mẫn: "Đa tạ phụ thân, ngày mai A Nguyên sẽ đi đón Vương thị trở về, chuyện còn lại phụ thân không cần lo lắng, A Nguyên tự biết làm tốt chuyện!"

Ngay lập tức, nàng phải giành quyền chủ động vào chính tay mình.

Không thể để cho Lâm Tân Mẫn giao việc dàn xếp chuyện của mẫu thân cho Trần di nương được. Nếu không, đến lúc đó, không biết Trần di nương sẽ làm gì mẫu thân nàng.

Lâm Tân Mẫn nhìn thấy nàng hiểu chuyện như thế, liền bùi ngùi nói thêm một câu: "Tính tình người xưa nay thiện lương, nhu hòa, thật khác xa với Vương thị, người thật giống nhị nương."

Trong lòng nàng cười cười trào phúng. Phải thôi, cả đời này, nàng sẽ cho phụ thân nàng biết rõ, Trần di nương, bản tính là như thế nào!

Cái gọi là khẩu Phật tâm xà, lời đẹp giấu kim châm! Khiến người ta khó lòng mà phòng bị!

...

Ngày hôm sau, Lâm Cảnh Nhân liền ra khỏi phủ.

Lần này ra phủ, là quang minh chính đại. Có điều, Trần di nương cũng chưa hề hay biết, đơn giản là vì, vào lúc này, Trần di nương đang an bài, lo lắng cho nữ nhi của mình rồi!

Mặc dù, chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Nhưng mục đích của hai mẹ con nàng cuối cùng cũng đã đạt được. Cho nên, hai người đều đem 'kẻ hy sinh' là Lâm Cảnh Nhân, quên đi mất.

Trần di nương và Lâm cảnh Nguyệt còn chưa nghĩ tới chuyện, ly rượu có thuốc kia chính là Lâm Cảnh Nhân đã đổi. Còn cho rằng, đó là chuyện ngoài ý muốn.

Dù gì, tính tình của Lâm cảnh Nhân quá lương thiện nhu hòa, nhu hòa thiện lương đến độ có thể bị người đập xuống một cước. Căn bản, Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt đâu có đặt Lâm Cảnh Nhân vào trong mắt.

...

Mà vào lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã mang người đi đến Ngọc Từ Am.

Đợi đến khi nhìn thấy Vương thị một thân váy trắng đang đứng trước cửa Ngọc Từ Am, Lâm Cảnh Nhân liền nghiêm túc nói ra: "Mẫu thân, con đến đón người về nhà."

Vương thị nghe vậy, nơi hốc mắt đã đỏ hần lên: "Nguyên nương...Nguyên nương, mấy năm nay nương đã để con phải chịu ủy khuất. Bây giờ, con còn vì nương làm ra những chuyện này, trong lòng nương rất hổ thẹn!"

Hai mẹ con đứng ôm nhau, khóc không thành tiếng. Nàng mới là người bất hiếu, bản thân thì ở trong phủ ăn sung mặc sướng, còn mẫu thân thì phải ở tại nơi hoang vu, sống cực khổ qua ngày, mà nàng lại chẳng quan tâm gì đến mẫu thân mình.

Từ sớm, Vương thị đã quyết định cùng Lâm Cảnh Nhân trở về, cho nên cũng không nói gì thêm, đi vào bên trong bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Một tiểu ni cô liên tục đi theo bên cạnh Vương thị, giúp đỡ Vương thị bận bịu tứ phía, nhìn Vương thị khuôn đồ, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Lâm Cảnh Nhân nhìn thấy tiểu ni cô này tuổi tác so với mình cũng nhỏ hơn một chút, liền đi qua, hỏi: "Tiểu ni cô tên gọi là gì?"

"Pháp danh của ta là Tĩnh An." Tiểu ni cô thấp giọng trả lời.

Lâm Cảnh Nhân cười hỏi: "Tuổi của người còn nhỏ như vậy, vì sao lại xuất gia?"

Lúc này, Vương thị đi tới, thở dài một tiếng: "Tĩnh an, đứa hài tử này cũng là một người có số khổ, mẫu thân của nàng...Aizz, từ khi ở Ngọc Từ Am sinh hạ nàng, liền đã chết, Ngọc Từ Am liền nuôi nấng nó cho đến bây giờ."

Trực giác của Lâm Cảnh Nhân mách bảo rằng, hài tử Tĩnh An này làm việc có nề nếp. Nàng nhìn Tĩnh An, rồi lại nhìn sang Vương thị, hỏi: "Tĩnh An, người có nguyện ý đi theo chúng ta không?"

Ánh mắt của Tĩnh An liền sáng lên, nhìn sang Vương thị.

Lâm Cảnh Nhân vừa cười, vừa nói: "Nương, bên cạnh người, còn chưa có ai là lan lợi thông mi cả, con thấy Tĩnh an này cũng không tệ. Hãy cho phép nàng về phủ đi, dù sao chúng ta cũng không thể tin dùng người của họ được!"

Trong miệng của Lâm Cảnh Nhân nhắc đến từ 'họ', chính là Trần di nương.

Vương thị âm giọng nói: "Tĩnh An, nếu con muốn đi theo ta, theo danh phận, con cũng chỉ là đầy tớ của Lâm gia, thật khó cho con rồi, không biết con có nguyện ý không?"

Ánh mắt Tĩnh An sáng bừng, liền quỳ gối xuống đất, mở miệng khẩn cầu: "Phu nhân, tiểu thư, con được hai người mang đi, không cầu thân phận gì. Chỉ cần có thể rời khỏi Ngọc Từ Am, đừng nói là nha hoàn, có làm trâu làm ngựa, con đều nguyện ý!"

Lâm Cảnh Nhân nhìn thoáng qua Tĩnh an mà thương xót, một đoá hoa thiếu nữ, làm sao có thể nguyện ý ở Ngọc Từ Am được?

Vương thị gật đầu, nói: "Con mau đứng lên, chỉ cần con thật lòng đi theo ta, đợi đến lúc con xuất giá, ta tất nhiên sẽ không để con phải chịu ủy khuất!"

Bởi vì Vương thị chỉ ở nơi này tịnh dưỡng, cũng không có quý y. Vì thế, Thái Liên đang giúp Vương thị chải đầu búi tóc.

Trong trí nhớ của nàng, mẫu thân xưa nay đều là váy đỏ như lửa. Lúc nào, trong người cũng mang khí chất cao ngạo, luôn thích gây sự với người khác. Hiện nhiên, trang phục ngày trước đã không còn thích hợp với Vương thị hiện giờ.

Vương thị ở Ngọc Từ Am đã nhiều năm như thế, tâm cảnh cũng đã thay đổi rất nhiều. Hiện giờ, cũng đã nghĩ ra vì sao bản thân mình lại thua Trần di nương đến thảm bại.

Cũng bởi vì nàng quá ngạo khí, quá khoe khoang.

Đích nữ nhà họ Vương của kinh thành, gả cho một nhi tử của thương hộ nhỏ trong thành Thanh Châu. Tất nhiên, nàng luôn có một loại cảm giác cao cao tại thượng rồi.

Nhưng xác thực rằng, người như Lâm Tân Mẫn cũng không xứng với Vương thị.

Có điều, có nam nhân nào lại tự nguyện ý thừa nhận, bản thân mình không bằng một nữ tử đâu? Đó cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hai người bọn họ ly tâm.

Một nam nhân, không cần một người nữ tử muốn áp chế quản lý hắn, mà cần một đoá hoa hiền diệu, hiểu biết lý lẽ.

Vương thị là một ngọn lửa hồng liên, thì Trần di nương chính là đoá hoa trắng tinh khiết, thông tình đạt lý.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lần đầu giao phong

Nhìn xa, có lẽ, nam nhân sẽ thích màu sắc tươi đẹp của ngọn lửa hồng liên.

Nhưng hiện thực khi sống chung, thì các nam nhân thường thường cũng sẽ thích một đoá hoa hiền chuyện như Trần di nương.

Hai mẹ con cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa. Trên đường trở về, liên tục ôn lại chuyện xưa.

Chờ sau khi về đến phủ, Lâm Cảnh Nhân liền an bài cho Vương thị ở Tĩnh viên của nàng. Ở nơi này, cho dù, Trần di nương muốn đến hãm hại mẫu thân, thì cũng phải đi qua cửa của nàng đã.

Lúc Lâm Cảnh Nhân ra khỏi phủ, Trần di nương không hề hay biết. Nhưng khi Lâm Cảnh Nhân mang Vương thị trở về. Chuyện này là chuyện lớn động trời, nên từ sớm đã có tùy tùng chạy tới báo tin cho bà.

Vào lúc này, Trần di nương đang chuyên tâm may vá đồ cưới cho Lâm Cảnh Nguyệt, nhận được tin, bà kinh hô một tiếng.

Tiếp đó, là nhìn đứa nha hoàn đang khiếp sợ quỳ dưới kia, trầm giọng nói ra: "Người nói sao? Vương thị trở về ư?"

Tiểu nha hoàn đang quỳ trên đất, không ngừng nói ra: "Nô tỳ không dám lừa gạt phu nhân, nô tỳ thật sự nhìn thấy, đại tiểu thư dẫn Vương thị đi vào trong phủ."

"Đại tiểu thư?" Trần di nương có chút kinh ngạc.

"Phải a, đại tiểu thư còn mang Vương thị an bài ở trong viện của nàng." Tiểu nha hoàn lại nói.

Sắc mặt Trần di nương càng lúc càng âm trầm. Bà mơ hồ cảm thấy, dường như Lâm Cảnh Nhân đã có thay đổi, nó đã không còn là một đứa trẻ dễ dãi mà bà có thể nắm được ở trong bàn tay bà.

"Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi." Trần di nương cũng không nói gì thêm, cho lui tiểu nha hoàn.

Vào lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai người, Lâm Cảnh Nguyệt lo lắng trùng trùng hỏi: "Nương, vì sao Vương thị lại trở về? Chắc sẽ không..."

Trần di nương hừ lạnh một tiếng: "Mẫu thân của Lâm Cảnh Nhân cũng chỉ là một kẻ phế vật, không đáng lo. Năm đó, ả đã không đấu lại ta, hiện giờ có thể tạo ra bọt sóng gì?"

Lâm Cảnh Nguyệt được Trần di nương an ủi, tạm thời cũng an tâm lại phần nào.

"Cảnh Nguyệt, con mau bảo đệ đệ đến, chúng ta sẽ đi xem Vương thị." Trên mặt Trần di nương tạo ra một nụ cười cổ quái.

Ồ, thì ra, bà còn có một đứa con trai. Trong phủ này, điều quan trọng nhất là có nhi tử ở bên cạnh mình.

Vương thị cũng có một đứa con trai, nhưng đứa con ấy... lại có xuất thân không rõ ràng. Hiện giờ, đã bị đuổi ra ngoài, cho làm con thừa tự! Ha, đứa con trai này nói chung không có tư cách thừa kế gia nghiệp to lớn của Lâm gia bọn họ!

Vào lúc này, mang nhi tử của mình qua thăm Vương thị, rõ ràng là Trần di nương muốn đánh một chiêu vào mặt Vương thị rồi.

Nhi tử của Trần di nương tên là Lâm Cẩm Phong. Trong Lâm Gia, xếp hàng thứ ba, cũng chính là Tam công tử.

Mặc dù chỉ là một đứa con thứ, nhưng Lâm Tân Mẫn rất mực yêu thương dốc lòng bồi dưỡng.

Tuy rằng Vương thị không có ở vương phủ đã được nhiều năm rồi, nhưng Trần di nương không bao giờ quên hận ý của bà đối với Vương thị.

Bà có thể không hận sao? Đã nhiều năm như vậy, con gái đã sắp đi xuất giá.

Vương thị chỉ là một phế vật, mà vẫn chiếm được danh tiếng đích phu nhân, biến bà trở thành một người phụ nữ danh bất chính, ngôn bất thuận. Trong lòng bà còn có thể vui vẻ sao?

Vương thị và Lâm Cảnh Nhân vừa sắp xếp xong, Trần di nương đã đến trước cửa.

Khi nhìn thấy Trần di nương, Ánh mắt của Vương thị đã tràn ngập lửa giận, nữ nhân này, hại nữ nhi của bà cách xa bà nhiều năm như thế! Hại nhi tử bà, cho đến bây giờ, cũng không biết nó đang ở đâu!

Nhìn Vương thị có chút không kiềm chế nổi, Lâm Cảnh Nhân liền vội nắm lấy tay của Vương thị.

Trên người truyền đến hơi ấm từ đôi tay của Lâm Cảnh Nhân, đã khiến Vương thị an định lại một chút. Thầm nghĩ trong lòng, từ sớm Nguyên nương đã có nói với bà. Vừa hồi phủ, tuyệt đối không thể vì Trần di nương khiêu khích mà mất đi lý trí.

Vương thị nhìn về mặt tỏa sáng của Trần di nương, về mặt lạnh nhạt, chỉ híp nửa mắt, cũng không nói gì.

Thái độ này của Vương thị, thật khiến Trần di nương phải kinh ngạc. Tính tình của bà ta xưa nay không tốt, nhìn thấy được nàng, là đã nổi điên rồi. Vì sao đến lúc này, nàng lại không thấy gì nữa?

Trần di nương mỉm cười nhìn Vương thị, đi lên phía trước một bước: "Tỷ tỷ, thật sự đã trở về."

Nói xong, Trần di nương liền xoay qua oán trách Lâm Cảnh Nhân: "A Nguyên, hài tử này thật là, mang tỷ trở về, cũng không thèm báo cho ta một tiếng."

Lâm Cảnh Nhân chỉ cười nhẹ một cái, dịu dàng nói: "Nhị nương, là con thấy ngươi bận bịu lo hôn sự cho Cảnh Nguyệt muộn muộn, vì thế cũng không dám đến quấy rầy người."

Có mặt mẫu thân nàng ở đây, Lâm Cảnh Nhân chẳng muốn kêu Trần di nương là một tiếng mẫu thân gì cả. Nhưng hôm đó, đến cầu Lâm Tân Mẫn cho mẫu thân trở về. Thì nàng cũng đã hiểu rõ, Lâm Tân Mẫn không hề thích mẫu thân nàng. Cho nên, mới có kiểu đối đãi khác nhau đến như thế.

Kỳ thực, nghiêm túc mà nói, một tiếng nhị nương này, nàng không cần thiết phải kêu!

Gì mà nhị nương? Một tiếng xưng hô chẳng ra gì!

Trần di nương chẳng qua cũng chỉ là thiếp thất trong phủ! Thậm chí đích nữ có thể coi một di nương là hạ nhân mà tùy ý sử dụng!

"Cánh Nguyệt, Cẩm Phong, mau đến đây gặp qua đại nương đi". Trần di nương gọi.

Lâm Cẩm Phong chỉ là thiếu niên mới mười ba tuổi, bộ dáng cũng thanh tú.

Nhưng trên mặt lại mang vẻ âm u lạnh lẽo, khiến người ta nhìn vào cũng không được thoải mái.

Hắn cũng không tình nguyện, chỉ đi qua hô lên một tiếng: "Đại nương."

Trong lòng Lâm Cảnh Nhàn cười nhạt một tiếng, Trần di nương đang tuyên thệ chủ quyền, nhi tử của bà ta không được gọi Vương thị là mẫu thân!

Lâm Cảnh Nhàn câu môi nhìn Trần di nương, nàng tin rằng, không mất bao lâu, nàng sẽ bắt Cẩm Phong phải sửa đổi cách xưng hô!

"Tỷ tỷ, tỷ ở Ngọc Từ Am chịu khổ qua ngày. Mà muội muội như ta, lại không đến thăm tỷ. Cũng bởi vì quý phủ quá bận rộn, ta lại phải giúp đỡ lão gia trông coi Lâm phủ, còn phải dạy dỗ bọn nô tỳ, rồi hiếu thuận với lão phu nhân. Hơn nữa, ta còn có một đám hài tử cần ta quan tâm, thực sự là không có thời gian rồi đến thăm tỷ." Trần di nương dịu dàng nói.

Vương thị nắm chặt quả đấm của mình.

Lâm Cảnh Nhàn thấy thế, mở miệng cười: "Nương, chúng ta phải cảm ơn nhị nương đó. Nương không ở trong phủ đã nhiều năm, nhị nương lại giúp người lo toan những chuyện này, có đúng không?"

Đơn giản, Trần di nương đang có ý định khoe khoang bản thân bà rất quan trọng đối với Lâm phủ, chính mình đã nghiễm nhiên trở thành chủ mẫu quán gia.

Nhưng Lâm Cảnh Nhàn đã đánh vỡ ảo tưởng của Trần di nương rồi! Làm nhiều hã, không phải là vì phải làm thay cho Vương thị sao? Và bà ta cũng là một kẻ vô danh không phận thôi!

Nhất thời thần sắc của Trần di nương có chút gượng gạo.

Vàng trán của Vương thị cũng đã giãn ra, bà nhìn nữ nhi của mình, cũng đã hiểu được, đối phó với Trần di nương thì không thể dùng cách trực tiếp! Nếu không, sẽ bị Trần di nương xoay chuyển một phen, khiến bà cũng không phải là bà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chuyện cũ

Trần di nương nghe được Lâm Cảnh Nhàn nói thế, sắc mặt liền lạnh lẽo. Tiếp đó là, quan sát Lâm Cảnh Nhàn.

Bà xác thực rằng Lâm Cảnh Nhàn đã thay đổi rồi.

Mặc dù, bà cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng không hiểu, vì sao Lâm Cảnh Nhàn lại có sự thay đổi lớn đến như thế. Trong lòng Trần di nương trầm nghĩ, tiểu tiện nhân này thay đổi, chắc có lẽ, là vì chuyện của Trình Tri Hiểu rồi.

Dù sao, đối với bất kỳ nữ nhân nào, nhường lại Trình Tri Hiểu, cũng sẽ đau thấu trong lòng.

Nhưng bà đây chẳng sợ một Lâm Cảnh Nhàn nhỏ nhoi này, chỉ cười duyên một tiếng, nói ra: "A Nguyên, hài tử này, nói gì mà cảm ơn hay không cảm ơn chứ, chúng ta đều là người một nhà, ta làm những chuyện này, đều là để tỷ tỷ an tâm mà tĩnh dưỡng tại Ngọc Từ Am. Cho dù, có mệt mỏi một chút, ta vẫn cảm thấy mọi thứ đều là đáng giá cả!"

Đến Ngọc Từ Am tĩnh dưỡng, không phải là chuyện về vang gì. Trần di nương vốn định chọc đến chỗ đau của Vương thị đây mà.

Nhưng vào lúc này, Vương thị đã hiểu cách đối phó với Trần di nương ra sao rồi, bà chỉ thần nhiên cười: "Ngọc Từ Am là nơi thanh tịnh, nếu không vì nghĩ đến muội muội, ta cũng không trở về đâu."

Nhìn thấy Vương thị phản ứng như thế, khiến Trần di nương cảm thấy như đang đánh vào một tấm bông vải. Trong lòng liền dâng lên một cơn tức giận, nhưng lại không được phát tiết ra.

Lại nhìn đến thần sắc của Vương thị, tựa như rằng ả rất thích sống ở Ngọc Từ Am, nhưng câu sau ả nói ra, thì lại tựa như đang có ý khiêu khích.

Trần di nương liền hiểu rõ, chỉ cười nói: "Theo ta thấy, tỷ tỷ mới vừa hồi phủ, chắc cũng mệt rồi."

Lâm Cảnh Nhân cũng vừa cười vừa nói: "Đó là chắc chắn rồi, nhị nương, nếu không còn chuyện gì nữa, hãy về trước đi, ta phải chăm sóc cho nương ta nghỉ ngơi."

Về mặt Trần di nương ôn hòa, từ ái nhìn Lâm Cảnh Nhân: "A Nguyên vất vả rồi, nếu thiếu thứ gì, cứ bảo người đến báo cho ta một tiếng, ta sẽ cho người mang tới chỗ con."

Trần di nương lần nữa tuyên thệ chủ quyền của bà, cho dù Vương thị có trở về, cũng không có gì là to tát cả. Hừ, có ngồi được trên bàn tiệc đâu chứ, cho dù đang giữ danh tiếng của đích thất thì có thể làm gì?

Vẫn còn một đầu đề bà áp chế được mà, những vật dụng trong quý phủ này, muốn có cũng phải được sự đồng ý của bà thôi.

Nói xong, Trần di nương liền mang theo nữ nhi và hài tử của mình rời khỏi.

Chờ Trần Di nương ra khỏi cửa, hiếm khi thấy được Vương thị dùng giọng nói quan tâm với nàng, nói ra một câu: "Muội muội, muội cẩn thận tí, không lại té ngã!"

"Tỷ tỷ, tỷ cứ an tâm, đường ở Tĩnh viên rất là bằng phẳng, ta sẽ không té ngã ở đây được!" Trần di nương cười nhẹ một cái.

Lâm Cảnh Nhân cũng cười một cái: "VẬY cũng không hẳn, đi đêm nhiều, ai biết được sẽ không bị té nhào đâu chứ?"

Trần di nương nhìn Lâm Cảnh Nhân. Mặc dù, ánh mắt vẫn rất từ ái, nhưng nếu nhìn kỹ lại, trong đó đại chất chứa vài phần lãnh ý.

Trần di nương đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Vương thị và Lâm Cảnh Nhân.

Nhìn mẫu thân mình dung mạo xinh đẹp, nàng liền nắm lấy tay bà. Sau đó âm giọng nói ra: "Nương, người an tâm, ta sẽ không để cho người khác khi dễ người đâu."

Vương thị sờ sờ lên đầu Lâm Cảnh Nhân, âm giọng, vui mừng nói ra: "Nguyên nương, con đã lớn rồi, không cần nương quan tâm nữa, nương rất vui mừng. Có điều, về sau, cái gì nương cũng phải để con che chở rồi, Trần di nương kia...Nếu ả có can đảm dám đến đây tìm ta, ta nhất định sẽ không để ả sống tốt hơn!"

Chờ Vương thị sắp xếp ổn thỏa, bà sẽ đi gặp Lâm Tân Mẫn.

Nhớ đến Lâm Tân Mẫn, trong mắt Vương thị ánh lên vài phần lạnh lẽo. Và điều hiển nhiên, đối với cái người trên danh nghĩa là phụ quân bà, bà cũng đâu thật sự là vừa lòng. Cũng phải thôi, vì nếu hai người có tình cảm tốt, thì Vương thị sẽ không đến Ngọc Từ Am mà sống qua nhiều năm đến như vậy.

...

Hai mẹ con cùng nhau đi đến thư phòng, HIện đang ở bên ngoài.

Vương thị thay một bộ y phục màu xanh lá cây, đứng ở đó, tựa như lá sen xanh ở trong nước, tuy không đẹp để tươi sáng, nhưng lại có phần mộc mạc.

Còn Lâm Cảnh Nhân, nàng đang vận y phục màu nhạt.

Dường như, Lâm Tân Mẫn đang bận xử lý công việc, nên cũng không có thời gian gặp các nàng.

Nếu vào lúc trước, Vương thị sẽ xông vào ngay, hoặc là phẩy tay áo rời đi, nhưng hiện giờ bà đã khác xưa rồi, cứ yên tĩnh, an lặng đứng đó mà chờ.

Ước chừng qua nửa canh giờ, ở bên trong Lâm Tân Mẫn mới kêu lên một tiếng, cho hai người đi vào.

Vương Thị đi phía trước, Lâm Cảnh Nhân đi theo ở đằng sau.

Sau khi Vương thị vào phòng, liền nhìn thấy Lâm Tân Mẫn.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn đang ở trên án bàn, ánh mắt của hai người liền giao nhau.

Ánh mắt Vương thị nhu hoà bình thản, tiếp theo bà liền cúi đầu, dường như có vài phần bất an và băn khoăn.

Lâm Tân Mẫn quan sát Vương thị ở trước mắt mình, trong trí nhớ của hắn, Vương thị trước giờ đều là hồng y như lửa, chuyên đi gây sự. Đứng bên cạnh nàng, dường như hắn sẽ bị chưng thành máu khô, có chút cảm giác khó khăn.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy Vương thị thanh lịch tựa như trúc xanh mới được hồi sinh.

Trong ánh mắt nàng, mặc dù vẫn mang chút ngạo khí, nhưng so với bộ dáng hung hăng vênh váo trước kia, cũng đã tốt hơn rất nhiều.

"Duệ chi, thiếp đã trở về." Âm thanh nhu hoà hiếm thấy của Vương thị vang lên.

Duyệt chi là tên tự của Lâm Tân Mẫn.

Khoảng thời gian trước, hai người cũng đã từng có một đoạn tình nồng mật ý.

Khi đó Vương thị cũng gọi Lâm Tân Mẫn như thế.

Hiện giờ, nghe thấy Vương thị gọi như vậy, làm ông lại nhớ tới chuyện cũ.

...

Khi đó, ông cũng chỉ là một người con trong một gia đình tiểu thương, được đi học xa, vừa hay lại được kết giao với vị công tử của nhà họ Vương, công tử ấy lại là Đường ca của Vương thị.

Lần đầu tiên, khi ông nhìn thấy Vương thị, là vào một ngày đến chơi tại nhà họ Vương. Trong hoa viên to lớn ấy, Vương thị đang ngồi trên xích đu, làn váy tung bay theo gió phiêu lãng, để lộ ra một thiếu nữ cô cùng xinh đẹp không gì sánh được, cao quý đến độ không thể với tới.

Từ trước cho đến giờ, hần cũng chưa từng nghĩ, bản thân như hần lại có một ngày có thể cưới được nàng!

Cho đến, cho đến khi..

Cho đến ngày, thiên tử muốn tuyển tú, nữ tử chưa xuất giá của nhà họ Vương đều được đề tên trong danh sách.

Vì thế Vương thị không thể không vội mà mau chóng lập gia đình.

Theo lý mà nói, cho dù Vương thị có vội chọn gia đình để mà hôn phối, cũng không tới lượt hần.

Dù sao, Vương thị cũng còn rất nhiều vương tôn công tử đang ở ngoài mà chờ đợi!

Nhưng lòng hần đã động, không kiềm chế nổi liền tiếp cận Vương thị, nhưng không ngờ hần lại lọt vào mắt xanh của nàng.

Và như thế, hần liền có thể cưới được nàng mang về.

Năm đó, hần cảm thấy rất thích bộ dáng cao quý không thể xâm phạm của nàng, nhưng sau khi nàng trở thành nương tử của hần. Hần lại cảm thấy có vài phần chênh lệch.

Hần không cần một nữ nhân để mà cung phụng như thánh nữ. Cái hần muốn chính là một nữ nhân có thể sinh con dưỡng cái, cái gì cũng đều phải nghe hần nói.

Cho đến khi, Trần di nương xuất hiện, hần càng thêm dao động.

Sau đó, từng chút một, mỗi một sự việc phát sinh, liền khiến bọn họ ngày càng cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xoa dịu quan hệ

Từ yêu thương, biến thành chán ghét, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Đặc biệt là sau khi Vương thị sinh ra đứa con đầu lòng, nhưng lại bị Lâm tân Mẫn cho làm con thừa tự, đẩy ra ngoài.

Chuyện này đã khiến bà cảm hận Lâm tân Mẫn cho đến bây giờ.

Rồi đến khi Lâm Cảnh Nhân vừa ra đời, thì liền được Lâm Tân Mẫn mang qua cho Trần di nương.

Cho nên từ xưa đến nay, đó cũng là nguyên nhân dẫn đến Vương thị không thể tiếp cận được Lâm Cảnh Nhân.

Hiện giờ, Lâm Tân Mẫn nhìn một Vương thị ở trước mắt. Đúng là phải khiến cho hần cảm nhận được một loại cảm giác trong sáng, mà từ xưa đến giờ hần chưa từng cảm nhận qua.

Vương thị, người trước mắt này, như là đóa hoa đồ quỳ thanh lịch và dịu dàng.

Kiểu diễm nhưng không mang khí thế bức người kia, khiến trong lòng Lâm Tân Mẫn phải tìm kiếm nơi định tâm.

"Huệ nương, nàng đã trở về." Trên mặt Lâm Tân Mẫn có phần vui vẻ, chào hỏi.

Huệ nương chính là khuê danh của Vương thị.

Vương thị học theo bộ dáng của Trần di nương, dịu dàng cười một tiếng.

Sau đó, bước lên phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Lâm Tân Mẫn: "Dù chi, những ngày qua, ta không ở đây, chàng sống tốt không?"

Chung quy bởi vì từ trước đến nay Vương thị cũng chưa từng có kiểu lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng với Lâm Tân Mẫn như thế, hiện giờ thật khiến cho Lâm Tân Mẫn mang theo vài phần cảm giác được sủng mà sinh lo.

Hắn vội đáp: "Ta vẫn rất tốt, nhưng nàng lại gầy đi không ít."

Trong lòng Lâm Cảnh Nhân cười lạnh một tiếng, phụ thân có thể sống không tốt sao? Đã có Trần di nương ở cạnh bên, cả ngày lẫn đêm, nếu lần này mẫu thân không trở về, có lẽ người phụ thân như ông sớm đã quên mất người vợ đích thất của mình rồi!

Tùy tiện vứt bỏ người mà mình đã từng kết tóc se tơ, để mặc người ấy phải sống ở một nơi như Ngọc Từ Am, trải qua một cuộc sống khổ cực bần hàn, còn để con gái của người ấy cho vị di nương kia bắt nạt, cuối cùng dẫn đến một kết cục như thế. Mặc dù, nói nàng rất bị kịch, nhưng cái này không phải là do phụ thân nàng một tay tạo nên sao? Nàng đối với vị phu thân này chung quy vẫn là hận.

Ở đời trước, nàng phải trở mặt nhìn mẫu thân chết trước mặt mình. Khi đó, cứ xem như nàng không thân cận tiếp xúc với mẫu thân, cũng đã dàn xếp ổn thỏa hậu sự cho bà, nhưng ông, ngay cả lúc hạ táng mẫu thân, ông còn không thèm đến nhìn một lần!

Vậy cũng chẳng gì lạ, nhưng không lâu sau, ông liền nâng đỡ Trần di nương!

Khi đó, mẫu thân nàng mới qua đời, chỉ có ba tháng, hài cốt vẫn còn chưa lạnh!

Tuy rằng, lúc đó nàng không nhìn ra Trần di nương và Lâm Cảnh Nguyệt lòng lang dạ thú, nhưng cũng vì chuyện đó, ít nhiều nàng cũng cảm thấy không chút vui vẻ.

Vào lúc này, Vương thị mở miệng nói ra: "Nguyên nương, chúng ta là người một nhà, rất ít khi ở cùng nhau, con mau đi phân phó người chuẩn bị rượu và thức ăn đi."

Lâm Cảnh Nhân biết rõ, mẫu thân có lời gì đó muốn nói với phụ thân mình. Nàng lo lắng trừng trừng nhìn thoáng qua Vương thị, lo lắng bà sẽ xúc động mà làm ra loại chuyện không nên làm.

Về mặt Vương thị vui vẻ nhìn Lâm Cảnh Nhân, trong ánh mắt hàm ý bảo rằng nàng cứ an tâm.

Lâm Cảnh Nhân suy nghĩ một chút, lại cảm thấy mẫu thân đã thay đổi rồi, có lẽ cũng không tranh cãi với phụ thân nữa.

Nghĩ vậy, liền quay đầu bước đi.

Ánh mắt Vương thị từ ái nhìn Lâm Cảnh Nhân, rồi nói với Lâm Tân Mẫn: "Đã qua nhiều năm, Nguyên nương cũng đã lớn đến như thế. Thiếp vốn còn tưởng rằng, nhiều năm qua thiếp không làm trọn chức trách của mẫu thân, hài tử này nhất định sẽ xa lạ với thiếp, không ngờ, nó lại hết mực nương tựa vào thiếp."

Lúc này, Lâm Cảnh Nhân đã nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên trong chỉ còn lại hai người, Lâm Tân Mẫn và Vương thị.

Nghe thế, ánh mắt Lâm Tân Mẫn cũng nhu hòa lại, hỏi tiếp một câu: "Nếu nàng đã nhớ đến hài tử như thế, đã nhiều năm như vậy, vì sao còn không quay về?"

Vương thị mím môi, về mặt tủi thân nhìn Lâm Tân Mẫn: "Ta vốn tưởng rằng... Tưởng rằng... Chàng sẽ đón ta về."

Từ đó đến giờ, Vương thị chưa từng có cách đối xử như thế. Hơn nữa, cho dù hắn có cho người đến đón nàng về, nàng cũng sẽ không trở về. Lần này không phải bởi vì Lâm Cảnh Nhân, nàng sẽ không trở về.

Hiện giờ, nàng nói như vậy, đơn giản là muốn để cho Lâm Tân Mẫn cảm thấy đau lòng!

Quả nhiên, Vương thị đã đoán trúng. Lâm Tân Mẫn nghe được nàng nói như vậy, trên mặt có phần hơi mất tự nhiên, hắt hơ một tiếng, sau đó hỏi: "Có thật là nàng nghĩ như thế không?"

Vương thị duỗi tay kéo lên chiếc vạt áo, hiện giờ nhìn đến bà cũng mang chút thần thái của người thiếu nữ.

Bà đứng đó không nói một lời, khiến Lâm Tân Mẫn có chút thương cảm.

Ông chia tay nắm lấy tay của Vương thị, rồi nói: "Chút ít năm qua, đã để nàng phải chịu khổ rồi."

Trong mắt bà đã ngấn lệ, mím môi nói ra: "Năm đó là thiếp không hiểu chuyện, đối với chuyện giữa chàng và Trần muội muội, thiếp không nên quá ghen tức như thế... Về sau, chúng ta đã là người một nhà, sẽ hòa thuận tốt đẹp... Thiếp sẽ không giống như trước nữa."

Lâm Tân Mẫn được Vương thị một lời bảo chứng, cho nên rất là dễ chịu, còn cho rằng Vương thị ở bên ngoài đã chịu khổ nhiều năm như thế, liền nghĩ thông suốt mọi thứ.

Vì vậy, hần liền nói: "Chắc hẳn Trần thị đã biết nàng trở về, nếu nàng thiếu cái gì, thì hãy đi nói với nàng ấy... Nàng ấy vẫn luôn coi nàng là tỷ tỷ ruột thịt mà đối đãi, hiện giờ, nếu biết được trong lòng nàng đã thông suốt như thế, tất nhiên, trong lòng sẽ cảm thấy vui mừng không thôi."

Ánh mắt nàng chợt lóe qua tia lãnh ý, dựa theo tâm tính ngày xưa của nàng, khẳng định sẽ gạt bỏ tay của Lâm Tân Mẫn ra, sau đó sẽ tức giận hỏi lại một câu: "Có phải người đã bị mù rồi không?"

Một Trần di nương tính tình như thế, lại có thể đối đãi với nàng như tỷ tỷ thân sinh sao? Đây quả thực là một câu nói mà nàng nghe rất là nực cười đó!

Có điều, Vương thị biết rõ, nàng vừa mới trở về, trong thời gian ngắn khó mà thay thế vị trí của Trần di nương. Vì dù sao, mười mấy năm qua, Trần di nương cũng đã quản lý rất tốt đó chứ.

Điều mà nàng muốn hiện giờ là, tìm lại một khởi đầu mới tốt đẹp hơn.

Vương thị cười một cái, rồi nói: "Thiếp tính tu nhiều năm như thế, từ sớm cũng đã bỏ đi tật xấu kia rồi. Tất nhiên, sẽ không đối chọi gay gắt với Trần muội muội nữa, ngày xưa, suy cho cùng, thiếp phải thực sự xin lỗi muội ấy, đã làm cho muội ấy nhận không ít sự ủy khuất."

"Nàng có thể nghĩ như thế, ta thật vui mừng." Trên mặt Lâm Tân Mẫn đã nở nụ cười vui vẻ.

Dạng nam tử như Lâm Tân Mẫn, tất nhiên là có lòng tham không đáy, ngày xưa, tâm tính của Vương thị như thế, hần đã chán ghét không thôi, nhưng hiện giờ nhìn thấy Vương thị như vậy, hần rất là thích thú.

Hơn nữa, đừng nói về dung mạo, về phần tài trí, Vương thị cũng đã hơn người! Có nữ tử này bên cạnh mình, tất nhiên hần rất là nguyện ý.

Còn về phía Trần di nương, hần tin chắc, tính tình nàng ta nhu hòa thiện lương như thế, khẳng định sẽ không để ý đến chuyện có thêm một nữ nhân bên cạnh hần.

Hần hy vọng, bản thân mình có thể hưởng thụ một cuộc sống giàu sang, phú quý.

Nếu đem suy nghĩ trong lòng của Lâm Tân Mẫn để Trần di nương biết rõ, cũng không biết Trần di nương có cảm khái một câu, tự làm bậy thì không thể sống không nữa. Nàng không để ý? Nàng là rất để ý đấy! Chỉ là, để ý cũng phải tự nói với chính mình, chỉ cần mỉm cười để tiếp nhận, ít nhất là bên ngoài không biểu hiện cảm xúc mà thôi.

Bởi vì Trần di nương biết ần ần, lại có tâm cơ khó lường, cho nên mới được Lâm Tân Mẫn sủng ái suốt nhiều năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Kỳ nhi

Lâm Tân Mẫn nhìn Vương thị, lời nói dịu đi: "Ta biết rõ, đã để cho nàng chịu nhiều uất ức gần đây năm qua, nhưng nàng cũng phải hiểu rõ... Tình hình năm đó... Thực sự ta cũng không muốn xảy ra như vậy..."

Dừng một chút, Lâm Tân Mẫn lại nói: "Chuyện của Kỳ nhi, trong gia tộc đã lên tiếng, ta còn cách khác để làm sao?"

Nói xong, Lâm Tân Mẫn liền nhìn Vương thị, nói tiếp: "Nàng hẳn còn oán hận ta về chuyện của Kỳ nhi chẳng?"

Vương thị nghe vậy, trong lòng nàng rét lạnh, cười lên một tiếng, Kỳ nhi? Nó là đứa con lớn của nàng!

Vừa mới sinh ra nó, liền bị người mang đi. Nói dễ nghe, thì là cho nó làm con Thừa tự, rồi mang ra ngoài. Nói khó nghe thì, đơn giản chính là dùng con của nàng đổi lấy tiền đồ của Lâm Tân Mẫn!

Nghĩ đến một Vương thị như nàng, là cô nương nhà họ Vương, năm đó tiếng tăm lừng lẫy được gả đi, rồi sinh hạ nhi tử, lại là trưởng tử của Lâm phủ, nhưng cuối cùng thì rơi vào kết cục như thế này!

Tin này truyền đi, thật khiến người ta phải chê cười!

Vào lúc này, nàng cực kỳ muốn chất vấn Lâm Tân Mẫn một câu, lẽ nào hắn không sợ bị người ta chê cười, châm biếm sao? Vì tiền đồ của mình, mà có thể bán đi nhi tử để cầu vinh?

Chuyện nhỏ này, phải nhắc lại khoảng thời gian mười mấy năm trước rồi.

Số mệnh của Vương thị cũng không tốt, vừa gả đến Lâm gia, vị quý phi nhà họ Vương ở trong cung đúng lúc qua đời, kèm theo là tiểu hoàng tử của quý phi vừa mới được sinh hạ, liền nối gót theo sau.

Lúc ấy, nhà họ Vương nhận được vinh sủng nhiều như thế, nguyên nhân chính cũng bởi vì vị quý phi nương nương kia.

Mặc dù không được một người ba nghìn sủng ái, nhưng cũng rất được vinh sủng! Đại bá của Vương thị, đương nhiệm chức quan nhất phẩm, còn phụ thân nàng, mặc dù chỉ là chức quan nhân hạ ở Hàn Lâm viện, nhưng cũng được người người tương truyền rằng là vị quan tài trí song toàn.

Từ khi quý phi sinh bệnh, phụ thân của Vương thị là Vương Cần Chính, liền tính toán đường lui cho nữ nhi của mình.

Ông tuyệt đối không để cho nữ nhi của mình đi vào trong cung trở thành vị quý phi nương nương thứ hai.

Với lại...

Quý phi một thời, thì nữ nhi của hắn cũng chỉ có thể là một thời.

Năm đó, lúc vị quý phi nương nương vừa mới vào cung, trong hậu cung cũng không có nhiều người, tất nhiên, vị quý phi kia có thể dựa vào tài sắc mà chiếm được vị trí nhất phẩm.

Nhưng cũng chỉ là khi đó, tình thế bây giờ lại không lạc quan mấy.

Quý phi nương nương kia bệnh nặng quắn thân, Đương kim hoàng thượng lại có nghi kỵ với nhà họ Vương, nếu vào lúc này, để Vương thị vào cung, quả thực cũng chỉ có thể là một cái bánh bao thịt như chó mà thôi, một đi không trở lại!

Vương Cần Chính yêu nhất chính là nữ nhi của ông, tất nhiên sẽ không thể để nữ nhi của mình nhảy vào hổ lửa.

Ông thấy được kết cục nhà họ Vương phải suy bại như thế nào, nếu để nữ nhi của mình gả đi đến một gia đình lớn, vào lúc này thì nữ nhi của mình cùng gia đình đó sẽ là môn đăng hộ đối, nhưng về sau thì sẽ như thế nào? Đến lúc nhà họ Vương không còn một người nữa thì sao?

Không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, Vương thị ở lại gia đình nhà chồng, có thể sống được trôi chảy thuận lợi sao?

Nghĩ vậy, ông liền cho Vương thị ba chân bốn cẳng kén chồng, hơn nữa đối tượng nàng chọn và kén chồng phải trực tiếp tránh các vương công quý tộc ở kinh đô.

Sau khi thương lượng, Vương Cần Chính cùng nữ nhi của mình liền chọn trúng một người không có chức quan gì cả, chỉ là một tiểu tử nhà thương nhân ra ngoài đi học, là Lâm Tân Mẫn.

Như vậy, cho dù có gả đi, cũng thấp kém hơn Vương thị.

Cho dù, nhà họ Vương có suy bại, một tiểu tử nhà thương nhân, cưới được Vương thị, cũng phải một lòng xem trọng Vương thị, sẽ không gây khó dễ cho nàng.

Nếu giờ Vương Cần Chính còn sống ở trần gian, thì cuối cùng chuyện mà ông hối hận nhất, chính là nhìn sai Lâm Tân Mẫn.

Trở lại chuyện chính, không nói đến nguyên nhân nhà Vương gia suy bại, chỉ nói một chút về Kỳ nhi của Lâm gia.

Nhà Lâm gia vốn là một gia tộc lớn, Lâm Tân Mẫn chỉ là một chi, tuy rằng vẫn còn được xem là dòng chính, nhưng đã là dòng chính mà khác chi* (ý là cùng họ, nhưng khác nhánh rồi, nhà này là tộc nhiều người, gia phả nhiều nhánh), chỉ biết từ đường của Lâm gia đặt đúng theo quy cách, thì sẽ không có Lâm Tân Mẫn ở trong đó.

Gia chủ* (người có quyền quyết định) của Lâm gia, từ sớm đã đoạn tuyệt liên hệ với Lâm tân Mẫn.

Cho đến khi hay tin Vương thị đang có mang, gia chủ mới chủ động liên hệ với Lâm Tân Mẫn.

Nên biết, Gia chủ kia đang ở kinh đô, tiếng tăm vô cùng lừng lẫy. Sau khi, Vương gia suy bại, Lâm gia trực tiếp một đường lên đỉnh, trở thành một trong số hai đại gia tộc.

Gia chủ Lâm Chi, mặc dù hưng thịnh, nhưng theo thế hệ của Lâm Tân Mẫn thì cũng chỉ còn lại ba vị đường huynh.

Ba vị đường huynh là đều là con nối dõi, nhưng số mệnh lại bạc bẽo mỏng manh.

Một là vị Lâm Tam Lang, xuất chinh không về, chết thẳng nơi xứ người.

Lâm lão phu nhân ở kinh đô, vì thương tiếc cho tức phụ* (con dâu) của Tam nhi kia, không có một mụn con, liền suy tính cho nàng một đứa con riêng.

Hai vị huynh trưởng của Lâm Tam Lang, chỉ có một đứa cục cưng, cũng như bảo bối, làm sao có thể nhường lại?

Lão phu nhân liền nghĩ đến, chút ít cũng phải tìm một đứa nhỏ cùng họ khác chi để nhận làm con thừa tự. Cho nên, bà liền tìm đến Lâm Tân Mẫn.

Điều quan trọng là phu nhân của Lâm Tân Mẫn chính là Vương thị, Lâm phu nhân biết rất rõ về vị Vương thị này, biết rõ người của nhà họ Vương, xưa nay đều là người phi phạm.

Hiện giờ, nếu muốn nhận một đứa tôn tử ở đây làm con thừa tự, thì đương nhiên bà cũng phải đắn đo suy tính để đổi lại một đứa "tôn tử tốt" này chứ.

Vì vậy, bà liền nhắm vào ngay Vương thị.

Từ huyết mạch, đến xuất thân, hài tử của Vương thị lại là thích hợp nhất.

Có điều, Vương thị nào chịu đáp ứng chuyện đem hài tử của mình ra làm con thừa tự đây?

Lúc đầu Lâm Tân Mẫn cũng không đồng ý!

Kỳ Ca là đứa con trai nhỏ nhất của hấn, cho dù là khi đó, hấn và Vương thị có sự ngăn cách, nhưng hấn cũng không muốn đem con mình ra ngoài để làm con thừa tự?

Nhưng bên Gia chủ thúc giục, lại tạo áp lực, xưa nay dân đầu với quan thì làm gì có chuyện êm thấm. Lâm lão phu nhân kia nhìn trúng hài tử trong bụng của Vương thị, làm sao có thể thông thả buông tay? Đường như Lâm gia rơi vào thế nguy ngập rồi.

Lâm gia ở kinh đô không chỉ ép bức Lâm Tân Mẫn, mà còn tiến hành dụ dỗ.

Kể từ đó, Lâm Tân Mẫn liền dao động, hài tử không có, nhưng sẽ lại có, cho dù hấn có muốn giữ lại đứa bé này... Gia chủ Lâm Chi, làm sao có thể buông tha cho bọn họ?

Nếu nói đến Lâm gia ở kinh đô muốn xử lý Lâm gia ở Thanh Châu, thì cũng như nghiền chết một con kiến, vô cùng dễ dàng.

Sau khi Lâm Tân Mẫn cân nhắc thiệt hơn, thì liền ra sức cố gắng đi thuyết phục Vương thị, nhưng tính tình của Vương thị nghe tên cũng biết là cô chấp, cương trực rồi.

Mặc dù Lâm Tân Mẫn ngày ngày đeo bám dai dẳng, nhưng cũng không tác động được gì, liền nghĩ ra kế thiêu thân... Ngay lúc Vương thị sinh nở, hấn liền ôm đứa hài tử có tên gọi là Kỳ Ca mang đi, để lại cho Vương Thị một nỗi đau chết lặng.

Còn về phía hài tử Kỳ Ca, thì đã bị Lâm Tân Mẫn mang đem ra ngoài làm con thừa tự.

Vừa làm xong, hiển nhiên Lâm Tân Mẫn cũng phải làm nốt luôn chuyện bịt miệng người...

Điều đương nhiên, chuyện đem con của mình dâng đi, cũng không phải là chuyện gì tốt cả, Lâm Tân Mẫn cũng chỉ là con của một thương hộ nhỏ, là một gia đình bị vứt bỏ ở Thành Thanh Châu, làm nghề dệt tơ để sinh sống mà thôi.

Tuy nhiên, Lâm gia cũng là chỗ béo bở, mặc dù không có chức quan gì, nhưng thường ngày Lâm Gia phải tranh đấu trên thương trường, khiến cho những kẻ là địch phải a dua nịnh bợ cả nhà họ Lâm.

Tuy việc đem con đi cũng khiến cho Lâm Tân Mẫn rất thống khổ, nhưng rất nhanh hấn đã hoàn toàn quên đi.

Còn về phía Vương thị, bởi vì chuyện này, bà triệt để oán hận Lâm Tân Mẫn, sau đó liền mang thai Lâm Cảnh Nhân.

Vương thị đã mất đi một đứa con, cho nên đối với Lâm Cảnh Nhân, rất cực kỳ yêu thương.

Nhưng bà cũng không hề ngờ đến, chuyện về Lâm Cảnh Nhân, khiến bà thực sự bị đả kích, triệt triệt để để thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng đối với người nam nhân Lâm Tân Mẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lấy lui làm tiền

Nói về thời điểm Lâm Cảnh Nhân được hạ sinh.

Lúc ấy, Vương thị vì phải nghĩ cách, cầu xin nhà họ Vương tìm người quen biết, mang đứa con Kỳ Ca từ Kinh đô trở về.

Chuyện này đã chọc đến lão phu nhân của Lâm gia.

Lão phu nhân Lâm Chi, đã sai người ám hiệu cho Lâm Tân Mẫn, nếu hắn muốn giữ vững chức quan kia, thì hãy đi quản cho tốt nữ nhân của mình.

Cho nên, Lâm Cảnh Nhân vừa ra đời, Lâm Tân Mẫn cũng liền nghĩ ra biện pháp mang đi, đưa cho Trần di nương giám hộ chăm sóc.

Còn về phía Vương thị, do đã không còn nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, phu quân lại chèn ép nàng, ngày qua ngày làm sao trôi qua thuận lợi được?

Về sau, Trần di nương lại dùng mưu để lừa, thọc gậy bánh xe hãm hại Vương thị, mưu hại bà làm hại đứa con trong bụng của nàng, Vương thị giằng co, tội danh liền được gán lên mình.

Lâm Tân Mẫn không dám thẳng thắn vứt bỏ vợ mình, vì dù sao, hủ thê cũng không phải là loại chuyện hào quang sáng chói gì.

Nhưng Vương thị đã bị bức ép đi đến tuyệt lộ, cuối cùng tuyệt vọng, tức giận tìm đến Ngọc Từ Am, tình duyên! Tất nhiên, chuyện này truyền đi, cũng sẽ không ai nói Lâm Tân Mẫn đã hủ thê, cũng không để cho Vương thị giờ ra kể sách thiêu thân. Dù gì, nàng cũng cư xử với hắn rất an bình, hủ thê đối với hắn không hề có lợi.

Còn về phía Vương thị, mặc dù nói rằng nàng không thân thiết với Lâm Cảnh Nhân, nhưng dù gì cũng là khối thịt từ trên người nàng rớt ra đó. Nếu nàng bị hủ, thì địa vị trong phủ của Lâm Cảnh Nhân cũng sẽ có biến hóa, vị trí đích nữ kia, có thể khiến cho người khác cảm thấy buồn cười, nếu nó có một người nương bị hủ, thì về sau, làm gì còn có được hôn sự tốt?

Sự thực thì Vương thị rất nản lòng thoái chí, thật lòng muốn xuất gia, cũng bởi vì nữ nhi của mình, nên bà đành phải làm một chuyện cuối cùng, đó chính là chiếm lấy vị trí phu nhân ở Lâm phủ, mặc kệ người trong quý phủ có cảm thấy nàng thất sủng ra sao, hay cảm thấy nữ nhi của mình như thế nào, thì chuyện này mang ra ngoài, Lâm Cảnh Nhân vẫn là đích nữ của Lâm phủ!

Còn về phía Lâm Cảnh Nguyệt, cho dù được Lâm Tân Mẫn sủng ái thì sao? Về thanh danh, bất luận ra sao cũng chỉ là một đứa thứ nữ mà thôi.

Lần này trở về, Vương thị cũng là vì nữ nhi của mình, nếu không phải nàng cảm giác được nữ nhi của nàng ở trong phủ bị bắt nạt quá thảm, thì nàng tuyệt đối cũng không thêm quay trở lại nhìn mặt đám người ở trong Lâm phủ này.

Còn về phía Lâm Cảnh Nhân, để Vương thị trở về, không phải là vì nàng cần bà hỗ trợ, mà vì không muốn bà phải cô đơn quạnh về ở Ngọc Từ Am. Sau khi nàng xuất giá, bên cạnh mẫu thân không có một ai để chiếu ứng, trông nom.

Nếu ở kiếp trước, mẫu thân có thể quay về Lâm phủ, cứ xem như người trong Lâm phủ không muốn thấy mẫu thân, nhưng cũng không thể nào mà ngồi yên không nghĩ đến, nếu bà được trông nom cẩn thận, thì làm sao có thể có kết cục như vậy?

Hơn nữa...Lâm Cảnh Nhân cũng mong muốn mẫu thân lấy lại vị trí kia, còn về phần Trần di nương? Nàng nhất định sẽ không cho bà ta có thêm cơ hội gây thương tổn cho mẫu thân thêm lần nữa.

Tuy suy nghĩ cá nhân của hai mẹ con không đồng nhất, nhưng mục tiêu đều quá rõ ràng.

Vị trí trong Lâm phủ kia, hãy để cho bọn tiểu nhân kia tìm chỗ mất mề mà ngồi đợi đi.

Lúc này, Lâm Tân Mẫn đã ôm Vương thị vào trong lòng, nói với Vương thị: "Huệ nương, Kỳ nhi hiện giờ sống rất tốt, tiền đồ so với trong Lâm Phủ của chúng ta cũng khá hơn rất nhiều, năng hãy an tâm."

Vương thị xuất sắc không để lại bất kì dấu vết lạ gì, từ trong ngực của Lâm Tân Mẫn đứng ra, nhìn khuôn mặt tuấn dật nho nhã của Lâm Tân Mẫn, trên mặt bà mang theo một nụ cười nhẹ: "Duê chi, chàng nói cái này làm gì nữa, chuyện cũng đã qua rồi, không cần đề cập lại, thiếp cũng sẽ không vì thế mà tìm Kỳ nhi nữa, thiếp biết rõ, thiếp mà đi tìm nó, cũng chỉ mang lại cho nó thêm phiền toái..."

Tất nhiên, nàng không muốn để Lâm Tân Mẫn nhắc đến chuyện của Kỳ nhi, vì nàng sợ, để nàng nghe thấy rồi, sẽ không không chế nổi, liền bộc phát tính tình.

Đó là nhi tử của nàng, mười tháng hoài thai mới sinh hạ, nàng làm sao có thể cam tâm tình nguyện mang đứa hài tử này cho người khác đây?

Lâm Tân Mẫn nghĩ rằng Vương thị đã suy nghĩ thông suốt, trên mặt tràn đầy vui sướng và mừng rỡ: "Huệ nương...Nàng yên tâm, khi Nguyên nương xuất giá, thân làm cha như ta nhất định không bạc đãi nó...Mặc dù, nó gả cho nhị công tử của Trình gia, nhưng đồ cưới thì sẽ không thua gì Cảnh Nguyệt."

Vương Thị chỉ cười lạnh một tiếng, chỉ một câu không hội bạc đãi là xong, quả nhiên là một người bạn cùng phòng quá tốt!

Đích nữ của Lâm gia, đồ cưới lại đồng nhất với thứ nữ?

Vào lúc này, Vương thị cũng chưa có nói chuyện mang đồ cưới của mình cho Lâm Cảnh Nhân, chỉ mở miệng nói ra: "Đã lâu, ta không có gặp được mẫu thân và vài vị đệ muội, vào cơm tối đêm nay, ta có thể cùng dùng cơm với họ hay không? Ta cũng mong muốn gặp mẫu thân để thỉnh tội, vài năm qua,

đã không thể tận hiếu."

Tuy nàng nói như thế, nhưng mục đích chính là, nàng muốn cho mọi người biết rằng, nàng trở về, lấy thân phận là Lâm phu nhân, không cần phải ẩn trốn, hay là không thể đem ra ngoài cho người khác nhìn.

Lâm Tân Mẫn vừa mới bị Vương thị rót nước giặt lửa, lúc thấy Vương thị thủ thủ nói ra những chuyện này, trong lòng liền cảm thấy ảm áp, nhất là khi nghe được Vương thị nói ra câu kia, nàng muốn cùng lão phu nhân xin lỗi, thực khiến cho Lâm Tân Mẫn vô cùng mừng rỡ.

Nên biết, lão phu nhân và Vương thị, trước kia hai người bọn họ không đối đãi với nhau đơn giản đến như vậy, bọn họ chính là thiên lôi kết hợp với địa hỏa, gặp mặt chỉ có thể đối chọi gay gắt.

Hai người bọn họ không phải là đèn đã cạn dầu, Lão phu nhân muốn Vương thị phải "chế định quy củ", nhưng Vương thị vốn xuất thân từ gia đình lớn, dĩ nhiên hiểu quy củ còn nhiều hơn so với lão phu nhân, hiển nhiên đôi khi cũng có trong nóng ngoài lạnh.

Quan hệ của hai người trong lúc đó cũng không khá hơn chút nào.

Hiện giờ, Vương thị muốn cúi đầu, Lâm Tân Mẫn làm sao mà lại không vui chứ.

Hơn nữa, lúc bắt đầu, hắn cũng chỉ định nhờ Vương thị dạy Lâm Cảnh Nhân quy củ để xuất giá, sau đó liền đưa Vương thị đi, nhưng lời nói vừa rồi của Vương thị, đã để hắn dao động một phen, muốn để Vương thị tiếp tục ở lại trong phủ.

Vương thị ở lại vương phủ, tuy là thê tử danh chính ngôn thuận, nhưng cũng không có thực quyền, nhưng cũng là phu nhân hắn, tất nhiên hắn cũng mong muốn cho phu nhân của mình sống hòa hảo với lại mẫu thân.

Nghĩ như thế, Lâm Tân Mẫn lập tức gượng tay tán thành lời nói của Vương thị, liền nói: "Huê nương, nàng vẫn là người luôn suy tính chu toàn, không ngờ, nàng có thể thấu hiểu triệt để như thế..."

Vương thị mỉm cười một tiếng, giống như hoa nở trong mưa, thẹn thùng để cho người phải thương hoa tiếc ngọc: "Diệu chi, trước kia thiếp không hiểu chuyện, nhưng nhiều năm như vậy, thiếp ở Ngọc Từ Am tu tâm dưỡng tính, thiếp hiểu rõ chuyện trước kia thiếp làm là không đúng..."

Chỉ điểm này, Vương thị thực sự không có nói dối, trước kia, nàng còn không có nghĩ đến, nay bị nữ nhi làm mình cảnh tỉnh, cũng bởi tính tình của nàng trước kia nên mới đẩy nàng và Lâm Tân Mẫn đi xa. Mặc dù, nguyên nhân chủ yếu là Lâm Tân Mẫn bạc tình, nhưng nàng cũng không phải là không có lỗi sai.

Nhà họ Vương suy bại, nhưng nàng vẫn là người mang khí chất kiêu ngạo của nhà họ Vương, nếu người nhà họ Vương vẫn còn, thì người trong Lâm phủ có dám kiêu căng ương ngạnh với nàng như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Lâm Gia Thiếu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.